

Конкурс творів для дітей на правову тематику «Разом мандруємо в legaland – казкову країну права»

2014 рік

Основна мета Конкурсу:

- утвердження гуманістичних правових ідей, загальнолюдських та національних правових цінностей;
- формування у населення громадянської позиції, схильності до правосвідомого життя;
- виховання почуття важливості прав дитини та людини;
- залучення до правової освіти дітей широкого кола

громадськості;

- сприяння популяризації серед дітей та юнацтва поваги до закону та правил співжиття, формування у дітей і підлітків позитивного образу права як державного інституту, соціальна підтримка талановитих дітей та молоді, сприяння їх самореалізації та творчому розвитку, активне залучення творчої громадськості до соціально-вагомої діяльності.

Номінація прозові твори «Казкова legaland»

«КАЗКОВА КРАЇНА ЛЕГАЛЕНД»

Веселі діти кожен літній день проводять на вулиці, граючись під сонячним промінням та легким прохолодним вітерцем, який надає дню свіжості. День дуже довгий, але проходить в одну мить. Так само день проходить і у малого Дмитрика. Починається все з солодкого маминого поцілунку та дотику її руки до лагідної щічки шестирічного хлопчика. Від таких дій Дмитрик прокидається, сповнений радості, бо його день почався з приємної миті. Після просинання він ледь відкритими очима з точним поглядом дивиться на кожну свою іграшку, щоб побачити на своєму вона місці чи ні, адже Дмитрик, як будь-яка дитина, вірить в те, що кожної ночі його Федір Іванович, улюблений ведмедик, Оленка, старенька, подряпана, але така дорога йому лялька, якою ще в свої дитячі роки грала мати хлопця, дядько Степан, добрий поліцейський з казки, автомобіль «Снікерс», який був його першим дитячим капризом, та інші його добрі друзі-іграшки прокидаються та проживають свій день, насичений різними пригодами. Таку чутку йому розповіла мама ще минулого літа, вона говорила, що іграшки – це також живі істоти, які мають свій чарівний світ під назвою Легаленд з своїми правилами, законами та обов'язками, які є невід'ємною частиною їхнього життя.

А чи існують в нашому світі такі ж правила, закони та обов'язки? – одразу спитав малий Дмитрик з дитячою цікавістю.

Звісно так. Наші світи дуже подібні, але іграшки – це чисті, щирі створіння, які дуже схожі на вас, діток, а от люди – дуже різноманітні за своїми характерами. Існують чесні люди, які завжди дотримуються певних правил, існують лукаві та підступні, які не поступаються своїми інтересами і роблять тільки те, що подобається їм, заперечуючи будь-що інше, також існують люди, які взагалі не знають цих правил та не цікавляться їми, їм, можна сказати, все одно, – спокійно та розумно відповіла мати хлопчику.

То що ж виходить, що краще жити у світі іграшок? – почула вона у відповідь.

Ні, бо жити в їхньому чудовому світі ми, звичайні люди, просто не маємо права. Все, що ми можемо, – це тільки намагатися максимально наблизити спосіб життя громадян Легаленду до свого, – з серйозним виразом обличчя сказала мати.

А як же це зробити? – вкотре спитав Дмитрик.

Насправді, наші світи однакові, просто, як я вже сказала, іграшки дотримуються своїх правил, законів та обов'язків, а от у людей не завжди виходить це робити.

Мамо, мамо! А розкажи мені, як себе поведуть іграшки, бо я хочу бути справжньою людиною, коли стану великим, як усі дорослі люди. І тоді я зможу

допомогти всім іншим, я розповім їм непорушні правила щасливого життя, – попросив Дмитрик, очі якого загорілися, наче вогники на святковому пирозі.

Ну якщо ти так бажаєш цього, то слухай мене дуже уважно: одного разу Федір Іванович, твій ведмедик, зібрався на прогулянку з новою іграшкою, яка тільки-но переїхала до Легаленду, щоб зібрати пахучих весняних квітів, що якраз почали розквітати. Для того щоб дійти до бузкової галявини, на якій знаходились ці квіти, потрібно було перейти дорогу. Коли вони зустрілись, то на світлофорі горіло червоне світло, і нова іграшка, не помітивши цього, рушила з місця і мало не заплутала всі машини та пішоходів. Якби наш розумний Федір Іванович не зупинив її, сіпнувши за руку, і не сказав: «Що ти таке робиш!? Ще трошки і рух на дорозі був би припинений і зруйнований, що могло б призвести до жахливих наслідків. Так не можна робити, потрібно знати, що світло для пішоходів – це зелене світло, колір травички та листків, і не будь-який інший. Запам'ятай це!» – то його слова насправді здійснилися б. Після цього випадку все у казковій країні налагодилося, і всі чітко дотримувалися правил переходу дороги, - закінчила першу розповідь мати.

А люди хіба не так поведуться? – здивовано спитав Дмитрик.

Не завжди. Іноді трапляється так, що вони забувають про загальноприйняті правила та обов'язки, і роблять такі дурниці, за якими йдуть жахливі наслідки, змінити які неможливо, - відповіла мати. – А тепер слухай наступну історію: у Легаленді є один чудовий ліс, його краса заворює кожного: високі дерева, відтінок листків яких міниться з верхівки дерев до їх низу, починаючи з темних і закінчуючи яскравими кольорами, тюльпани, фіалки, дзвіночки, волошки сині, як небо, струмок, який протікає між камінням. І от, знаючи, що у Легаленді є таке чарівне місце, лялька Оленка вирішила відвідати його і намалювати черговий пейзаж, адже вона майстер малювання з самого початку свого існування. Для здійснення цього бажання вона збрала сумку, у яку поклала все необхідне: листи для малювання, пензлик, фарби, мольберт та палітру для змішування фарб, також вона взяла з собою декілька цукерок, щоб не бути голодною, та пляшку води. Прийшовши до лісу, вона побачила таку картину: наш міліціонер, идядько Степан, разом з усією громадою жителів Легаленду прибирали сміття та виривали бур'ян. Оленці закортіло дізнатися, що це таке відбувається, і вона підійшла до дядька Степана зі словами: «Добридень, а я б хотіла спитати, що це ви тут робите?» Міліціонер відповів їй: «Ми слідкуємо за чистотою нашого міста та намагаємося підтримати його красу таким способом, адже це обов'язок кожного громадянина Легаленду, бо це все, - показ він рукою на безкрайній ліс та частину міста, - наше навколишнє середовище, у якому ми проживаємо, і не турбуватися про нього ми не можемо. Для цього кожного понеділка ми влаштовуємо зустріч, на якій кожен прибирає певну ділянку місцевості, після чого ми всі разом йдемо відпочивати до парку». Такі слова переконали Оленку в тому, що це дійсно її обов'язок перед своєю країною, і вона з радістю приєдналась до усієї громади, - закінчила другу розповідь мати.

О! Як це чудово, що Оленка та її друзі не дають померти такому неймовірному лісу! – захоплено сказав хлопчик.

Я цілком згодна з тобою. Звісно, люди також влаштовують такі заходи, але не так часто вони це роблять, і найголовніше те, що жителям Легаленду такий обов'язок приємний і вони виконують його з радістю, що є дуже важливим, - розсудливо відповіла мати.

А що ще цікавого відбувається у Легаленді? Розкажи, будь ласка, - попросив Дмитрик.

Я згадала! Найцікавішим випадком було знайомство твого автомобіля «Снікерса» з цим казковим світом. Тоді всі старі жителі Легаленду навчали його їх правил та законів. Це було приблизно так: навантажений купою валіз невеликий та незграбний автомобіль червоного кольору невпевненим кроком зайшов до воріт країни, які завжди привітно чекають нових жителів. Він був зовсім молодим і сором'язливим, і навіть не міг запитати, де знаходиться його паркувальне місце, адже у кожної машини Легаленду є своє місце, де вона разом з іншими друзями-автомобілями проживає. Та все ж Снікерс наважився запитати те, що йому було потрібно. Згодом він дібрався до пункту призначення, до своєї домівки. Він облаштувався там, і на наступний день після цього йому прийшло запрошення до місцевого кафе «Новенький», яке отримало таку назву, бо кожний житель країни, який щойно приїхав до Легаленду, повинен був відвідати це кафе, де на нього чекали привітні жителі, які допомогли б освоїтися у зовсім новій для нього маленькій державі. Наступного ранку він встав з веселим настроєм, і пішов до кафе, наспівуючи свою улюблену пісню про друзів. Всередині кафе було розмальовано яскравими кольорами, там знаходилось багато столів округлої форми та стільців поряд з ними, кожний стіл був вкритий скатертиною, на якій знаходився букет запашних квітів. Така тепла обстановка не налякала Снікерса, а навпаки: він ще дужче захотів познайомитись з новими друзями. У цьому кафе його зустріли саме дядько Степан, Федір Іванович та лялька Оленка. Спочатку вони розповіли йому, як правильно поводитися у їхньому світі: вони пояснили йому, що не можна переходити дорогу на червоне світло, як це було з іншою новою іграшкою, що сміття потрібно викидати не на підлогу, а у спеціальні смітники, що ні в якому разі не можна брати без дозволу чужі речі, адже це вважається правопорушенням, за яке потрібно нести відповідальність перед громадою, не можна ображати оточуючих або якимось дражнити їх, адже це дуже некрасиво, також вони пояснили, що йому можна вільно відвідувати різні місця, спілкуватися з друзями, отримувати певну освіту, тобто навчатися у спеціальній школі, у разі нещасного випадку він має право на безкоштовне ремонтування його запчастин, тобто на своєрідне «лікування», але він повинен вести себе гідно того, щоб бути громадянином Легаленду. Так і почалося життя Снікерса у новій для нього країні.

Як цікаво! А він одразу почав виконувати все те, що йому розповіли друзі?

Звісно, так. Автомобіль «Снікерс» з першого разу запам'ятав всі права та обов'язки, і я бажаю, щоб і ти, мій любий хлопчику, був таким самим, як твій Снікерс, - турботливо сказала мати.

Я буду таким, я тобі обіцяю, люба матусю! Я стану справжнім громадянином, який буде дотримуватися всіх правил. І, взагалі, я тепер хочу

скоріше вирости і стати міліціонером, як дядько Степан, – відповів маленький хлопчик.

Обов'язково станеш, мій любчику, але для того, щоб їм бути, потрібно їсти кашу кожного ранку, тож, давай вставай зі свого ліжечка, і вперед до столу. Я тебе чекаю, - поцілувала мати хлопчика і вийшла з кімнати.

А маленький Дмитрик різко підскочив з ліжка, підійшов до своїх іграшок, які були викладені в один рядочок, і тихо прошепотів: «Я стану таким, як ви. Обіцяю. І розповім усім, як це чудово», після чого він вибіг з кімнати, а казковий дядько Степан у відповідь йому сказав: «Щастя тобі!»

***Кіцяк Мар'яна Вікторівна,
Навчально-виховний комплекс
«Дитячий садок – загальноосвітня школа
I-III ступенів» Кам'янсько-Дніпровської
міської ради***

Як Дінь-Дінь шукала Конституцію

Давним - давно в одному невеличкому лісі на березі моря Мрій розкинулась чарівна країна Легаленд. Ще задовго до сходу Сонце сповіщає про свій прихід. Воно забарвлює своїми променями небосхил і гасить зорі. Всі жителі Легаленду прокидаються. Потім на обрії з'являється багряно-рожева смуга. Далі вона стає оранжевою, рожевою і Сонцем наповнюється все навколо, і чарівні жителі Легаленду купуються в променях сонця.

Феї - ось головні жителі країни. Це прекрасні маленькі мирні люди з величезними крилами як у метелика. Вони жили в мирі і злагоді, допомагали одна одній, ніколи не сварилися і не порушували ні прав, ні законів. Наче метелики з барвистими крильцями, вони літали з квіточки на квіточку, збирали пилок.

Але не так давно в країні оселилися лепрекони і ельфи. Ці маленькі істоти з довгими, загостреними на кінчику вухами і довгим, білим, шовковистим волоссям поклали початок розбрату і сваркам між мирними жителями. Лепрекони виганяли з домівок фей, забирали зібраний пилок, ламали квіти, знущалися над жителями, бешкетували і пустували.

Країна почала занепадати. Для того, щоб врятувати країну, треба було знайти найвеличнішу і найстаршу фею – Конституцію. Її обрали ще в 1996 році. Їй підкорялись всі : і дорослі і малі. Вона гарантувала мир і злагоду в країні. Конституція наполягала на тому, що всі повинні жити у своїй країні і з сусідами в мирі і добрі.

Маленька, наче Дюймовочка, фея Дінь-Дінь першою зголосилася піти на пошуки основного гаранту миру. Крила Дінь-Дінь віднесли її до кордону з Зимовим Лісом. Досі його не перетинала жодна з фей. Але все коли небудь трапляється. Сталося диво: крильця маленької феї заблищали і стали переливатися всіма кольорами веселки. Заворожена такою красою Дінь-Дінь вирушила в глибину лісу. Зайшовши у це царство неземної краси вона опинилась в полоні дивовижних вражень. Деревя набрали на своє гілля стільки пухнастого снігу, що здавалося не витримають дрібненькі галузки, і зрине вниз білий водоспад. Усі дерева, кущі стояли припорошені сніжинками, ніби готуючись до якогось балу. Дінь-Дінь була вражена і зачарована красою Зимового Лісу.

Дінь-Дінь зустріла багато нових друзів і відкрила для себе багато нового і, звичайно ж, знайшла Конституцію. Та радо погодилася допомогти. З її приходом в країні знову настав порядок. Жителі знову зустрічали і проводжали Сонце, збирала пилок, веселилися, співали і танцювали. Злагода і мир знову запанували в Легаленді.

*Волобой Марія Сергіївна,
Іващенко Марина Анатоліївна,
Навчально-виховний комплекс
«Дитячий садок – загальноосвітня
школа I-III ступенів»
Кам'янсько-Дніпровської міської ради*

Правова країна

Не пам'ятаю як і коли це сталося. Але пам'ятаю, що було і це влітку. Як завжди теплий сонячний ранок літнього дня, інколи прохолодний вітерець вривався в мою кімнату. Він мене тоді і розбудив. Прокинувшись, я потрапила в якусь химерну країну. І почувала себе там як Гулівер. Чому запитаете мене? Тому що мешканці тієї країни, були невеличкого зросту, але жваві і моторні, настільки заклопотані своїми справами, що довгий час ніхто мене не помічав. Я почала сама оглядати все навкруги. Несподівано я відчула, що мені в спину чимось тицьнули. Обернувшись, я побачила невелику жіночку. Я не насмілилася заговорити до неї перша. Тому говорила вона, а точніше запитала: “Хто ти і звідки?” Я від подиву не могла нічого сказати. Побачивши, що я трішки налякана та збентежена, вона лагідним голосом заговорила до мене: “Ти не лякайся, просто йди за мною, я все поясню ” і ми пішли. Її звали Дарина. Зовсім звичайне ім'я, чому я здивувалась.

– Ти в країні “Легаленд”, на материку Правознавства. Наша країна знаходиться посередині світів добра і зла і звичайно, людей.

Країна була квітуча і надзвичайно гарна: чувся шум хвиль. Мабуть поруч було море, і віяв теплий, але в той час і пронизливий вітер, який мене тоді розбудив. Заспокоївшись, я почала задавати питання. Перше моє питання це навіщо вони існують?

– Невже ти досі не здогадалася?—Я тільки знизла плечима. Так і нічого не сказавши.

– Ну добре, слухай. Отже, право – це слово має два значення з одного боку, право – розуміння, можливість щось робити: кожен із вас має право безкоштовно навчатися в школі, звертатися до державних органів для захисту своїх інтересів. Ваші батьки мають право на власність, зокрема - житло, право на своєчасне отримання заробітної плати, ваші дідусі і бабусі на отримання пенсії. Кожен має право голосу. Право є мистецтвом добра і справедливості.

– Але я не зовсім розумію до чого ви тут?

– Як для чого? Ми з'явилися як тільки з'явилися перша людина. Ми склали і охороняємо складені нами закони. Які допомагають вам бути захищеними і не почувати себе скривдженими. Ми своєрідні янголи – охоронці прав.

– Ні, люди склали їх – з обуренням сказала я.

– Ми так захотіли, щоб ви так думали. І не знали про нас. Вже багато років ми існуємо з однією метою.

– З якою ще метою?

– Щоб охороняти людину.

– І як це ви робите?

– За допомогою тих прав, які як ви вважаєте, ви склали, - і суворо на мене подивилась. Я злякалась її докірливо погляду.

Але все ж таки насмілилась запитати чому всі в різних кольорах. Вона відповіла, що кожен колір відповідає роботі, яку виконує. Наприклад: синій – захисники прав, жовтий – наглядачі за виконанням цих прав, зелені – помічники, а червоні - це головні різних підрозділів. Зовсім скоро ми вже стояли біля страшного лісу в якому не було нічого гарного. Сухі, обплетені дерева страхітливо стояли, мов дикі звірі.

– Це Ліс Незнання – мовила вона.

Кожен повинен знати свої права. Якщо ти не знаєш, ти не зможеш себе захистити. Мені стало дуже страшно і ми поспіхом пішли від того місця, яке наводило страх. За лісом ми побачили величезну квітку, яка сяяла і була схожа на книгу, а маленькими буквами було написано наші права. Стоячи біля неї, було дуже спокійно ніби мене обіймає мама.

– Календаря ми не маємо, новий рік починається після її розквіту. Це наше натхнення і наша віра. З іншого боку вона омивається морем доброти. Обійти її можна тільки за три дні.

– Дуже гарна, – мені стало сумно, я згадала свою домівку, маму. – Навіщо я тут? І як мені потрапити додому?

– Ти досі не зрозуміла? Ти для того, бо не знаєш своїх прав.

– Але чому ви мені не розповіли або не дали якусь брошуру?

– Краще один раз почути і побачити самій.

– Вибачте мене, я зрозуміла що знати свої права - це важливо. Мені стало соромно.

– Нічого, я рада, що ти все зрозуміла.

– Дякую за гостинність, але як мені повернутися додому?

– Просто закрий очі, і ти прокинешся.

Не встигла я закрити очі як почула лагідний голос матусі, як добре повернутися додому. Ось яка пригода трапилася зі мною. Я і не знала що знати свої права – це так важливо. І зрозуміла, що я блукала у тому страшному Лісі Незнання. Але вийшла за допомогою помічників країни Легаленд. Треба знати свої права, тому що ми повинні захищати себе.

Розіграш

Весняного теплого ранку нічого не віщувало біди. На ганку школи всі учні грілися на сонечку... Але тільки не Льоня із 7-Б класу. Він із самого ранку ходив, наче не свій. Ні з ким не вітався і не говорив. Вся справа в тому, що сьогодні у нього мала бути контрольна робота з математики, до якої він не готувався. «Навіщо вигадали ці контрольні? Як до них готуватися, особливо навесні, коли футбольне поле вже вкрите зеленою травою, так і манить поганяти м'яча?! » - подумав Льоня. Він ще довго стояв і дивився на сонячне проміння, яке поблискувало на зелених листочках. Льоня не був відмінником і ніколи не турбувався про контрольні, особливо з математики. Вся справа в тому, що він дуже хотів новий велосипед, який батьки йому пообіцяли купити за однієї умови – написати контрольну на відмінно. Тепер, стоячи на ганку школи, він думав, що йому робити... «Сказати що захворів, чи що болить голова? Ні, здається я придумав дещо краще...»

Вже сидючи за партою на уроці історії, Льоня знав свій план. Йому аж не терпілося його розпочати! «Уявляю, як всі будуть метушитися, » - подумав Льоня.

Нарешті урок скінчився і Льоня швидким кроком пішов за школу, подалі від усіх. Набрав номер «102» і зробив повідомлення, а потім пішов собі гуляти.

У школі й справді була метушня. Чи треба взагалі говорити, скільки на перевірку заяви відволікається людей і техніки?! Адже ці люди могли зараз рятувати життя по-справжньому потребуючих допомоги людей, а не відволікатися на хибні виклики.

Батьки Льоні ледь не знепритомніли, коли до них прийшла міліція. Виявилось, що їхній синок приготував їм «сюрприз». Зміненим голосом він повідомив міліцію по телефону, що в школі нібито закладено бомбу. Бомбу не знайшли, зате через дві доби знайшли Льоню. У зв'язку з неповноліттям юного терориста його батькам виписали штраф.

Цей вчинок обернувся для Льоні «велосипедом», який йому вже не скоро куплять; друзями, учителями, батьками - які втратили довіру до нього назавжди.

Інколи людина все життя шкодує про свій вчинок, бо за скоєне відповідають перед законом.

Лісова казка

В один прекрасный вечер шустрый Зайка решил наведаться в огород. Он прыгнул на свой самокат и, напевая песни, отправился в путь. На улице стояла прекрасная погода: ярко светило солнышко, дул теплый ветерок. Зайка любовался красотой осеннего леса. Его завораживали деревья, убранные в желтые и оранжевые краски. Тем временем Мишка крутил педали велосипеда, везя домой с пасеки два полных бочонка свежесобранного меда, а Лиса и Волк обкатывали новенький мотоцикл. Погрузившись каждый в свои мысли, они не заметили друг друга и столкнулись на перекрестке. Мед разлился по земле, колеса новенького мотоцикла покатались в разные стороны, а звери потирали шишки на лбу.

- Мой мотоцикл! – завыл Волк. – Вы разбили мой новенький мотоцикл.

- Мой мед! – заревел рассерженный Мишка. – Пчелки все лето трудились.

- Моя лапка! – заплакал Зайка. - Как же я теперь буду бегать и прыгать?

Очнувшись от своих бед, звери решили искать виновных:

- Ах ты ж, Зайка, - начала Лиса. – Разбил новенький мотоцикл.

- Я виноват? Я спокойно ехал к себе в огород, а тут ты с Волком, от куда не возьмись, мчитесь, словно молния, на своем мотоцикле, - защищался Зайка.

- Да-да-да, - поддержал Зайку Мишка. – Услышав страшный рев я даже не успел оглянуться, как уже лежал на земле.

- Да что вы? – хитрила Лиса. – Мы ехали совсем медленно. К тому же, вы должны были уступить нам дорогу.

- Не согласен, - протестовал Миша, - это мне нужно уступать дорогу, так как я самый старший.

Наши герои никак не могли прийти к согласию. Кто же виноват, и что делать дальше? Дискуссия продолжалась бы еще очень долго, если бы шум не разбудил Сову.

- Что произошло, ребята? – спросила мудрая Сова.

- Рассуди нас, Сова, кто виновен? – попросил Зайка и истолковал ситуацию.

- Ну что ж, - начала Сова, - ситуация сложна, - немного подумав, она сказала. – Среди вас нет виновных. Каждый прав по-своему. Но такое не должно больше повториться. Мы должны составить правила и соблюдать их. Тогда можно будет избежать аварий.

Для регулировки движения на перекрестках мы поставим светофоры, которые определяют, кому ехать первым, а кому следует подождать. Дорожные знаки помогут ориентироваться. Они будут подсказывать, где какая дорога и куда она ведет, с какой скоростью можно ехать, предупредят об опасности, покажут, где можно безопасно перейти дорогу.

Звери согласились с мудрой Совой. И больше никогда в лесу не было аварий.

Цуценя для Марійки

Казка

Одного ранку, в сквері на доріжці, з'явилося маленьке цуценя. Коли ще місто спало, песика приніс до скверу старий дідусь, якому було важко утримувати малого, і тому дідусь вирішив, якщо він залишить цуценя на доріжці, хтось обов'язково його пожаліє і забере додому.

Що ж сталося з песиком далі? Він заховався під кущик бузку і боязко визирав звідти.

Було ще дуже рано, коли в сквер прийшов перший перехожий – невисокий на зріст, вусатий, у кумедному капелюсі. Він тримав у руках невеликий блокнот та олівець, яким негайно заходився щось замальовувати. То був художник, який ілюстрував дитячі книжки і прийшов до скверу зрання, коли там ще нікого не було, щоб ніхто йому не заважав. Він і помітив маленького песика під кущем.

– О, хто тут у нас? – здивувався художник, беручи цуценя на руки та з цікавістю його розглядаючи. – Який же ти симпатичний. А що, може я тебе намалюю для нової книжки? Чий ти? Де твої господарі? – він озирнувся довкола, але в сквері нікого не було.

Почав накрапати дощик, художник загорнув маля у свій шарф та й пішов зі скверу. Він ще й сам не знав, що буде робити з цуценям, але покинути його напризволяще не наважився.

– Спочатку я тебе нагодую, – сказав художник. Він купив пакет молока і поніс песика додому.

А треба сказати, що художник мав кота. Як відомо, коти недолюблюють собак, і кіт нашого художника не був винятком. Він спостерігав, як художник турботливо ставиться до малого знайди, годує його молоком, і в його очах спалахували гнівні іскорки. І коли наступного ранку художник пішов у своїх справах, кіт почав шипіти і наступати на цуценя. Він був великим і товстим, і з гострими пазурами, тому не дивно, що цуценя злякалося і прожогом вискочило за хвіртку.

Отак малюк знову опинився на вулиці. По дорозі то взад, то вперед мчали авто, тротуаром у своїх справах поспішали перехожі, ніхто не звертав на цуценя жодної уваги. Неподалік стояла будка чоботаря, крізь її віконце за песиком спостерігав приязний дідусь. Він зрозумів, що цуценя самотнє, за цілий день ніхто не звернув на нього уваги.

Ввечері чоботар зачинив будку, взяв цуценя до рук і поніс до себе додому.

А в цей час на вулиці гралися діти, вони помітили, що у старенького на руках сидить кумедний песик. Діти обступили дідуса і почали жваво обговорювати знахідку. Але ніхто з них не наважувався взяти малюка додому: Сашкові мама суворо забороняла тримати в квартирі тварин, Оксанці було шкода нового килима у вітальні, Андрійко вже мав собаку, і лише Марійка,

нічого не сказавши, взяла цуценя на руки і ніжно пригорнула його до себе. Воно було таке маленьке, беззахисне, з очима-гудзиками, повними суму, що вона вирішила будь-що не розлучатися з цуценям.

Марійка дуже хвилювалася, що їй доведеться казати татові й мамі, як пояснити свій вчинок, адже батьки суворо забороняли їй приносити в дім будь-кого. Але їй дуже хотілося вірити, що батьки її зрозуміють і дозволять залишити цуценя вдома. Дівчинка нагодувала песика в своїй кімнаті, в куточку біля ліжка приладнала килимок. Цуценя, мабуть, дуже втомилося від переживань, бо швидко заснуло, згорнувшись на килимку, а Марійка чекала батьків, лежачи у своєму ліжечку, вони затримувалися і дівчинка теж заснула.

Коли тато і мама повернулися додому, вони побачили, яка щаслива усмішка на вустах у донечки, що спить, а ще помітили цуценя на килимку, що теж солодко посопувало собі в лапки. Батьки презирнулися і посміхнулися одне одному: усмішка щастя сплячої доні багато про що їм розказала. Так цуценя віднайшло свій дім і турботливу господиню – Марійку.

Приключения моей бабушки

Сказка

*Сказки разные бывают, и не все их понимают!
Только ты, ДРУЖОК, запомни -
В каждой сказке ты найдешь - правонарушение
И поэтому прочти то, что написали мы.
Мы помочь тебе хотим, и права твои раскрыть!*

Когда я был очень маленьким, моя бабушка поведала мне интересную историю. Она рассказала мне о необычайной стране, которая называется "Сказочная Legaland", о ее законах и о ее жителях.

Начала она свой рассказ с самого главного, как она считала: "Ребенок приходит в мир беспомощным. Его жизнь полностью зависит от взрослых" – тут бабушка тяжело вздохнула и положила мне свою руку на плечо. Она молчала минут пять, как-будто о чем то думала, но все же продолжила говорить.

– Я заметила, внучок, что сейчас стали много говорить о жестоком отношении к детям со стороны взрослых. В телевизионных программах, в газетных статьях, рассказывается о нарушении прав ребенка. Когда то мои родители тоже обсуждали эти вопросы и в очередной раз, когда они это делали, я умудрилась уснуть над книгой "Сказки", и вот тогда то все и началось!

Снится мне, что я оказалась в густом зимнем лесу у большого теплого костра. С другой стороны сидели две старушки и пристально смотрели на меня, как будто бы ждали, что я первая с ними заговорю, только потом я узнала, что это были Закон и Конституция, но пока не об этом." И бабушка снова замолчала, она не хотела пропустить ни одного важного момента своего рассказа, поэтому призадумалась, как бы вытягивая из своей памяти все самое интересное. И вдруг она снова заговорила: "Ох, милочек, вспомнила, что в ту ночь со всего леса стали сходиться сказочные герои: Волк и семеро козлят, Гуси-лебеди и Иванушка, сестрица Аленушка, Настенька, Золушка, Белоснежка, Царевна-лягушка, Царевна Несмеяна, Лиса и Журавль, Крошечка-Ховрошечка и другие, их было так много, что всех и не упомнишь. Я не знала тогда, почему герои разных сказок собрались у одного костра, но я не стала им мешать и лезть со своими вопросами. Я сидела тихо и наблюдала за всем происходящим.

Все герои разместились на свои места и по очереди стали рассказывать о своих проблемах. Золушка поведала о том, как злая мачеха заставляет ее делать всю работу, и что даже не остается время на сон. На что Закон ответил: "Деточка, ведь это правонарушение, в Конституции написано: Каждый человек имеет право на полноценный отдых и досуг." "Но что такое ПРАВО и

КОНСТИТУЦИЯ?" – спросила девочка. И Закон стал все подробно объяснять детям: "Право – один из видов регуляторов общественных, формально определенных, гарантированных государством правил поведения, а Конституция – основной закон государства, обладающий высшей юридической силой и устанавливающий основы политической, правовой и экономической систем данной страны. Так же я считаю, что вы обязаны знать, что все ваши права отображены в Конвенции о правах ребенка. Конвенция о правах ребенка – международный правовой документ, определяющий права детей, она состоит из статей о правах ребенка, которые обязаны соблюдать во всех странах, а именно:

1. Ребенок имеет право на семью;
 2. Ребенок имеет право посещать школу и учиться;
 3. Ребенок имеет право на собственное мнение;
 4. Ребенок имеет право на медицинское обслуживание;
 5. Ребенок имеет право на отдых и досуг;
 6. Ребенком является каждый человек до достижения 18-летнего возраста;
 7. Ребенок имеет право на защиту со стороны государства;
 8. Ребенок имеет право на жизнь;
- и много других интересных и важных статей.

Тут ее перебила Царевна Несмеяна: "А меня хотят выдать замуж без моего согласия!" Но и тут Закон нашел, что ответить: "Твой отец нарушил закон, так как каждый человек имеет право свободно выражать свое мнение!" – только он успел договорить, как его перебили семеро козлят: "Мы не хотим, чтобы серый волк нас съел." "Не волнуйтесь, законом предусмотрено: право на жизнь, право на безопасные условия жизни, не подвергаться жестокому и небрежному обращению!"

"Я не знаю, сколько по времени это продолжалось, но только пока Закон всех не выслушал и не дал свои ценные советы, никто никуда не уходил. Последнее, что я помню как Конституция сказала всем: **"НЕ МОЛЧИТЕ, КОГДА НАРУШАЮТСЯ ВАШИ ПРАВА, ГОВОРИТЕ В ОРГАНЫ ОПЕКИ И ПОПЕЧИТЕЛЬСТВА, В ОРГАНЫ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ВЛАСТИ. ВСЕ ОНИ ОБЯЗАНЫ ПРИНИМАТЬ МЕРЫ ПО ЗАЩИТЕ РЕБЕНКА!"**

Потом я проснулась от того, что кто-то вошел в мою комнату и тихонько потрепал меня за плечо, это была мама, которая пришла разбудить меня в школу. Чуть приоткрывши глаза, я спросила у мамы, правда ли, что люди имеют права и что их защищает государство? На что мама ответила: "Да, все люди имеют права, но также они имеют и обязанности, а государство не только защищает, но еще и наказывает! Вот, например, в твои права входит посещать школу, а в обязанности хорошо учиться. Если я не буду тебя пускать в школу, меня накажет государство, а если ты будешь плохо учиться, то тебя накажу – я. Собирайся, а то опоздаешь в школу!" И она вышла из комнаты, громко смеясь.

А тебе, внучок, пожелаю выучить свои права и обязанности". И, поцеловав меня в лоб, она удалилась в свою комнату.

Притча про країну Правознавства

Микола – звичайний учень, що цікавився своїми правами, обов'язками, свободами і правознавством взагалі. Він дуже довго цікавився у всіх своїх родичів, друзів, вчителів як саме вилядає країна Правознавства?

І ось одного разу наснився Миколі сон:

Стоїть він біля величезних золотих воріт, із зображенням Феміди і дивується:

- Куди ж я потрапив?

І тут ворота відкрилися і опинився Микола у величезному місті: зеленому, красивому, з великими улицями і парками, з чарівними будиночками. Микола неймовірно здивувався і пройшовся вулицею. Всі люди довкола були веселі, доброзичливі, вітали усіх поряд з посмішками на обличчі. Микола підійшов до одного дідуся і запитав:

- Добридень, дідусю, а куди я потрапив?

- О, синку, ти знаходишся у країні Правознавства! Тобі тут подобається?

- Так, звичайно! Але чому тут усі такі радісні і щасливі?

- А це тому, синку, що усі люди тут знають свої права і права інших людей, не порушують їх, толерантно відносяться один до одного, поважають думки кожного. Саме тому у нашій країні панує злагода і доброта.

- Дякую, дідусю, за те що ви мені це розповіли...

Далі усе як у тумані – країна зникла, усе кудись поділося и Микола прокинувся. Він подивився довкола і зрозумів – він у реальному світі. Але не все зникло після сну - залишилася надія, що коли люди будуть поважати думки один одного і знати права кожного, виконувати власні обов'язки, то тоді у цьому світі стане жити краще!

Как главный Закон появился

А было это лет пять, аль шесть назад, даже точно не припомню. В одном селе, на берегу реки Днепр жила семья Петренко, да не просто семья, а уважаемая, многодетная. Жили они в маленьком домике, над самым обрывом реки, огородик водился у них небольшой, да и скотина была диковинная, жили, в общем, не тужили. Каждое утро с восходом солнца вся семья принималась за дела разные: пахали, сеяли, рыбу ловили, кушать готовили, во дворе прибирали, да всякой другой заботой занимались. Во всей округе не было аккуратней и добросовестней семьи. С самого утра и до поздней ночи трудились Петренко, помощи им ждать не от кого, а семья – то большая, как – то надо было выживать. Чудные детки росли не по дням, а по часам, на радость родителям. Пойдут, бывало, родители просить что-нибудь у председателя, а тот начинает бумаги умные читать, графики и диаграммы показывать, дескать, не хватает средств, да еще ПРАВА куда – то подевались, вот если бы было ПРАВО на месте, решилось бы все само собой. Приздумался отец, Петр Сергеевич, где бы эти волшебные права сыскать, чтоб жизнь счастливую да беспечную своим чадам создать. Целыми днями семья голову ломала над фантастическим планом: поиск прав, но ничего на ум не приходило. Однажды вечером, когда матушка укладывала всех спать, произнесла волшебную фразу: «Ложитесь отдыхать, утро вечера мудренее...» Ночь была темная на редкость, ни одной звездочки на небе не было видно, только слышно, как сильный ветер хлопал створками окон, да ветки ивы касались крыши своими тоненькими веточками – пальчиками. Наутро все уgomонилось: запел свою песню петушок, матушка вышла корову доить, батюшка рыбу пошел ловить, все проснулись и за привычную работу принялись, только Ярослав спал крепким сном. Долго ли он спал, али не очень, но проснулся он, когда уже солнышко яркое прогрело всю землю – матушку, пташечки милые задорные песенки распевали, рыбки - плавунчики резво плескались в водичке ключевой. Встал, окинул взглядом широкие родные просторы и молвил свое доброе слово: «Дорогие мои родители, братья и сестры, видел сегодня я сон чудесный: за девятью городами, семью поселками, через канавку и лесок густой есть одна изба с красными резными воротами, да стальными ставнями, окошками расписными, да ступеньками резными. В том чудо – доме живет невиданное существо, обладающее несусветной силой, может оно нам подскажет, как до права добраться, сделать нашу жизнь слаженной». Запричитала матушка, жалко родного сыночка отпускать в чужие, неисхоженные земли. Целый день придумывала она разную работу – забаву, что Ярика отвлечь от затеи, чтоб

забылся, да новыми, интересными, родными думами обзавелся. Как только месяц показался на чистом небе, так сынок, собрав пожитки в дорогу дальнюю, стал на колени и начал просить благословления у матушки с батюшкой:

«Благословите в дорогу дальнюю, пусть удача мне сопутствует. А вы, братцы и сестрицы родителей берегите, помогайте, в обиду не давайте». Перекрестила мать его, отец крепко за плечи обнял, и пустился Ярик в дальний, неизвестный путь. Долго он шел по дороженьке нехоженой, холодный ветер его с ног валил, сильный дождь на него шквал воды обрушал, солнце обжигало его тело, но никакая природная напасть не останавливала доброго молодца, он целеустремленно шел вперед. День прошел, а там другой и третий, а избы с красными резными воротами все не видать. Вошел он в лес дремучий и видит старичок возле канавки стоит, что – то в руках держит и приговаривает: «Ах ты, божья тварь, житья не даешь, вот я тебя...». Ярик за плечо окликнул старца:

- Ты что это ворчишь?

- Да вот окаянная собака, все из дома тянет, а тут еще щенят шайку привела, вот я принес их в канавку выбросить, чтоб глаза не мозолили.

- Ты что, старый, так живые же они, разве можно у них жизнь отбирать? Давай лучше я их заберу.

Старик согласился:

- Та бери, на кой они мне. Отдал мешок, а сам ушел восвояси. Приближаясь к дому с красными резными воротами, юноша увидел маленький решетчатый сарайчик, из которого доносились стоны и крики. Подойдя поближе, он увидел людей, сидящих взаперти. Огромный амбарный замок висел на дубовых дверях. Заточенным было тесно и неудобно в этом помещении, они жаловались на барина, который никогда не прислушивается к их мнению, а потом, когда терпит убытки, то наказывает за все свои беды их. Сердце Ярика разрывалось от жалости и несправедливости на части, он дергал замок, стучал по двери, но поделать ничего не мог. Тогда юноша решил пойти за помощью. Впереди стоял чудо – дом, к которому он и держал путь. Отворив ворота, Ярослав неторопливо прошел вдоль аллеи к самой террасе, потом направился по дорожке к огромной двери. Только поднял он руку, чтоб постучать, как дверь распахнулась, а на пороге показался мужчина: не молодой и не старый, с бородой и темными глазами. Протянув свои руки, он пригласил гостя войти в зал, угостил разными яствами и стал расспрашивать: «Куда путь держишь? Как оказался в этих краях?» Ярик, не теряя ни минутки, начал говорить о людях, нуждающихся в помощи, рассказал о несправедливых поступках, которые совершаются сплошь и рядом, показал животных, которых сегодня спас от смерти. Долго и убедительно говорил юноша, старец слушал да головою покачивал, каждый раз утвердительно прикрывал глаза да покряхтывал. Ярослав спросил, не знает ли он, где найти какое – то право, которое позволяет людям жить увереннее, свободнее и счастливее. «Да, да слышал я о таком чуде, но оно невидимое и только грамотный справедливый человек сможет все это увидеть и запечатлеть на бумаге, которая явится священным знамением для людей простых», - проговорил старец. «А я не смогу этого совершить? Писать я умею», - неуверенно промолвил Ярик. «Тебя

– то, добрый человек, я и ждал. Только ты со своим чистым сердцем и добрыми помыслами сможешь изменить жизнь всего живого на Земле! – гордо заявил старец. – Вот, бери бумагу, чернила и перо и пиши...» - «А что писать – то?»- робко спросил юноша. – «Сердце тебе подскажет!» – сказал старец. И Ярик стал писать: пусть люди и живые существа рождаются и счастливо живут на земле, никто не может лишить их права жить на белом свете; все живое должно находиться на свободе, нельзя заточать людей, за желание иметь свое мнение, у каждого человека должно быть право слова, выбора. Никто не может кому – то приказывать, заставлять выполнять против своей воли какие – либо поступки, у каждого должно быть право на семью. Достоинство личности должно охраняться государством. Каждый имеет право на свободу и личную неприкосновенность. Каждый имеет право на неприкосновенность частной жизни, личную и семейную тайну, защиту своей чести и доброго имени. Каждому гарантируется свобода совести, свобода вероисповедания. Много разных пожеланий записал Стасик в эту книгу, старец назвал её «Декларация о правах и обязанностях человека. Конституция» и пообещал, что все записанное с этой же минуты вступит в силу. И на самом деле, отношение к семье Петренко изменилось: дом построили как многодетной семье, машину дали, младшим детям помогли устроиться в учебные заведения, а старшим предоставили рабочие места. Теперь все люди могут свободно могут мыслить и говорить, создавать семьи по любви, трудиться, отдыхать и лечиться – всегда находиться под защитой надежной волшебной государственной книги, которая и доньше существует, людям напоминает об их правах и обязанностях, наставляет на путь истинный, одаря заботой и вниманием. Вот и сказочка моя кончается, жизнь ключом бьёт: семьи появляются, детишки рождаются, живые существа с нами обитают, не дают нам забывать, что мы люди, и у нас есть права и обязанности, которые мы никогда не должны забывать!

Защита прав детей – вклад в будущее страны

Что в нашей жизни самое ценное? Люди по-разному отвечают на этот вопрос. Некоторые мои одноклассники считают, что это «крутой» скутер или телефон, моя бабушка говорит, что самое ценное – это здоровье, а лично я думаю, что это семья. Почему? Да потому что в дружной семье все счастливы, любые неприятности и беды можно сообща преодолеть, а главное - дети в таких семьях чувствуют себя защищёнными, нужными, а родители считают своих детей самой большой ценностью жизни.

Но так бывает не у всех. Нередко дети в семьях страдают, потому что родители их не любят и не заботятся о них, бывает, что родителей вообще нет или они лишены родительских прав. И в этих случаях на защиту ребёнка встаёт государство. Чтобы помочь детям, государству не придётся ничего выдумывать и сочинять, нужно просто выполнять то, что прописано в Конвенции о правах ребёнка, принятой резолюцией 44/25 Генеральной Ассамблеи от 25 ноября 1989 года или следовать принципам Всемирной декларации об обеспечении выживания, защиты и развития детей. Я считаю, что знакомить с ними учеников надо с первого класса.

Эти документы выработаны совместно представителями многих государств и могут помочь ребёнку любого цвета кожи, попавшему в трудную жизненную ситуацию. Ведь не во всех странах детей балуют и оберегают, как в Японии. Есть и другие примеры: в Африке дети до сих пор голодают и не учатся, а в Англии взрослые добрее и внимательнее относятся к домашним животным, чем к собственным детям. У каждого народа свои традиции. В Древней Спарте, например, хилых новорождённых младенцев сбрасывали со скалы! А Конвенция о правах ребёнка прямо указывает, как нужно относиться к ребёнку, чтобы он вырос достойным человеком и сделал наше будущее счастливым. Под её защитой находится всё подрастающее поколение нашей страны. В этом я убедился на примере собственной семьи.

Мне с семьёй не очень повезло. Мама и папа дружили со школы, а сразу после окончания учёбы пошли работать – мама кондуктором на автопредприятие, а папа на ремонтно-механический завод. Оба в школе учились хорошо, могли бы получить профессию, но не стали учиться, им хотелось самостоятельности. Потом они поженились, когда маме исполнилось 18 лет. Через три года родился я. Папа к тому времени бросил работу, семью содержала одна мама. Наверное, от безделья у папы появились друзья, которые приучили его сначала к спиртному, а затем и к наркотикам. Я, конечно, об этом узнал, когда стал постарше. Но до сих пор помню, как плакала мама. А ещё помню, какими злыми были глаза папы, когда он хватался за ремень. Закончилось всё смертью папы. Мне тогда было 7 лет. Сейчас мне 13, но я ничего не забыл...

Пять классов закончил на «10» и «11». Учиться любил, особенно математику. А потом всё разонравилось. Я хожу в школу, но не учусь. Не могу в себе разобраться, почему? Чего хочу? Поскорее закончить 9 классов, получить рабочую специальность и стать самостоятельным? Но так было и у моих родителей, а закончилось всё плохо. Я же хочу, чтобы всё было хорошо, по-другому.

После смерти папы мама изменилась. Сейчас я и мои брат с сестрой находимся под опекой бабушки, о нас заботится государство. В Конвенции есть статья 20: «Ребёнок имеет право на обеспечение ему замены ухода в соответствии с законами своей страны». Мы получаем пенсию, пособия, у нас есть всё необходимое. А с поведением труднее. Вместо мамы нашим воспитанием занимается вся родня: бабушки, дедушки, тёти, дяди – но не всё получается хорошо. Я умею быть вежливым, опрятным, отзывчивым, но не хочу быть таким. Могу учиться хорошо, но не хочу. Могу быть добрым и заботливым. Но не хочу. Почему? Наше государство с рождения ребёнка даёт ему всё для счастливого детства: место в детском садике, бесплатное обучение в школе, отдых в летнем лагере (я был в прошлом году на море по бесплатной путёвке), возможность заниматься спортом, получать музыкальное образование у талантливых преподавателей школы искусств. В Конвенции о правах ребёнка, в статье 31, так и написано: «Право ребёнка участвовать в играх и развлекательных мероприятиях, право участвовать в культурной жизни и заниматься искусством». Но мне это неинтересно, а вот мои младшие сестра и брат занимаются в кружках, учатся в музыкальной школе, их приняли в казачий ансамбль «Вольница», они ездят с выступлениями. Я им иногда завидую, ведь они могут после окончания школы пойти учиться музыке в училище им. Майбороды, получают профессию, будут работать в музыкальной школе или в школе. А я? Много занятий я перепробовал, но всё бросил. Хочу всего много и сразу, но если что-то не получается, сразу бросаю это занятие.

Даже сам не понимаю, почему так происходит. Вроде бы все возможности развиваться у меня есть, а ничего делать не хочется. И я не один такой, в нашем классе большинство ребят не хотят ни учиться, ни трудиться, ни заниматься спортом, ни петь, ни танцевать. Выходит, что я, как мои брат и сестра, тоже получаю защиту от государства, но ничего не даю взамен. Это неправильно. Надо что-то изменить, больше требовать от таких детей, как я. Если бы у меня был отец, я бы побоялся пропускать уроки и лентяйничать. Но у меня его нет, а я хочу, чтобы в Конвенции были записаны такие статьи, которые не позволяли бы мне бездельничать, чтобы Конвенция была как строгий родитель, который помогает детям становиться настоящими людьми. А самим нам это сделать очень трудно. Бабушка говорит, что у меня нет стержня, меня тянет в разные стороны, и не всегда в правильные. Сначала я думал, что это только у меня так получается. Но когда готовился к этому сочинению, нашёл в Интернете много интересных высказываний, одним из них хочу закончить свою работу: «Современный мир с его экономическими кризисами, техническим прогрессом, переходом на искусственные продукты и материалы истощает людей физически, эмоционально и духовно, что отражается на детях. А ведь дети – это

будущее страны. А, следовательно, забота и защита прав детей – вклад в будущее Украины».

Мир, стань добрее, чище, надёжнее, и мне будет легче справиться со своими недостатками!

Когда двери закрыты

Больше всего в нашем новом шестнадцатизэтажном доме мне нравился лифт. Нажмешь кнопку — лифт сразу деловито загудит, и вот уже двери раздвигаются — пожалуйста, твой этаж! Выходи!

Но вот прошло три года. Лифт работает по-прежнему, но вхожу я в него уже без всякого удовольствия. Сначала кто-то поджег кнопку первого этажа, затем добрался до пятого. Я сделал вывод: человек растет и скоро дотянется

до кнопки и моего — шестнадцатого этажа.

Но дело не только в кнопках. За три года лифт не узнать. Стены исцарапаны и исписаны разными словами. Один грамотей даже имя свое сообщил — "Сиргей". Вот застрянет этот "Сиргей" в лифте, как он сообщит диспетчеру, чтобы его выпустили оттуда? Микрофон-то выломан!

А кто-то, словно верблюд в зоопарке, все время плюет на дверь.

Я очень хотел бы познакомиться с этим моим соседом-верблюдом и сказать ему, что от такого наплевательского отношения ко всем, кто живет рядом, недалеко и до нарушения закона, которое называется хулиганством. А за хулиганство положено наказание.

Наказывается по закону, между прочим, и порча имущества: лифтов, парадных дверей, скамеек во дворе.

"Подумаешь, лампочку разбили в подъезде..." — скажешь ты.

Лампочка... Да, это же великое изобретение человечества! Тысячи лет понадобились, чтобы придумать такое. Попробуй хоть один вечер посидеть в темноте.

А ты раз и — камушком!

Моя мама дружит с одной семьей из Германии. Мы ездили к ним в гости, а теперь они собираются к нам. И мне будет очень стыдно, когда они войдут в наш лифт.

А вам, ребята?

Представь себе — ты познакомился с немецким мальчиком или японским и пригласил его в гости. И вот тыходишь с ним в свой дом, вызываешь лифт, дверца открывается, а там на полу... лужа или еще что похуже.

Так кто же эти ребята, которые размалевывают стены в подъездах, выбивают стекла в дверях, коптят спичками потолки, разбивают лампочки, плюют и гадят в лифтах? Почему они так ведут себя?

Огрызок

Никите Шевцову пять лет. Мама его — дворник. Она убирает школьный двор. Никита помогает маме. У него — корзинка, на руках вязанные перчатки. Он ходит по газону под школьными окнами и собирает в корзину разный мусор.

Иногда открывается окно. Появляется веселая, ухмыляющаяся физиономия пятиклассника, а то ученика и постарше.

- Эй, Огрызок, держи! - и на газон летит скомканная бумажка, апельсиновая кожура, недоеденное яблоко.

Никита, запрокинув голову, молча смотрит в окно. Наклоняется и подбирает брошенное. Подходит к маме, которая подметает асфальтовую дорожку.

- Молодец! — хвалит мама. И они вместе идут к мусорному баку, чтобы вытряхнуть корзину.

- Теперь до большой перемены у нас с тобой будет чисто, — говорит мама. Витя оглядывает двор — не валяется ли еще чего? Нет, во дворе полный порядок.

Строгий читатель может возразить:

- Я-то думал, что в этом рассказе будет написано о преступниках! А тут — об огрызках! Подумаешь!

А ты подумай, дорогой читатель! Бросающие из окна огрызки и прочий мусор — уже, между прочим, нарушители. Правда, пока еще не закона, а школьных правил. Перечитай-ка их еще раз! Что там написано о чистоте и порядке?

Уважение к закону начинается с детства. С выполнения несложных и нестрогих правил.

Не сори. Придерживай за собой дверь. Первым поздоровайся. Помоги девочке. Уступи место старику или старушке. Большинство так и поступают. Но есть ребята, которые все делают наоборот. И для меня загадка: или они не знакомы с этими правилами, или нарочно нарушают их?

Сказка о двух братьях

Далеко-далеко, за синими морями, за высокими горами в одной стране жил-был султан Ханум-Баба. Султан был добрый и заботился о народе. У него было два сына: старший - Морджан, младший - Маги.

Состарился султан, призвал к себе сыновей и сказал им: «Вы будете жить с простым народом целый месяц. Я посмотрю, как вы будете относиться к людям, и скажу, кто станет следующим султаном».

Вышли братья за ворота дома, и говорит старший брат: «Давай заработаем скорее много денег, и отец признает нас. Будем мы вместе править». Но старший совершенно не собирался делить ни с кем трон, и поэтому решил, что он убьет своего брата.

Младший ответил старшему: «Послушай, брат, а не лучше ли будет нам пожить, как простые люди. Мы будем трудиться бок о бок вместе с ними, начнем лучше понимать их, и будем замечательными правителями, как наш отец».

- Что, работать вместе с этими людишками? Моя султанская кровь предназначена не для такого!

- А для чего же, брат, предназначена наша кровь?

- Чтобы жить в довольствии и править людьми.

Младший брат был полностью не согласен с этим и сказал:

- Давай мы пойдем с тобой разными дорогами, потому что наш спор ни к чему не приведет.

На том и порешили, разойдясь в разные стороны.

Старший быстро обосновался в новом обществе. Он стал бандитом: грабил, убивал, и через месяц стал самым известным разбойником, которого все боялись и отдавали деньги, стоило лишь ему назвать свое имя.

Младший жил бедно. Он попросил приютить его самую бедную семью в царстве. Принц работал со всеми вместе: пахал землю, ловил рыбу и ел то же самое, что и вся семья.

Через месяц собрал султан-отец сыновей своих и сказал, что следующим султаном станет младший. Старший был недоволен, но отец сказал ему:

- Сынок, пойми, главное в жизни - не деньги!

- Тогда что же, отец? Разве не деньги делают нас счастливее? Разве не за деньги мы покупаем все в этой жизни?

- Сын мой, а как же любовь? И сможешь ли ты нас с матерью убить за деньги?

И тут осознал все принц: не может он распоряжаться чужой жизнью.

Младший же брат, смотря на предыдущий опыт отца, создал сборник законов, и назвал его «Правила». И единственное правило дополнил его брат, и называлось оно «право на жизнь».

ПРАВО НА ЩАСТЯ

За далекими морями, за високими горами у далекому королівстві жив собі багатий дворянин, який мав гарну молоду дружину. Разом вони були щасливі.

Невдовзі у них народилася прекрасна донечка. Батьки дуже раділи.

Ст.6 Кожна дитина має право на життя

Від народження дівчинка мала гарне ім'я – Аріана.

Ст.7 Кожна дитина має право на ім'я

Батьки дуже любили свою донечку, раділи кожному її новому слову, руху, а коли чули, як вона сміється, їхньої радості не було меж.

Ст.3 Кожна дитина має право на життя з батьками, любов і турботу

Минали роки, Аріана підростала. Але щасливу сім'ю спіткало лихо: дворянин овдовів, а його маленька донечка залишилася без мами. Через деякий час чоловік знову одружився, але його нова дружина виявилася жінкою злою і безсердечною. Минав час, день змінювався днем, Аріана дорослішала і розквітала. І знов біда – помер батько, а дівчинка залишилася сиротою. Зла мачуха взяла дівчинку під опіку.

Ст.243 Опіка встановлюється над дитиною, яка не досягла чотирнадцяти років

Сестри знущалися над бідною дівчиною.

Ст.2 Усі діти є рівні у правах

Мачуха примушувала Аріану виконувати всю найбруднішу та найважчу хатню роботу. Дівчинка завжди була вимазана сажею та ходила у лахміттях, тому сестри прозвали її Попелюшкою.

Ст.36 Жодна дитина не повинна бути примусово залучена до праці

Одного разу мачуха отримала запрошення на бал. Доньки мачухи зраділи.

- Мамо, ми повинні туди поїхати, але нам потрібні нові вбрання. Нехай їх пошиє Попелюшка!

- Добре, мої красуні. А ти, Попелюшко, виконаєш усю роботу, але на бал все одно не поїдеш!

Ст.2 Дитина має право на відсутність дискримінації

У Попелюшки було добре серце, і вона мовчки допомагала сестрам і мачусі збиратися на королівський бал.

Ст.14 Дитина має право на свободу совісті, думки, релігії

Коли мачуха і сестри поїхали на бал, Попелюшка розплакалася від образи. Раптом перед нею з'явилася добра фея, і почали відбуватися чудеса. Миші перетворилися на коней, білки – на хлопчиків-пажів, великий гарбуз – на карету.

- Для чого все це? – схвильовано спитала Попелюшка.

- Ти їдеш на бал! Негайно! – відповіла фея

Ст.31 Кожна дитина має право на відпочинок

А тепер сукня! Порух чарівної палички – і стара сукня Попелюшки перетворилася на розкішне вбрання. Фея подарувала дівчині кришталеві черевички, краще яких не було на всьому світі.

Ст.15 Кожний має право на користування досягненнями культури

Бал був у розпалі. Принц не зводив очей з Попелюшки, і коли заграла музика, запросив її до танцю. Весь вечір принц не відходив від прекрасної незнайомки, вони мило спілкувалися, а за розмовами їли морозиво, яке дівчина любила понад усе на світі.

Ст.27 Кожна дитина має право на повноцінне харчування Принцові дуже сподобалася Попелюшка, і він розповів дівчині про свої почуття.

Ст.19 Кожен має право на свободу слова

Попелюшці також сподобався принц, але його відверті слова розгубили дівчину, і вона заспішила додому. Поспіхом спускаючись сходами, Попелюшка підвернула ногу і загубила черевичок. Дівчина не стала його шукати, тому що боліла нога.

- Потрібно негайно дістатися дому і накласти тугу пов'язку, - вирішила Попелюшка.

Ст.24 Кожен має право на медичне обслуговування

Принц кинувся наздоганяти дівчину, але не встиг. На сходах він знайшов кришталевий черевичок і вирішив за будь яких обставин відшукати бігланку. Наступного ранку принц особисто вирушив у подорож по королівству. Кожній дівчині він приміряв знайдений черевичок, але дарма : всі вони мали надто великий розмір ноги.

Ст.17 Усі мають право на отримання інформації

Прибувши до будинку мачухи, принц приміряв черевичок сестрам, але жодній він не підійшов.

- Чи є в будинку ще дівчата? – запитав принц.

- Ні, тільки служниця. Та що про неї казати? – відповіла мачуха.

- Пробачте, пані, запросіть її також.

Чудеса, це вона, черевичок підійшов їй за розміром. Тоді Попелюшка дістала

з кишені другий черевичок. Мачуха та сестри тільки ахнули. Тієї ж миті з'явилася фея. Змах палички – і лахміття Попелюшки змінилося на вбрання принцеси.

- Ти так і не назвала мені своє ім'я, - сказав принц.

- Аріана.

- Ти прекрасна як і твоє ім'я. Чи згодна ти, Аріана, стати моєю дружиною?

- Так.

Ст.4 СК Кожен має право створювати сім'ю

Невдовзі у королівському палаці відбулося пишне весілля. Народ королівства святкував цілий тиждень. Молоді були щасливі, будували плани на майбутнє. А перше, що вони вирішили зробити разом, – це здобути гарну освіту, щоб у майбутньому вміло та справедливо керувати королівством, а також дбати про добробут своїх підданих.

Ст.28 Кожен громадянин має право на освіту

Бова Аліна Валеріївна
Дружелюбівський навчально-виховний
комплекс Вільнянської районної ради

Закони Сонячної поляни

Відбулося це в містечку під назвою "Сонячна поляна". Місто являло собою ліс, мешканцями якого були різні тварини. Як і в нашому житті, так і у лісі, всі вони поділялися на класи. Були бідні робітники, досить забезпечені підприємці і, звичайно, дуже заможні багатії. З часом їх стали називати просто бізнесменами. За кожною групою закріпилися певні професії. Наприклад, птахи були наглядачами порядку, листоношами та розвідниками. Риби у результаті еволюції винайшли для себе костюми, за допомогою яких могли пересуватися на суходолі і працювати в галузі науки. Олені - благородні тварини, працювали в галузі культури та юридичних справ. За їжачками закріпилася роль збирачів та землеробів. А ось інші тварини, такі як зайчики, білочки, куниці мали ширший вибір професій. Їм дозволялося обіймати посади лікарів, вчителів, підприємців, будівельників, військових. Але, на жаль, сама тваринка не могла самостійно обрати рід занять, бо це залежало від того, яку роботу для дитини оберуть батьки. Містечко росло, розвивалось, ставало успішним, але не мало надійного захисту. Адже тваринки, які його населяли, були слабкими. Саме тому до лісового міста вирішили приєднатися ведмеді. Ці сильні, могутні, безстрашні тварини нікого не боялися, бо самі наводили страх на всіх жителів лісу. Але, щоб приєднатися до лісової общини, їм довелося відмовитися від м'яса та стати вегетеріанцями. Хоч місто було мирним, у ньому все ж зустрічалися злочинці та аферисти. До них належали вовки та лисиці. Адже вони порушували "Кодекс Лісу"- збірку законів і прав для всіх мешканців Сонячної поляни.

Тож жило у Сонячній поляні троє вірних друзів. Першим був їжачок Микола, син бідного будівельника Герасима. Він знав, що в майбутньому йому доведеться споруджувати різні будівлі, але цього не бажав. Йому хотілось стати письменником чи філософом, але не будівельником, бо душа його тяглась до чогось більш вишуканого. До того ж він хотів мати краще життя, ніж його батечко. Микола товаришував із зайцем-Максимом. Він був його повною протилежністю. По-перше, батько Максима – це дуже багата особа. В його підпорядкуванні було майже 50% усіх ягідних і фруктових полян міста. А по-друге, пан Григірян ніколи не вирішував за свого сина ким тому стати. Він взагалі не втручався у справи Миколи, бо був заклопотаний своєю роботою. Тим паче, що пан Сальваторе - громадський діяч і чудовий лікар, не давав йому перепочити ні на хвилину. Пан Сальваторе постійно дошкуляв панові Григіряну за не-дотримання техніки безпеки на полянах. Адже поруч із важкою технікою гралися діти. Це почалося, коли єдина донечка пана Сальваторе, білочка-Елена, травмувалася об машину для збирання ягід. До речі, Елена і була подружкою Миколи та Максима. Вона також не хотіла наслідувати професії батька, а мріяла про кар'єру прокурора. Це трійця, в котрій кожен особливий, не схожий

на іншого, мала й дещо спільне. По-перше, у них не було підтримки батьків, а, по-друге, вони всі втратили своїх матерів. Це сталося рік тому, коли трапилася велика пожежа. Тоді багато звірів зібрались на концертній площі під час весняних свят. Але трапилось лихо. Загинуло близько 30 тварин. Серед них були матусі Максима, Елени та Миколи. Саме тоді ще було знищено весь урожай, через що всю зиму довелося голодувати. Але на це ніхто не звертав уваги, бо всі були у великій жалобі.

Після цього випадку наші Максим, Микола та Елена познайомились і більше не розлучались. Дружба їх згуртувала і допомогла пережити трагедію. Вони вирішили, що повинні дізнатися про причини пожежі, а якщо є винні, то і покарати їх. Виявилось, що у цьому міг бути задіяний пан Марко. Цей вовк мав багато землі на окраїні лісу, але вона відгороджена величезним парканом. Дивним було те, що після того, як пожежа знищила весь урожай, купувати харчі довелося саме у нього. В цей час вовк дуже збагатів. До того ж для всіх було загадкою, як, офіційно працюючих 10 їжачків, можуть обробляти ділянку в 100 гектарів за один день. Поговорювали, що Марко користується роботою нелегальних працівників. Але цей факт не мав підтвердження. А ось те, що він тримає когось в рабстві, нікому, крім дітей, не прийшло на думку. Тому саме цю теорію вони і прагнули довести. Для цього дітлахи стежили за вовком, його будинком і полянами.

Через тиждень спостережень діти довідались, що до пана Марка часто приїздить лисиця Анфіса. Ця аферистка через свої злочини перебувала в лісовому розшуку. А вовк, знаючи це, не поспішав йти повідомляти охорону про місце її перебування. Це могло означати тільки одне: вони вдвох щось замислили. Судячи з того, що у справі замішана Анфіса, з міста невдовзі мало б щось зникнути. Друзі вирішили зібратися та поміркувати над можливими діями цих двох підозрілих осіб.

- Слухайте, те, що ці двоє щось замислили, не піддається сумнівам. Але що саме? Це нам слід дізнатися, - зосереджено сказала білочка.

- Але як ми це визнаємо? - нервово відповів зайчик.

- Це легко зробити! Для початку слід визначити, що в нашому лісі могло знадобитися Маркові. А потім подумаємо, як він хоче це отримати, - відповіла Елена.

- Це геніально! Молодець, Елено! Що ж могло так зацікавити Марка, що він звернувся за допомогою до Анфіси? Звісно, гроші... Пам'ятаєте, як цей вовк не раз звертався до мера Товстопуза, аби той виділив йому частинку космічного каменя, що живить енергією весь ліс? Певно, цього разу він вирішив діяти, і хоче вкрати весь камінь, - здогадався Микола.

- А це вже цілком можливо, бо наступного тижня відбудеться День відкритих дверей в інституті енергозабезпечення. До космічного каменя буде можливий доступ усім бажаючим. І саме наступного тижня у нашому місті День скорботи. Адже рівно рік тому трапилась пожежа. Через це в інституті буде мало охорони. Тож украсти камінь буде дуже легко, - додав Максим.

- Взагалі то так. Їм достатньо буде відключити сигналізацію і камери спостереження. Потім вони зможуть дістати камінь із цистерни зберігання, щоб

відвезти його до себе на базу, - зробила висновок Елена.

- А тоді будуть продавати енергію по завищеним цінам жителям нашої країни, - вигукнув Максим.

-Тож негайно потрібно йти до охорони, - схвилювано сказав Миколка.

- Ні. Не можна. Ми лише діти, нам не повірять. Ще й звинуватять, що ми намовляємо на Марка, - прошепотіла білочка.

- Тоді треба замінити камінь, аби довести провину вовка і лисиці і запобігти злочину, - запропонував зайчик.

Так і зробили. Замість космічного каменя під час перевірки безпеки в інституті енергозабезпечення друзям вдалося покласти звичайний. Коли тварини пішли до меморіалу загиблим у минулорічній пожежі, Марко і Анфіса викрали камінь. Друзі розповіли про свої здогадки охороні і меру. Звичайно, їм ніхто не повірив. Але після того, як всі переглянули запис з камери нагляду, що таємно встановили друзі, думки змінилися.

Марка і Анфісу посадили за ґрати. Їх звинуватили у запланованій пожежі, крадіжках, аферах, нелегальному веденню бізнесу та незаконному використанні робочої сили. Адже виявилось, що тварини, яких вважали загиблими в пожежі, вижили, але вони бачили, хто був причетним до катастрофи. Через це вовк тримав їх у себе в підвалі цілий рік, змушував тяжко працювати і морив голодом. За це його засудили до вічного вигнання з міста. Його ж долю розділила і аферистка Анфіса. І як ви гадаєте, хто висував звинувачення злочинцям? Наша білочка! Миколка, Елена та Максим повернули собі своїх матерів. Це було дуже зворушливо, коли сім'ї тварин воз'єдналися. В день зустрічі пролилось багато сліз від щастя та радості. Віднині Миколка почав писати свої перші книжки. Елена вивчала "Кодекс Лісу" і готувалась до вступу до юридичного університету. Максим за допомогою батька навчався веденню сімейного бізнесу. Життя у місті суттєво змінилося. Багаті більше не принижували бідних, діти могли самостійно обирати професію, і кожен міг висловити те, що думає. Права на все це було занесене до "Кодексу Лісу". До речі цей Кодекс почали вивчати у школах, аби діти з малечку знали свої права та обов'язки.

Ось так закінчилась історія трьох друзів. А ви пам'ятайте, що маєте права, які вас захищають та обов'язки, які маєте виконувати. Та не забувайте, що вони взаємопов'язані, порушуючи одне, порушуєте інше!

Гном і «Декларація прав людини»

На околиці лісу жив гном Зюзя. Він мав десь років із шістсот і, певне, був найстаріший у тій місцевості.

Лісові гноми вважали його пращуром гном'ячого роду.

Минав день за днем. Тихо й спокійно жив Зюзя у своєму теплому, затишному обійсті. Він мав м'яку постіль, смачну їжу й навіть власну бібліотеку.

Ще не світало, а гном уже спозаранку прокинувся і, виглянувши у віконце, побачив, що прямо біля його помешкання ходить Велика людина. Спочатку йому здалося, що то привід, але, придивившись краще, він побачив величезну живу істоту в людській

подобі, яка без перешкод здолала сторожовий кордон гномів і дісталась до його житла.

Переляканий гном притьмом стрибнув до дверей, а потім вискочив на вулицю. Не отямившись від того, що відбувається, Зюзя почув, що хтось міцно гупнув біля нього, аж у вухах задзвеніло. Потім гупнуло знову, ще дужче. І тут пращур гном'ячого роду побачив свій знищений будиночок. Величезна стопа Великої людини в одну мить зрівняла його житло з землею. Усе майно було понівечене й розкидане. Прийшла біда до гнома Зюзі.

Непроханий гість не зупинився на скоєному. Він почав штовхати господаря з усіх боків і навіть не думав вибачатись.

Прослизнувши в злодія між ногами, гном ледве дістався до свого зруйнованого обійстя. З - під уламків будівлі він витягнув велику книгу, на титульній сторінці якої золотими літерами було викарбовано назву «Декларація прав людини».

Піднявши книгу над собою, Зюзя зупинив Велику людину й запитав непроханого прибульця:

- Чи не чув ти про права людини?
- Ні - і - і ! – грізно відповів чужинець.
- Ти, на жаль, безграмотний і не знаєш законів, не розумієш, що порушив права іншої людини, які записані в цій книзі.

Відкривши «Декларацію прав людини», старійшина гном'ячого роду зачитав Великій людині Статтю 1, де сказано, що всі люди народжуються вільними й рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю, повинні діяти у відношенні один до одного в дусі братерства. Зупинився й на Статті 12, де йдеться про те, що ніхто не може зазнавати безпідставного втручання в особисте й сімейне життя людини, безпідставного посягання на недоторканість її житла, бо й за Статтею 17 людина не може бути безпідставно позбавлена свого майна. Зюзя наголосив, що Стаття 3 гарантує кожній людині право на життя, на свободу й на особисту недоторканність, а Стаття 5 захищає її від тортур та жорстокого, нелюдського поводження, що принижує гідність особистості.

- Тому за скоєне ти, як злочинець, понесеш кримінальну відповідальність. Я сьогодні ж подам на тебе позов до суду. Хай тебе справедливо покарають !

Ось така історія трапилася з гномом Зюзею, який вирішив покарати Велику людину за протиправні дії по відношенню до себе.

Златєва Катерина
КЗ "Гюнівська ЗОШ І-ІІ ступенів"
Приморської районної ради

Птаха щастя

Ранок у маленькому містечку Квітуче як завжди був тихим та спокійним. Здавалось, що всі його жителі були щасливими, адже їх охороняла від неприємностей та зла велика ширококрила птаха Конституція. У цьому місті не було жодних меж і кордонів, будинки ніколи не зачинялись господарями, не мали огорож та парканів. Ніхто ніколи не сумував і не плакав. А Конституція кожного ранку пролітала над своїм Квітучим та обсіпала його різними чарівними краплинами: Справедливістю, Чесністю, Порядком.

У самісінькому центрі Квітучого був розташований великий і дуже красивий затишний будиночок, у якому жила маленька принцеса Маргарита. Вона навчалась у школі, мала багато захоплень та безліч іграшок. Її татко був Королем у цьому місті і мав усе, чого тільки забажає. Матуся оберігала сімейний затишок та виховувала Марго і її маленького братика Августа. Для цієї дівчинки увесь світ був у Квітучому, адже вона ніколи не була поза його межами і не знала нічого про те, що відбувається в інших населених пунктах тієї чарівної країни.

Цього дня Маргаритка прокинулась дуже рано. Вийшла на подвір'я, щоб прогулятись зі своїм улюбленим песиком. Дівчинка хотіла побачити Конституцію, адже мала для неї подарунок – подушечку, яку вона вишила спеціально для птахи - охоронниці. Але Конституції ніде не було видно. Граючись з Чіпом, Маргаритка почула дивні звуки, які збентежили її. Небо стало грізним та змінило свій колір з ніжно-блакитного на темно-синій. Маргоша не могла зрозуміти, що відбувається, але її стурбованість перебив тато, який покликав снідати.

Коли дівчинка забігла до будинку, то почала швидко розповідати батькам, що Конституція сьогодні не пролітала над містом і вона не змогла віддати їй свій подарунок. Але Король заспокоїв її, сказавши, що птаха просто нездужала, але завтра обов'язково повернеться до них. Мама Маргаритки, намагаючись відволікти її від вранішніх переживань, запропонувала дівчинці скуштувати чудового пирога з молоком. Марго дуже зраділа. Поснідавши, дівчина почала швидко збиратись до школи. Матуся заплела її чудові кучері, а братик навіть допоміг скласти портфель. Здавалось, що все було як завжди, але щось не давало принцесі спокою.

Дорогою до школи Маргарита майже не розмовляла з батьком, адже була зайнята спостереженнями. Сьогодні вона не побачила звичного спокою на дорозі, всі довкола були метушливі та збентежені. Навіть у словах батька вона відчувала якусь тривогу.

Дівчина зайшла до свого класу, підійшла до парти, за якою зазвичай сиділа найкраща подруга Кіра, але на її місці сидів Арсеній, випускник цієї ж школи. Щойно Маргарита хотіла запитати у старшокласника, що він тут робить,

пролунав дзвоник і вона поспішила зайняти своє місце. Вчительки ще не було у класі, тому у дівчинки був час, щоб озирнутись довкола. Вона ще раз подивилась на хлопця, але в його поведінці не було нічого дивного, окрім того, що він мав би сидіти в 11 класі, а не в 6-му.

У класі було гамірно, шестикласники були веселими і займалися звичними для себе справами: грали у хрестики-нулики, малювали, розмовляли. Лише Маргарита була засмучена відсутністю своєї подруги.

У клас зайшов учитель і повідомив, що заняття сьогодні не буде і кожен може займатись своїми справами. Цю новину всі сприйняли з великою радістю. Всі, окрім Марго. Дівчинка, хоч і була принцесою, донькою Короля Квітучого, але завжди сумлінно ставилась до навчання, була найкращою ученицею в класі. Тому новина, озвучена вчителем, ще більше збентежила Маргариту. Однокласниці запропонували їй піти погуляти до місцевого парку розваг, але вона відмовилась, адже повинна була з'ясувати, в першу чергу, чому Кіра сьогодні не прийшла до школи, чому на її місці сидів старшокласник і чому всі довкола не помічають, що відбувається щось дивне.

Маргарита поспішила провідати подружку. Біля будинку вона побачила Кіру, яка сиділа на сходинках та витирала сльози. Проте на обличчі Кіри з'явилась посмішка, коли вона побачила свою подругу. Під час розмови Маргарита з'ясувала, що батька Кіри сьогодні звільнили з роботи, а мама потрапила в аварію і тепер лежить у лікарні. Навіть чарівна троянда, що росла у їхньому дворі зів'яла. Маргарита намагалась заспокоїти подругу. Та це їй вдавалось не дуже добре, адже Маргошу також турбувало багато питань. Вона розповіла Кірі про те, що бентежило її цього ранку. Принцеса розповіла про те, що найбільше її засмутило, - вона не подарувала Конституції своєї подушки. Дівчата одночасно зрозуміли, що всі біди цього дня від того, що їхня охоронниця Конституція захворіла.

Подружки поспішили до бабусі Кіри за малиновим варенням, щоб вилікувати пташку. Дорогою вони стали свідками сварки двох сусідок, пограбування магазину іграшок. Побачивши того ж Арсенія з однокласниками, які палили цигарки біля будинку сім'ї Міліціонерів, дівчата пришвидшили свою ходу, розуміючи, що вони можуть спробувати вирішити всі ці проблеми.

Діставшись до вулиці Здорової, на якій жили лише люди похилого віку, вони побачили, що більшість ліхтарів, які освітлювали цю частину міста, вже погасла. Маргарита та Кіра забігли до двору бабусі Порадниці і навіть не провідавши її, дістали з підвалу банку цього річного малинового варення та рушили до озера, поблизу якого жила Конституція.

Зазвичай біля озера Чарівного завжди було тепло, світло, пахло квітами та щастям. Проте не сьогодні. Повітря тут було наповнене тривогою, темрява простелилась над озером. Дівчата знайшли яблуню, під якою лежала вже майже безсила птаха. Подружки вкрили її та дали чудодійного бабусиного варення, але птаха навіть не відкрила очей. І тоді Маргоша пригадала слова батька, що Конституція потрібна Квітучому для спокою, і його вона любить найбільше. Вони сіли біля пташки і почали розповідати їй про своє чудове місто, щасливі родини. Вони віддали їй своє тепло та любов. І побачили, що Конституція

поступово почала піднімати свої величезні крила, якими огорнула дівчаток; відкрила очі і з них посипались золотаві росинки Справедливості, Чесності, Порядку. Все довкола почало оживати і подружки відчули прекрасний квітковий аромат. Птаха пояснила рятівницям, що вони найдобріші та найчесніші у цьому місті і лише вони могли побачити всю несправедливість, яка сьогодні наповнила життя у Квітучому. Конституція запропонувала Маргоші та Кірі, на знак подяки за її порятунок, екскурсію до інших міст своєї країни. Проте дівчатка відмовились, сказавши, що будуть насправді щасливі лише тут, у Квітучому, адже їх охороняє сама Конституція.

Велика Шістка

Ця історія трапилась якось з п'ятіркою нерозлучних з дитинства друзів, які були дуже різними.

Перша - Європа (так звали перлину цієї п'ятірки) завжди зібрана, елегантна, освічена, надавала перевагу книгам та демократії, терпіти не могла, коли хтось сварився.

Наступними розбишаками і вигадниками були брат та сестра Нос і Саус, вони були близнятами. У дитинстві їх часто плутали, отож, і дали одне ім'я на двох – Америка. Хоча зараз вже чітко стало видно, хто є хто. Хлопець Нос дуже здібний до всього, здатен створювати нові іграшки, якими тішитися вся п'ятірка; а дівчинка Саус любила все екзотичне: карнавали, маскаради, а в її серці завжди було місце для палкого танцю-самби.

Найкращим другом Саус вважала хлопця на ім'я Азія, адже їм здавалось, ніби вони дуже схожі. Азія був найстаршим серед них, він завжди перебував у роздумах, любив шукати істину всередині себе, а їздив виключно на слонах. Вранці Азія любив вдивлятися в горизонт, тим самим він ніби зустрічав Сонце, від того, мабуть, очі в нього й були такі вузькі.

Найзагадковішою серед друзів була Австралія. Дівчина, яка цілими днями лежала під розпеченим сонцем і вдивлялася в океан. Її домашніми улюбленцями були стрибунець Кенгу, довгоновий Страу та маленький пухнастий Коа.

Одного разу друзі забрили до джунглів та натрапили на щось надто невідоме та дивне: істота була схожа на звичайного хлопця, але надто чорного, чорнішого, ніж ніч. Хлопець промовив лише одне слово «Африка». Тож з тих пір хлопець став Африкою. Він відрізнявся від п'ятірки друзів: його шкіра була темною, замість звичайних танців він надавав перевагу, якійсь біганині навколо вогня. П'ятірка сміялась з Африки, зневажала, змушувала виконувати брудну роботу, часто вони навіть били його, але попри все це Африка намагався подружитися з ними. Хлоп'я щоранку приносило їм невідомі

для друзів фрукти, дівчатам завжди дарував екзотичні квіти, але його спроби були марними. Хлопці відганяли Африку від дівчат:

-Чужий!

-Не смієш ти, чорношкірий!

-Тобі тут не місце! Йди геть!

Африка не витримав і втік, потім ще довго стояв на березі річки, вдивляючись у будинок «друзів», намагався відмити свою шкіру від того огидного кольору, але все марно.

-Чому я не можу бути таким, як всі? Чому вони з мене знушаються? Хіба всі ми не є рівними??? – плакав Африка. Хлопець вирішив повернутися назад до джунглів, принаймні там він був своїм.

П'ятірка друзів забула про Африку, але залишені дарунки все ж з'їли. Плоди ті здалися найсмачнішими за все на цілому світі, але як часто трапляється, все добре швидко закінчується. І стали вони роздумувати, де б взяти ще тих плодів.

-Та що ми мучимося? Треба лише навідатися до джунглів та й усе! – висунув гіпотезу Нос.

-І хто піде? Чи, може, ти? Джунглі, вони дикі, і невідомо, яка ще біда там криється! – застерігала завжди обачна Європа.

-А хоч би й я! Я нічого не боюся! – впевнено гукнув Нос.

-Підемо всі. Плодів хочемо всі? А отже, і йти повинні разом! – зауважив мудрий Азія.

-На тому й вирішили: завтра на світанку вирушаємо.

Сталося все, як і планувалося. На світанку п'ятірка вирушила до джунглів. Хащі були темними і непролазними: то тут, то там визирали дивні істоти, голосно кричав якийсь птах, а віти дерев, здавалося, рухались.

-Мені здається, за нами хтось слідкує! – тихесенько зауважила Австралія, показуючи, що краще нахивати п'ятами з цього місця.

Друзі стрімголов побігли через галявину. Та не все так просто: попереду них з'явилась якась чорна постать, здалеку схожа на кішку, але більша. Здається, то була пантера. Раніше п'ятірка таких не бачила. Величезна кішка була сердита, здавалося, вона збирається їх розірвати, але щось інше відволікло її, і кішка невдоволена, але з покорою пішла геть. Друзі не встигли роздивитись, куди був спрямований погляд пантери, тож рушили далі.

-Дивно, чому ж вона відступила? – задумалась напружена Саус.

-Та все ясно як Божий день, сестро. Вона просто злякалася моєї могутності, адже всі знають, який я сильний! – вихвалькувато базікав Нос.

І вирушили вони далі. Йшли друзі довго, пробіралися через чагарники, доки не вийшли до ріки. Річка була не надто широкою. Друзі мали перебратися на інший берег, тож вони прийняли рішення: перестрибуючи по камінчиках, перейти річку. П'ятірка

вже майже дісталася середини річки, як раптом течія посилилась, підхопила їх та понесла прямо до водоспаду (того водоспаду боялися всі, адже він був дуже високим). Друзі кричали, кликали на допомогу, але все марно, вони вже попрощалися з життям. Аж раптом чийсь сильні руки почали вихоплювати кожного з них по черзі з ріки. Оговтавшись, п'ятірка побачила свого рятівника – це був Африка. Хлопець збирався вже сховатися в гущавині лісу, але налякані та все ж вдячні друзі зупинили його, вибачилися та знову покликали до себе жити. З тих пір Велика Шістка ніколи не розлучалась.

Друзі зрозуміли, що основою свободи, справедливості та миру в усьому світі є визнання гідності всіх людей та їхніх рівних і невід'ємних прав. Кожна людина, доросла вона чи маленька, незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігійних переконань, національності, рівня заможності або інших можливостей має право на життя і рівні можливості. І ніхто не може обмежувати її свободу!

Людство пройшло довгий шлях, доки зрозуміло істину – усі люди від народження РІВНІ.

Тімоніна Ольга Сергіївна
Дошкільний навчальний заклад
(ясла-садок) № 3 «Світлячок»

У нас новенька

В одному місті стояв в центрі дитсадочок з гарною назвою «Світлячок». Цей садочок відвідували наші герої: Ганнуса-дівчинка, яка була дуже вродливою і пишалась цим, Артемко-хлопчик дуже розумний і говіркий та Марко-хлопчик дуже охайний та слухняний. Діти товаришували між собою, завжди разом грались.

Одного дня вихователька увійшла до групової кімнати з темношкірою дівчинкою.

- Познайомтесь, це Сабріна, - звернулась вона до дітей та залишила їх знайомитись.

Діти з недовірою дивились на незвичну дівчинку. Першою до Сабріни заговорила Ганнуса:

- Ти що така брудна, у вас вдома води немає чи мила?

- Ні, є, - боязко відповіла Сабріна.

- Чому тоді ти така чорна?- поцікавився Марко.

- Я така народилась, у мене і мама, і тато чорношкірі.

- Я знаю, вона негритянка, - заголосив Артемко, - вони живуть у Африці, там дуже спекотно і якщо в них буде світла шкіра, вони «згорять» на сонці.

- Тепер у нас буде своя мавпочка, - сказала Ганнуса.

- Я не мавпочка, у мене є ім'я, - заплакала Сабріна.

- Заспокойся, Сабріно, - сказав Артемко, звертаючись до Ганнусі, - кожна людина має право на ім'я.

- Але ж вона так схожа на мавпочку, - не заспокоювалась Ганнуса, - а ким ти хочеш бути?- звернулась вона до дівчинки.

- Принцесою, - заспокоївшись відповіла Сабріна.

- А чорних принцес не буває.

- Буває.

- Ну тоді грайся сама, - Ганнуса розвернувшись і пішла геть.

Сабріна гірко заплакала. Вихователь побачила заплакану дівчинку, підійшла, розпитала про її горе. Сабріна розповіла, що діти не хочуть з нею гратись, бо вона темношкіра.

Вихователь зібрала коло себе всіх дітей і запитала, хто знає, що таке Сонце. Всі діти мовчали, а Сабріна тихенько відповіла:

- Це зірка.

- Правильно, молодець, - похвалила вихователь.

Ось бачите, Сабріна знає про Сонце, а ви ні. Ви всі світлошкірі, а вона темношкіра, але ви всі різні і кожен з вас має право відвідувати один садок, вчитися всьому разом незалежно від кольору шкіри. А також у кожного з вас є ім'я, і кожен має право щоб його називали так, як назвали його батьки.

Соромно стало Ганнусі, вона підійшла до Сабріни та тихенько попросила вибачення:

- Пробач мені, будь ласка, я більше не буду тебе ображати і хочу з тобою товаришувати.

- Я теж цього хочу, - відповіла дівчинка і взяла Ганнусю за руку.

З тих пір Ганнуся та Сабріна стали найкращими подругами.

Батьківська турбота

Зранку діти радіють приходу друзів до групи. Так і наші герої чекали один одного. Першою завжди приходила Сабріна, потім Артемко з Марком, останньою приходила Ганнуся.

Одного ранку Артемко прийшов останній – сумний, зі слідами сліз на обличчі. Коли його почали розпитувати що сталося, він розплакався і відповів:

- На мене тато образився, - розридався Артемко.

Це почула вихователь. Вона підійшла до хлопця, приголубила і почала розпитувати:

- Що трапилось у тебе з татом?

- Я взяв татів телефон та впустив його, він впав і більше не працював, - хникав Артемко.

- Не плач, заспокоювала дитину вихователь, - тато відремонтує свій телефон.

Але хлопчик не міг в це повірити, бо бачив як розлетілись деталі телефону. Цілий день Артемко ні з ким не грався, а тільки тихенько сумував.

На вечір прийшов тато. Хлопчик вийшов до нього зі сльозами на очах. Батько поцікавився:

- Що трапилось, синку?

- Тебе образив, телефон твій розбив.

- Не розбив, я його зібрав і він працює.

- Правда, і ти на мене не ображаєшся?- затремтів хлопчик.

- Ні, не ображаюсь, а щоб ти більше не брав мій телефон, я купив тобі дитячий.

- Ось, тримай, -і батько віддав подарунок синові.

Хлопчик обійняв батька і міцно притискав до грудей його подарунок.

А вихователь стояла і раділа за Артемка, адже кожна дитина має право на батьківську любов та турботу.

Грасмось разом

В маленькому світі дитинства сталося лихо - один хлопчик захворів, потрапив до лікарні, довго провів там часу. Його лікували, адже всі мають право на лікування. А коли він повернувся в дитсадок, то всі діти побачили Василька, так звали хлопчика, в інвалідному візку-він не може ходити.

Друзі пропонували Васильку пограти з м'ячем, покатати машинку, але він не міг цього зробити. Василько сидів у своєму візочку і ледь не плакав. Аж раптом до нього підійшли Ганнуся з Сабріною.

- Василько, хочеш з нами почитати казку?- запропонувала Сабріна.

- Так, - зрадів хлопчик.

Вони переглянули книжку з малюнками до казки, довго роздивлялись їх, а потім Ганнуся сказала:

- А давайте побудуємо вежу.

- Я не можу, - сумно відповів хлопчик.

- А ми допоможемо, - підхопила Сабріна, - ти будеш будувати, а ми возити тобі цеглинки.

- Добре, я згоден, - зрадів Василько.

Дівчатка підкотили возика до столу і почали підносити деталі конструктора маленькому будівельнику. Діти грали дружно разом, до них приєднувались інші, але дівчатка дозволять тільки носити цеглинки, а будував один Василько. У них вийшла гарна, велика вежа. Коли будівля була готова – всі були раді, особливо радів Василько.

Діти дали хлопчикові зрозуміти, що він нічим від них не відрізняється і має право на повноцінне життя.

Довго діти будували: хто корабель, хто потяг, навіть збудували літак. Коли транспорт був готовий, вихователь запитала у дітей:

- Діти, а що ж далі будете робити, подорожувати?

- Так, - зраділи всі.

- Я полечу до Африки, - сказала Сабріна, -і буду пілотом.

- А я стюардесою, - вигукнула Ганнуся.

- А ми з Артемком попливемо до моря, - відповів Марко.

- Так, будемо лежати на пляжі, їсти морозиво та засмагати.

- Молодці, адже всі мають право на відпочинок, - похвалила вихователь.

- А у мене відпочинку не буде, - сумно відповіла Ганнуся.

- Чому?- спитала вихователь.

- Бо мама сказала, що відпустка в неї восени.

- Не засмучуйся, - заспокоїла її вихователь, - восени теж можна відпочивати на морі.

Ганнуся посміхнулася і пішла грати з Сабріною.

Йшов час і дітей по-черзі забирали додому. Залишився один Марко. Довго не було його батьків і хлопчик засумував.

- Що з тобою?- поцікавилася вихователь.

- Мене не заберуть додому, - відповів хлопчик.

- Що ти таке говориш?- засміялась вихователь, - кожна людина має право на житло та родину, тебе обов'язково заберуть, треба лише почекати.

Тільки вихователь це вимовила, як на порозі з'явилась усміхнена матуся Марка:

- Пробач, синку, на роботі затримали, ходімо додому?

Хлопчик посміхнувся і побіг до мами.

Так закінчився ще один день в дитячому садку.

*Будєєв Станіслав Павлович,
Дем'янчук Альона Олегівна,
Дикун Людмила Миколаївна,
Новенська загальноосвітня школа
I ступеня Мелітопольського району*

Казка «Цивілізація»

Ні в три дев'ятому царстві, ні в три десятому господарстві, а в гайочку та лісосмузі біля села Зелене на Мелітопольщині жило-поживало давнє лісове братство: Зайчик-Стрибунець, Їжачок-Лісовичок, Вовчик-Братик, Лисичка-Сестричка, Сорока-Білобока, дзвінкоголосі горобці та безліч іншої живності. Вони завжди були в товариських відносинах з мешканцями із сусідніх сіл і в їхній окрузі ніколи ніхто не хворів, адже лісові друзі, разом з сільчанами, завжди піклувалися про екологічну чистоту свого дому, що забезпечувало їм конституційне право на охорону здоров'я та на безпечне для життя чисте оточуюче середовище.

Всюди лунали веселі пташині співи. До лісових друзів в гості часто приходила гамірлива дітвора з сіл Зелене, Нове та Данило-Іванівка. Всі разом утворювали на галявині справжні свята, водили хороводи, співали веснянки, а на Великдень ще й змагання влаштовували: катали крашанки з гірки, виявляли, чия крашанка стане лідером в цих веселих дитячих змаганнях. В усій окрузі чутно було дитячий гамір, сміх, спів пташенят та бадьоре цвірінчання горобців.

Якось в кінці 1958 року Сорока-Білобока принесла з міста нову звістку: на їхній великій галявині будуть рити котловани для побутових відходів. Лісове братство зразу зізвало своє зібрання. Недовго судили-рядили. Їжачок-Лісовичок, із знанням справи, сказав, що котловани будуть досить глибокі і вони ні в якому разі шкоди не завдадуть, адже екологічне забруднення території карається Законом України.

-Так, так - авторитетно заявив Зайчик-Стрибунець, - всім нам гарантоване Конституцією право на здоров'я та на безпечне оточуюче середовище, нам боятися нічого.

І ось на галявину з'їхалася техніка, вирили досить глибокі котловани, які заповнювалися твердими побутовими відходами. Спочатку лісовому братству подобалося гратися в котлованах, адже можна було затамувавши подих скотитися з високого пагорбу, а потім, мов альпіністи, підніматися нагору. Але з часом звірята помітили, що вода в криниці стала значно гіршою, вона набула неприємного металічного присмаку, всі стали частіше хворіти на астму, бронхіт та респіраторні захворювання. Разом з побутовим сміттям сюди вивозили й відходи від промислового виробництва. А сміттєзвалище почали називати «полігон для побутових відходів». Екологічна ситуація в їхньому осередку значно погіршилася, порушувалося право на здоровий спосіб життя.

Тоді лісові друзі, разом з сільчанами почали вимагати захисту свого конституційного права на здоров'я, виставляти пікети і не дозволяти вивантажувати сміття на полігон. Перемога прийшла. Але не велика, - до

гайочку була прокладена асфальтована дорога та збудовано водогін. Всі мешканці гайочку дуже зраділи такому нововведенню, адже лісові друзі стали поважно походжати по асфальтованій дорозі. Особливо любила походжати по новій дорозі Лисичка-Сестричка, вона зразу ж придбала собі модну сукню, капелюха, начепила бурштинове намисто, чорні окуляри та повісила на лапку редикюль. У неї з'явилася мрія стати вчителькою та відкрити на галявині приватну школу для звірят. Тільки Вовчик-Братик нічого доброго в цих змінах не вбачав. Він весь час бурчав, що нововведені зручності в поліпшенні оточуючого середовища ніякого, покращення не дають. Не зважаючи на це, Сорока-Білобока швидко рознесла звістку про цивілізацію, яка прийшла до їхнього місця проживання, на всю округу.

А цивілізація все впевненіше крокувала по планеті Земля. Ось в побуті з'явилися целофанові пакети та пластикові пляшки, які після використання сотнями кілограмів вивозили на полігон побутових відходів. А там чи то сміття саме займалося, чи «добрий дядя» його підпалював, - навколо став розповсюджуватися їдкий, смердючий дим. Серед мешканців лісової галявини та прилеглих територій все частіше стали виникати різні форми онкозахворювань. Тоді Вовчик-Братик заскреготів своїми міцними зубами, вийшов на галявину і, погрожуючи, голосно завив.

Як не дивно, але після того сміттєзвалище більше не загорялося. Зате все більше та більше столи розноситься вітром целофанові пакети: їх безліч на галявині, в лісосмузі, навколишніх селах і навіть на узбіччі чумацького шляху, який з'єднує Харків з півостровом Крим. Трапляються випадки, коли звірі з'їдали целофанові пакети та від цього втрачали життя.

Зібралось лісове братство знову на своє зібрання і стали судити – рядити, що необхідно зробити, щоб докорінно покращити екологічне становище їхнього місця проживання, як забезпечити своє конституційне право на життя. Пропозицій було багато від заборони користування целофановими пакетами до ліквідації сміттєзвалища. Як раптом Горобчик-Гарний Хлопчик запропонував збудувати завод по переробці вторинної сировини. З якої потім можна виготовляти пластмасовий посуд, туалетний папір, скляні вироби.

- Гарна ідея, - басом відповів Вовчик-Братик, - але ж технології переробки паперу, целлофану та скла різні. І це унеможливить їхню переробку.

І тут, несподівано, Зайчика – Стрибунця, осяйнула ідея: необхідно всім сортувати сміття по різних бакам. В один - збирати ганчірки та папір, в другий – целофанові пакети та пластикові пляшки, в третій – скло, в четвертий – сміття та біологічні відходи.

- А з відходів можна виробляти біогаз, який ми будемо використовувати для опалення приміщень та приготування їжі, - скромно сказала Лисичка – Сестричка, - так набридло взимку мерзнути, та і екологічно забруднених мишей треба обов'язково відварювати...

Генеральним директором з будівництва нового заводу по переробці вторинної сировини одностайно було обрано Вовчика – Братика.

Так вирішили захищати свій екологічний дім та право на здоров'я лісові побратими!

Як говориться, скоро казка мовиться, та не скоро діло робиться... Тим часом, грошей на будівництво заводу у лісової братії, звичайно, катма. Звернулися зі своєю бідю до селян, так і ті нічим допомогти не в змозі. Правда, пообіцяв сільський Голова звернутися до Бердянської природоохоронної прокуратури з приводу покращення екології. А поки що вирішило лісове братство доручити Сороці – Білобоці рознести звістку про порушення найголовнішого права усього живого на життя і здоров'я по всіх усядах. А від себе особисто, балакуча птаха ще й висловлює прохання, до всіх, кому не байдуже екологічне середовище та власне здоров'я, припинити користуватися целофановими пакетами.

От така цивілізація...

Пригоди Сашка в місті чудес

Двоє друзів-третьокласників поверталися додому із школи. Сашко був дуже засмученим і тому весь час бубнів собі під ніс: «Набридли всі. Тільки й говорять що робити і як». Максим запитав у друга: «Що у тебе трапилося?»

Сашко відповів: « Сьогодні я одержав «2» і тому вчителька сказала, що я її дуже засмутив. А я згадав про маму, яка тільки почує про «2», зразу ж почне мене сварити і говорити, що я не виконую свої обов'язки. На перерві ми бігали по школі і чергові записали нам зауваження в щоденник і сказали, що ми не виконуємо правила поведінки учнів у школі. Старший брат повчає як себе вести. Набридли всі. Я хочу жити по своїм законам: робити що хочу і коли хочу. А не постійно слухати повчання.

Максим мовчки слухав товариша, а потім сказав: «Якби всі робили все, що хотіли, тоді б у нас був би скрізь безлад». Сашко знову розсердився і закричав: «Ще йти мене будеш повчати, ти мені не друг. І розвернувшись, побіг геть. Як не гукав друга Максим, той не звертав на нього ніякої уваги. Коли Сашко отямився, то зрозумів що заблукав. Дивиться, а під ногами щось блищить, придивився, а то були чудернацькі окуляри. Вони були такі чудні і дивовижні, що не можна було від них погляду відвести і дуже кортіло їх одягнути. Сашко так і зробив. І трапилося чудо: хлопчик опинився в місті чудес. Чому чудес? Бо коли Сашко увійшов до міста, то побачив надпис на плакаті: « Роби все що бажаєш – покарання за це не маєш» У Сашка від радості перехопило подих. «Нарешті, - подумав він, - я буду жити як хочу, робитиму що хочу і ніхто мені не буде вказувати».

Хлопчик швидко йшов містом. « По-перше, я піду грати в футбол, - мислив Сашко. По-друге, поїм, а потім піду у комп'ютерний клуб і ніхто не буде говорити, що треба виключати комп'ютер, бо погіршиться здоров'я. А ще треба зайти до магазину і купити собі нову гру». Так він і зробив. Спочатку хлопчик пішов шукати спортивний майданчик. Він знаходився на іншій стороні вулиці, але Сашко не міг перейти вулицю, бо машини їхали як хотіли. Почалися аварії, водії затіяли бійки і ніхто не в змозі був це зупинити. Сашко скористався підземним ходом і потрапив на майданчик. Але пограти в футбол він не зміг, бо старші хлопці не хотіли брати його у команду і меншим грати не давали. А допомогти їм ніхто не хотів: тренери сказали, що працювати вони не хочуть, кожен хай вирішує свої проблеми сам. Засмучений Сашко пішов геть. «Нічого, - подумав хлопчик, - зараз поїм у їдальні, а тоді піду у комп'ютерний клуб». Перед собою він попобачив кафе і вирішив там поїсти. Як же здивувався Сашко, коли зайшовши у кафе, не побачив там ніяких страв. Він підійшов до офіціантів, які сиділи і відпочивали. Хлопчик у них запитав: «Що можна з'їсти їхньому кафе?» Офіціантки засміялися і сказали: «Ми сьогодні не хочемо працювати». « А що ж робити людям?» - запитав Сашко. «Що хочете, те й робіть», - відповіли офіціантки. Голодний хлопчик пішов геть. Перед його

очима з'явилася вивіска «Комп'ютерний клуб». У Сашка піднявся настрій, він зайшов у приміщення. За комп'ютерами сиділи діти, але один стіл був вільний. «Нарешті мені посміхнулася удача», - подумав хлопчик. Тільки він сів за комп'ютер, як тут з'явився старший хлопець і сказав: «Ану вставай, малявко. Зараз я хочу грати». Сашко обурено промовив: « По-перше, ти не маєш права мене обзивати. По-друге, я перший прийшов і тому я буду зараз грати». «Що?- прокричав старший, - ти мені будеш вказувати, що говорити і коли, і як робити. Я що хочу те й говорю, що хочу те й роблю». Але Сашко не розгубився і сказав: « А ти знаєш, що ти порушуєш мої права на ім'я і відпочинок». «Які права? – проревів старший хлопець, - я живу в місті, в якому ніхто мені не може вказувати і повчати». І тут він схопив Сашка за комір і почав витягувати з-за столу. Як не опирався хлопчик, але сили були нерівні. Засмучений Сашко стояв посеред вулиці і не знав до кого звернутися за допомогою, бо міліціонери в цей час теж не працювали. Побрів хлопчик далі. Бачить магазин іграшок. «Зайду я в магазин і куплю собі нову гру», - подумав Сашко. Коли він зайшов до магазину, то побачив скрізь дітей, які брали собі іграшки, які хотіли. Сашко знайшов гру, яку давно хотів придбати, але тільки він захотів її взяти, як її схопив інший хлопець. Хлопці не хотіли поступатися один одному, тому почалася бійка. Їх ніхто не розбороняв, бо нікому до них не було ніякого діла.

А в цей час Максим шукав свого друга. Раптом він почув як кричить Сашко. Максим швидко побіг на крик. Коли він прибіг, то побачив таку картину: Сашко крутився навколо себе, розмахував руками і кричав, гукаючи на допомогу. Максим хотів заспокоїти друга, але він не реагував на нього і тоді він звернув увагу на чудернацькі окуляри, яких ніколи не бачив у Сашка. Хлопчик швидко зняв з товариша окуляри і друг заспокоївся. «Що з тобою трапилося? Чому ти так кричав?» - запитав Максим. Сашко розповів другу про свої пригоди, а потім замислився, довго мовчав і сказав: « Ти знаєш, Максиме, я зрозумів, що люди придумали права, правила й обов'язки для того, щоб був скрізь порядок, щоб ніхто не міг ображати й кривдити нікого. Тільки побувавши в такому місті, я зрозумів, що якби я виконував всі свої обов'язки: вчився, дотримувався правил поведінки, поважав старших, то й мої права ніхто не порушував».

З тих пір Сашко став прикладом для інших учнів: друзі його поважали, батьки ним пишалися, вчителі говорили, що він взірець для інших учнів.

**Барвинська Анастасія Олегівна
Бердянський муніципальний ліцей
Бердянської міської ради**

«Подорож в legaland – казкову країну права»

-Дорогая, скажи, ты бы хотела побывать со мной в стране Права под загадочным названием «Легаленд»? - спросил однажды Путешественник у своей маленькой дочурки.

-Ну, конечно, папа, - весело ответила малышка. - А можно мне взять с собой Хотару?

-Ну, как я могу тебе это запретить? Ведь наша любимая собака - неизменный спутник во всех наших приключениях, - согласился отец.

-Отлично!- обрадовалась Ася. - А что мне нужно взять с собой?

-Я думаю, много воображения, кучу знаний, сумочку терпения и мешок хорошего настроения. А самое главное, не забудь, что завтра нужно в школу и мы обязательно должны вернуться вовремя. И если мы об этом забудем, то можем навсегда остаться в этой, пока еще неизведанной стране.

-Странно, - подумала девочка, - неужели там такие строгие правила? Ну что ж, была не была, посмотрим, что это за страна!- И пошла собирать с собой все, что говорил отец.

Долго собираться не пришлось, и вот наши путешественники в полном составе-и собака тоже- отважно двинулись навстречу приключениям.

Как в самых красивых сказках, путешествие началось на корабле знаний. А, надо вам сказать, что корабль тот был замечательно красивым: стройные мачты с голубыми парусами гордо возвышались на белой палубе, и, когда корабль подымался на волнах, ветер радостно напевал гимны разных государств и хотелось подпевать вместе с ним.

Так что настроение у всех было просто замечательное. Только Хотару немного грустила, потому что ей было очень непривычно плыть на корабле, ведь, когда корабль качало на волнах, собачка непроизвольно начинала движение в сторону наклона палубы и обратно. Это очень было смешно наблюдать со стороны, потому что напоминало какой-то странный танец.

Но вот и долгожданный берег. У девочки даже дыхание перехватило. Неужели это и есть та удивительная страна Права? Их встречали приветливые человечки в красивых строгих костюмах. Человечки были невысокого роста, но очень стройные, подтянутые и опрятные; и, наверное, потому они казались значительно выше своего роста. Путешественник, Ася и Хотару смело перешагнули с трапа корабля на землю и двинулись навстречу легалендянам, с Вашего позволения, я так и буду называть жителей этой чудесной страны. Радостная встреча, приветственные речи, и вот - долгожданная экскурсия по стране.

Надо отметить, что везде царил идеальный порядок. Чистота и опрятность на улицах, везде все утопало в цветах, фонтаны переливались на солнце

радужными бликами. Асю, Путешественника и Хотару провели по самым красивым музеям и паркам, аттракционам и выставкам, старались показать самые лучшие достопримечательности этой чудесной страны. Время пролетело очень быстро и нужно было возвращаться домой. Но, самое главное, что поняли наши путешественники, это то, что им тоже очень захотелось жить в стране, где соблюдаются права и законы, где уважается личность и есть возможность каждому развиваться и жить так, как хочется, не нарушая прав других людей, что это действительно здорово - жить в такой стране!

И они, может, и остались бы там навсегда, но вспомнили о своих друзьях и знакомых, которые тоже хотели бы и, конечно, заслужили такую жизнь. Поэтому они решили, что перестроят свою страну, и она тоже станет страной Права и Счастья. Если верить в чудо, то оно произойдет обязательно. Вы ведь тоже в это верите?

Путешествие в сказочную страну Права

В одной далекой стране жил мальчик по имени Том. Он был сиротой. Мама рано умерла от непосильного труда, а отец уехал на заработки и не вернулся. О нем Том так ничего и не знал. Нужда заставляла его наниматься на работу за кусок хлеба. С какой завистью он смотрел на мальчишек, которые ходили в школу! Его туда не принимали, потому что он не мог платить за учебу. Однажды Том шел по улице и учуял изумительный запах хлеба. Он шел к лавке булочника. Денег, конечно, у мальчика не было, но ему очень хотелось есть. Том осмелился попросить булочку в долг. Злой пекарь грубым голосом приказал: «Разгрузи пять коробок с тортами и хлеб, тогда получишь булочку». Тому ничего не оставалось. Он начал разгружать фургон. Но от вкусного запаха ему становилось плохо. Мальчик снова попросил булочку, но пекарь отругал его и заставил разгружать фургон дальше. Том очень старался, разгрузил машину и несмело спросил: «А теперь можно взять булочку?». «Еще чего, - ответил пекарь. – Беги, пока цел». У Тома ныли руки и спина, ему было очень плохо. Мальчик решил обратиться в больницу. Робко постучал в дверь. Из кабинета выскочил доктор и закричал на всю больницу: «Все! Прием окончен! Хватит с меня сегодня, никого больше не принимаю!». Том со слезами попросил у него помощи, но доктор отказался смотреть ребенка и все твердил: «Рабочий день окончен». Бедный мальчик от обиды, усталости и боли заплакал. Но делать было нечего, Том поднялся, чтобы уйти, но у него закружилась голова, и он потерял сознание.

У Тома начались видения. Он оказался в темном лесу. Кругом ни души. Страшно стало бедному мальчику. Он не знал что делать, куда идти. Но вдруг к нему подошла прекрасная Фея, расспросила его, кто он и откуда. Голос ее звучал так нежно и ласково, что Том рассказал ей все о своей жизни. Выслушала внимательно Фея мальчика и сказала: «Пойдем со мной. Я покажу тебе чудесную страну». Шли они долго лесом, и вот перед ними предстал удивительный город. Первым, кого увидел Том, был Джек, он работал садовником сказочного города, он и рассказал о жизни местных жителей, показал интересные места. Том решил сам погулять по окрестностям. Многое его удивляло здесь. Шел он, шел, и тут его остановил запах хлеба. Подошел Том поближе, а пекарь сам предложил ему румяный калач, просто так, ничего не требуя взамен. Все нравилось здесь мальчику, особенно добрые люди. Но тут, откуда ни возьмись, ему навстречу выскочили лесные бандиты – Лешие.

Увидев незнакомого мальчишку, они набросились на Тома, побили его. К садовнику он пришел с синяком под глазом и разбитым коленом.

У садовника жила дочь Монна. Она рассказала Тому, что Лешие – это главные хулиганы леса. Они служат злему карлику Лесовику-старик, который безнадежно влюблен в Добрую Фею. Он мстит Фее за то, что она отвергла его любовь.

Том продолжал жить в этом дивном городе, особенно ему понравилась красивая школа. В школе учатся и волчата, и лисички – сестрички, и веселые белочки, и шалунишки-мишки. Зашел Том в школу. Красиво как тут, уютно, кругом столько цветов! Вот идет урок математики. Строгая учительница цапля Джо учит ребят вычитать и умножать. Все ее внимательно слушают. А на перерыве наши сказочные лисички играют в прятки, белочки грызут орешки, шалунишки мишки поют песни. Что-то не поделили волчата, начали таскать друг дружку.

Директор школы Мудрый Слон пригласил мальчика на занятия. Том сказал, что ему нечем платить за учебу. Но ему показали светлые классы и поведали о том, что за учебу платить ничего не нужно. Прекрасно жилось мальчишке среди добрых людей. Его не обижали, все с радостью звали к себе в гости, угощали сладостями и фруктами.

Как-то во время прогулки по лесу, он услышал крик. Оказалось, что лесные бандиты – Лешие похитили прекрасную Фею и утащили ее к старик-Лесовику. Девушка кричала, вырывалась, но ничего не смогла сделать. Том быстро бросился на помощь. Лешие оставили Фею и начали издеваться над Томом. Но тут откуда-то примчался медведь по имени Закон. Он спас Фею и Тома, а Леших связал и отправил в тюрьму.

Внимательный доктор осмотрел ссадины и раны мальчика, оказал ему необходимую помощь. Добрая Фея благодарила Тома за спасение и спросила его, нравится ли ему эта чудесная страна, их родной город. Том восхищенно отзывался о добрых людях города, об обычаях, нравах, о том, как уютно здесь мальчикам и девочкам. А Фея поведала о том, что в ее стране права взрослых защищает основной закон – Конституция, а права детей – Конвенция о правах ребенка.

Сказочная страна мишки Тэдди

На окраине большого, шумного города, у самого входа в уютный парк, расположился магазин игрушек. На витрине и на полках жили разные игрушки: большие и маленькие, красивые и забавные, весёлые и грустные. Днём нарядные игрушки терпеливо ждали своих покупателей, преданно вглядываясь в глаза взрослых и детей. Игрушки очень хотели жить в семье, хотели, чтобы их любили, играли с ними, хотели засыпать в крепких объятьях маленьких детских ручек. А ночью игрушки оживали и вели себя как дети...

Самым важным считал себя большой розовый Слонёнок. Он очень гордился тем, что умел катать на себе других.

Самым умным был Лев. Он умел решать все споры и мирить игрушки друг с другом. А мишка Тэдди был дружелюбным и весёлым. Игрушки играли в прятки в магазине, танцевали, пели песни. Даже придумали свою песенку:

Вы слышали о нашей загадочной стране?

Она приснилась как-то кому-то вдруг во сне.

Скакалки, самокаты, дороги, самолёты
И куклы и машинки здесь дружно все живут
Кто весел, ловок и здоров
Спешит в страну Играндию.
Всегда в ней ждут и взрослых и маленьких ребят
Привет, страна Играндия – мир радости, затей!
Мы ждем вас в гости
Весело зовём своих друзей!

Устав от беготни и шумных игр, игрушки садились в круг и рассказывали о своих мечтах. Каждый мечтал о своём, но одинаковым у всех было желание иметь свой дом и семью.

Как-то ночью Слонёнок предложил поиграть в парке. Игрушки радостно бегали по аллеям и дорожкам, смеялись, пели. А потом решили прятаться. Тэдди залез под большую коробку и ждал, когда его

найдут, но внезапно начался дождь. Игрушки побежали в магазин. Тэдди, одинокий, намокший и испуганный, горько плакал под коробкой. Он очень хотел к маме и папе, сестричкам и братишкам. Тэдди представил себе маленький нарядный домик, с красивыми занавесками и цветами на окошке, с красивым крылечком и уютным двориком. А во дворе растут цветы. Гуляет кот и петушок с курочкой.

Вдруг дождь прекратился. Тэдди услышал звонкий детский голосок: «Мама, мамочка! Смотри какой красивый мишка! Он, наверное, потерялся! Давай возьмём его домой». И маленькие детские ручки нежно подняли Тэдди с земли и прижали к себе. Девочка Аня принесла Тэдди домой, выстирала, высушила его и уложила спать рядом с собой. Аня рассказывала мишке о том, что Тэдди теперь будет жить в семье, у него будут мама и папа, потому что все дети имеют право на любовь и заботу. Также имеют право на игры, развлечения и отдых. А самое главное – право на жизнь.

В 1989 году Украина, наряду с передовыми странами мира подписали Конвенцию о правах ребёнка. Аня объяснила Тэдди, что Конвенция – это соглашение, договор по вопросам ребёнка. Конвенция содержит № 4 статьи, написанной на 6 языках.

Мишка был очень удивлён и обрадован, что люди так заботятся о детях во всём мире. «Теперь у тебя всё будет хорошо», - прошептала Аня и крепко прижала мишку. Как хорошо, что взрослые защищают детей!

МУДРА КАЗКА

Колись, ще за давніх часів, в країні під назвою Беззаконня панував хаос і безлад. Люди робили все, що заманеться: крали, обдурювали один одного, знущалися з природи. Життя було нестерпним. Ніхто громадянами не керував, нічого їм не забороняв.

Але світ не без добрих людей. Деякі жителі цієї країни усвідомлювали, в чому небезпека цього хаосу і неспокою. І одного разу вони вирішили обрати королеву під іменем Влада. Сказано – зроблено. Але, на жаль, королева Влада не впоралася з обов'язками.

Вона більше думала про гроші, вбрання та бали, а люди продовжували жити точнісінько так, як жили до цього. Звичайно, громадяни країни, де панувало безладдя, були розчаровані... І ось, після рішення товариства, королеву було видворено з країни. Для неї почався складний шлях поневірян'я і митарств.

Влада йшла лісами і полями, потрапляючи в різні королівства. Вони були різними: бідними і багатими, з певним устроєм, і навпаки, переживали хаос і безлад. І хоча на певний період вона облаштувалась у своїх заморських друзів, все одно їй було неспокійно, хотілося одного: повернутися в своє королівство. Звичайно, у цій країні, де вона гостювала, був порядок. Люди не крали, не вбивали, а якщо це вже було зроблено, тоді їх карали: штрафи, в'язниця, а за особливо тяжкі злочини – страта.

Це те, що стосується законів. А що стосується прав, то людям жилося там дуже спокійно. Кожен громадянин мав право на медичне обслуговування, на любов і піклування, на працю, на недоторканість. Правителі поважали простих громадян, враховували їх погляди, думки. Все чудово! Права записані в спеціальних документах - конвенціях та деклараціях, а також в Конституції та Кодексах.

Владі так хотілося відправитися в свою країну, щоб запровадити права і закони, але її не пускали «друзі - королі», напевне, через те, що не хотіли процвітання і порядку для своїх сусідів. Так, Королева дуже довго поневірялася по чужих краях. Зате в її королівстві таке робилося! Ніякого порядку: закони та права порушені – і жодного за це покарання...

Аж ось одного разу, коли Влада вирішила піти на берег річки, посидіти, подумати про щось приємне, вона зустріла старезного діда, якому уже, мабуть, більше ста років, і звали його Правосудець. Він все бачив, все знав. Старець спитав, звідки Влада прийшла, яким чином вона потрапила у їхні місця. І королева розповіла йому про все... Дід попередив Владу, що самотужки їй не вдасться створити права і закони в своїй країні. Тому, щоб допомогти новій знайомій та її землякам, він вирішив розселити своїх слуг-чарівників, щоб вони посприяли встановленню правосуддя.

Через тиждень королева зі своїми слугами - правоохоронцями приїхала до своєї країни. Успішно, крок за кроком там встановлювалися права і закони. Країна Беззаконня була перейменована на Правосуддя, названа на честь мудрого діда. Життя в цій країні налагодилося. Легковажна правителька стала дуже мудрою, а її країна найщасливішою у світі.

Історія про одного короля

Жив був один король. Звали його Ян. Він був обраний народом й правив в своєї країні. Не погана була людина, але дуже жадібна. Під час правління він зробив багато корисного: підняв винагороду простому народу за його виснажливу працю, покращив стосунки з іншими королівствами, та в цілому розвивав економічний стан королівства. Прості люди жили, в більшості, добре. Вони були задоволені правлінням короля. Але ж були і ті, що хотіли скинути короля і заволодіти його владою. Це були вожді загонів різних верств народу, та деякі сановники з близького оточення короля які були незадоволені правлінням короля Яна. За період правління вони не раз хотіли підняти повстання, але нічого не виходило.

Одного разу зібралися бунтівники за столом та вирішували, як їм зробити так, щоб позбавитися від монарха. Нічого не лізло в голову та звідкись донеслась ідея про дезінформування короля. Тобто сановники, мусили давати погани поради та не розкривати дійсної обстановки у державі. Усі були згодні з ідеєю та негайно приступили до виконанню.

Одним із тих справ, яких любив король – це було дивитися у дзеркало. Він по десять годин у день міг дивитися у своє відображення. Та коли він був за цією справою, він не розумів, що каже та що кажуть йому. Сановники вирішили використати цей шанс. Цих вождів звали – Клич, Яц та Тягник. Привезли у палац велике дзеркало. Королю це дуже сподобалось та він почав дивитися на себе. Клич та Яц доповідали йому. Вони казали, що у державі все добре, ніхто не замислює повстання, і ніхто не спробує його скинути с престолу і що королі інших держав готові підписати с ним угоду. Вони запровадили королю також підписати цю угоду. На це Ян відповів лише одним словом - «згоден». Король наказав залишити його зі своїм дзеркалом. Вожді пішли у Сенат.

В Сенаті обговорювали важливі питання щодо державних проблем. В сенаті сидів голова міністрів короля - Азар. Непідкупна була людина, у всіх рішеннях підтримував короля, був його правою рукою. Та вожді разом вирішили позбавитись й його, щоб ослабити Яна. Коли Яц та Клич увійшли у Сенат, там обговорювали питання стосовно міждержавного договору с багатьма європейськими королівствами. Азар та його прибічники вирішили, що вони повинні усе зробити для того, щоб не підписати цей міждержавний договір, бо це, на їх думку, зруйнує країну. Більшість сенату тоді було обурено таким рішенням Азара і вони оголосили йому недовіру, а пізніше проголосували за скинення його с правлячої посади. Азар вимушений був залишити країну. Наглядач за додержанням законів королівства -Пшон підійшов до Яца та попросив віддати йому міждержавний документ, щоб він передав королю у руки. Яц згодився і віддав документ. Пшон приніс королю цей документ і зачитав його. Король слухав його й продовжував дивитися у дзеркало. Коли

Пшон до кінця дочитав договір, король несподівано змінив свою думку і одразу закричав: «...Це що таке, це що означає, правителі інших країн нас дурять, вони хочуть на самому чині нас знесилити і зруйнувати нашу країну: вони не будуть купувати наші вироби, пускати нас на власні ярмарки. Тому я не буду підписувати договір з цими європейськими королівствами.». Коли про це узнав Яц, то він був дуже шокований, він повідомив про це іншим вождям і відразу у нього з'явилася ідея, як скинути остаточно короля. Він підійшов до Клича та сказав, що треба декільком сановникам тайно зібратися у дома біля таверни.

Не багато людей прийшло на тайні збори. Яц, Клич та Тягник розповідали іншим сенаторам, що король збожеволів. Відразу почалось перешіптування. Тягник заспокоїв усіх та сказав: «Якщо король не підпише цей документ, то ми його скинемо з престолу и вб'ємо». Частка сенаторів підтримали цю ідею.

Не багато днів у короля залишилось, а він все ж дивився та дивився у дзеркало, а Яц говорив, що королі готові підписати цей договір і це треба зробити негайно. Але ж Ян все ж таки не став підписувати документ. В той час Клич та Тягник піднімали на площі народ, кажучи, що король не хоче підписати договір з іншими державами про вигідний товарообмін, відкривання кордонів та наважливе – договір мирних стосунків між королівствами.

Наступні 5 днів народ збирався у площі та мітингував за підписання договору. Але ж король не хотів підписувати цей договір, а також слухати чутки про поширення повстання по містах країни, про зниження золотовалютного фонду, несвоєчасну виплату пенсій та заробітних плат частці простого народу, збільшення цін на ринках. Для нього все було добре тому, що йому доповідали добрі новини, а він нічого не розуміючи дивився у дзеркало.

«Настав той час, брати!»- сказав Яц. Зібралось у десять разів більше народу. «Ми скинемо цього дурня!»- сказав Клич. «За народ, за нову владу!»- сказав Тягник. Рознісся потужний крик: «Ура». Усі побігли до палацу. Вони вже біля воріт. Король запитує у Пшони: «Що відбувається?», «Кажись це повстання» - відповіли Пшон та Захар. «Невже я такий дурний, що дозволив цьому трапитись?»- сказав король. «Треба щось робити!» - сказав Пшон. Треба закликати на захист озброєну охорону короля і наказати їй стріляти по повсталим «Ні, проти народу я зброю не використаю». У ті секунди повстанці все увійшли у палац. «Нам треба бігти звідтіля король!» - сказав Захар. «Пшон, друже мій, я не розумію, як це сталося? Чому я це допустив? Чому? Що я зробив не так?». «Ян, ти дуже самолюбний, тобою легко маніпулювати». «Що ж робити?»- запитав Ян. «Треба бігти, бігти з королівства, підемо до мого друга Пута» - відповів Пшон. «Пішли!». Король зірвав важіль та відкрився потайний хід. «Вони вже на поверсі, швидше!»- сказав Ян. Пшон узяв усі документи та увійшов у тунель. Довго вони бігли та вийшли в якомусь селищі. Їх побачила стара жінка та привела до себе. Вона пригостила їх чаєм. Ян, Захар та Пшон почали перебирати документи та побачили договір про взаємовідносини з іншими європейськими державами. «Пшон, це знову той договір, через якого все це сталося!»- сказав з великими очима Ян. «Так» - сказав Пшон з тремтячим голосом. «Я не хочу це підписувати! Треба повернутись у палац! Я поверну

свій престол усіма силами!»- «Ні, вас вб'ють!»- сказав Пшон. «Що ж робити?»- запитав король, «Треба йти до мого друга він знає, що робити» - відповів Пшон.

Пшон, Захар та Ян подякували за гостинність та пішли у дорогу. Захар, Пшон та Ян пішли різними шляхами. Шли години і дні. Почалася зима. Ніхто не знає куди дівся Пшон, але ж Ян все ж йшов, йшов далі та казав: «Я король, це мій престол». Буря продовжувалась декілька днів. Нарешті він прибув до короля Пута, впав на коліна і казав: «Допоможи мені! Допоможи повернути владу й придушити повстання незадоволених мною людей!». Король Пут кивнув у відповідь та наказав дати йому землю, дім, коней та робітників. Але в обмін на це потребував, щоб Ян згодився йому віддати частку свого королівства – чудовий й квітучий півострів який мав назву Таврія. Яну нічого не залишалось як погодитися на ці вимоги Пута. На півострів ввійшли війська Пута яких підтримав місцевий народ, оскільки вони його поважали й не розпочали проти простих людей військових дій. Продовж трьох місяців Ян виступав на зборах людей королівства Пута та казав кожного разу: «Я законний правитель в своєму королівству! Це мій престол на який мене обрав народ!». Треба арештувати і знищити вождів народу Яца, Кличка та Тягника – як заколотників і злочинців. Отже Ян так і залишився під опікою короля Пута ставши його маріонеткою й вірним слугою. Він так і не зміг повернути свій престол в країні. А народ від цього ще більше зненавидів короля.

Ось так закінчується ця казка – про короля, який через жадібність, нагромадження багатств та власні зловживання втратив владу. Хто знає, може якщо король Ян підписав би договір с європейськими країнами, держава добре б жила, але ж ні! Після того, як король утік. Яц очолив міністрів. Клич та Тягник залишилися вождями народних загонів. Азар зник безслідно. Заробітна платня впала, збільшилася безробіття населення, валюта впала, золото подорожчало, армії все не залишилось, розірвалися стосунки з державою короля Пута - сусідом королівства Яна, товарообмін був зупинений. Почалася криза. А Яц, Клич, та Тягник продовжували святкувати свою перемогу та повалення короля Яца.

У чому помилка короля Яца. Він так був затемнений своєю «красою», що не помітив розгортання по всієї країні повстання і незадоволення ним частки народу. Жадібна людина, яка слухала поради своїх сановників, радників й була самолюбивою. Не треба бути на стільки жадібною і корупційною, бо хто зловживає при владі той цю владу скоріше втрачає. Тому кожний правитель повинен не дивитися на своє обличчя у дзеркалі, а уважно знати і розбиратися, що трапляється в державі своєчасно реагувати на вимоги и протести народу та і з іншого боку бути сильним правителем, мати надійну армію та поліцію.

Хвостики.

(Казка про право на збереження своєї індивідуальності)

У лісовій школі навчалися різні звірі: Білка, Заєць, Вовчик, Лисичка Єнот та інші. Вони допомагали один одному, адже у кожного щось виходило краще, ніж в іншого.

Ведмедик був найсильнішим, тому, коли треба було щось підняти та перевернути, на допомогу кликали його. Лисичка краще за всіх розв'язувала логічні задачі і допомагала іншим впоратись з математикою. Білочка дуже гарно витирала дошку, Киця оформляла святкові газети...

Всі звірі були дуже дружелюбні, і хоча незначні суперечки у них виникали, швидко наступало перемир'я. Кожний прагнув зрозуміти та прийняти іншого таким, який він є.

На зиму деякі звірі змінили свої шубки. Білочка також змінила і ніяк не могла намілюватись своїм новим вбранням, особливо пухнастим хвостиком. Якось на великій перерві звірі грали у сніжки, і Заєць раптом наступив Білочці на хвостик. Пролунав голосний крик, Білочка заплакала, а Зайчик тремтячим голосом попросив у неї пробачення:

- Я ненавмисне, пробач мені, будь ласка!
- Ні, не пробачу! – з образою відповіла Білочка.
- Але чому? – злякався Зайчик.
- Тому що ти зробив це навмисне! Так, так! Ти.. заздриш мені, адже у тебе немає такого красивого пухнастого хвостика!
- Це не правда! – закричав Зайчик. – Я не заздрю, і мені дуже подобається мій хвостик!
- Але ж у Білочки і в мене хвостики кращі, ніж у тебе! Зізнайся в цьому, Заєць! – втрутилась Лисичка.
- Зайцю не потрібен довгий хвіст! – намагався переконати всіх Ведмедик.
- У тебе, Ведмедику, також хвіст не вдався! – в один голос викрикнули Вовчик та Лисичка...

Почалася справжня суперечка. Всі звірі захищали тільки свої хвостики. Вони кричали, намагаючись переконати один одного. Пролунав дзвоник на урок, і до класу зайшов вчитель. Придивившись до учнів, він зрозумів, що трапився якийсь конфлікт.

- Я не буду сидати із Зайцем, тому що в нього хвіст маленький! – сказала Білочка.

- І я не буду сидати з Вовчиком, бо він ображає мій хвостик! – промовив Ведмедик.

- Вас посварили хвости? – здивувався Їжак.

- Ми не дружимо з безхвостими! – вигукнула Лисичка.

- Он як! Отже, від сьогодні в нашому класі навчаються «хвостаті» та «безхвості»? - спокійно продовжував Вчитель. – В такому разі ви неправильно розділилися.

- Чому це?! – обурились звірі.

- Вам треба було поділитись на великих і маленьких, на хижаків та травоядних, не забудьте також про колір шкіри, очей та інші розбіжності. Вчитель уважно подивився кожному учню в очі. Він побачив там сором і образ, і сум.

- Чи багато залишиться у вас друзів після такого розподілу?! Ви будете самотні.

Всі звірі мовчали. Шкільний день продовжувався. Були ще уроки, перерви. Але Білочка уже не грала із Зайчиком, а Ведмедик не допомагав «хвостатим». Лунали глузування, образливі прізвиська. Додому «хвостаті» та «безхвості» йшли різними дорогами. Вовчик пішов зі школи останнім. Він повільно йшов, насолоджуючись сонцем, легкими хмаринками...

На півдорозі він почув дивний звук, схожий на собаче лаяння. Звук наближався дуже швидко, і Вовчик побачив розлючених псів. Мерщій він кинувся бігти, собаки швидко наближались до нього. Ось вже відчувається їх гарячий подих та чути клацання зубів... Але дім вже зовсім поруч! Вовчик зробив останній ривок і забіг до своєї домівки.

Він сидів примруживши очі, і чув, як від дверей відійшли незвані гості. «Невже я живий?! – подумав Вовчик. – Голова, лапи цілі. А де мій хвіст? Як же я буду безхвостим?!»

Він з жахом уявляв, як у школі над ним будуть насміхатись друзі. «Як же бути? З ким мені тепер дружити?! А з ким я сяду за парту?» -З цими думками Вовчик заснув...

Настав ранок. Вовчик повільно наближався до школи.

- Іди до нас! – покликала свого товариша Лисичка.

Опустивши очі, Вовчик сів до «безхвостих» звірів. У класі запанувала тиша. «Що це з Вовчиком? Чому він так дивно поводитьсь? – думали учні. – Невже з ним трапилось лихо?»

У повній тиші Вовчик розповів усе, що було вчора, поділився своїми враженнями та думками. Хвостаті і безхвості звірі з жахом уявили ці події, а потім кинулися обнімати свого товариша.

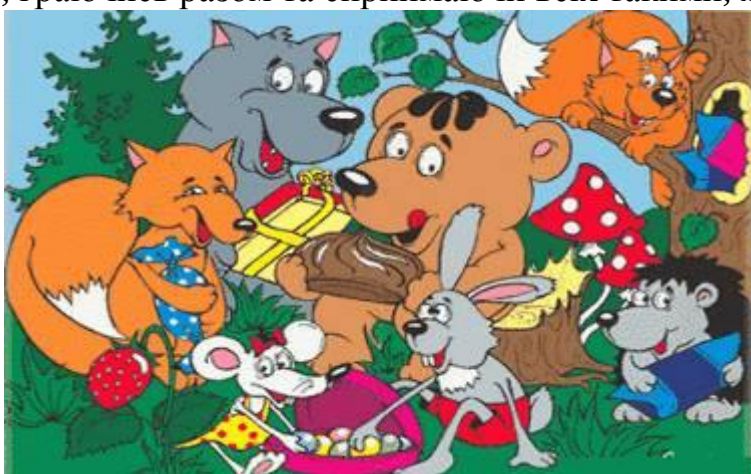
- Ти живий! Живий! І ти разом з нами ! А все інше не має значення!

- Невже тільки таке лихо може вам довести, що найважливіше у світі? – спитав учнів Їжак.

- Ми хочемо, щоб у нашій школі всі учні знову стали разом гратись, вчитись, допомагати один одному та підтримувати у важку хвилину, – відповів Зайчик, і всі однокласники погодились з ним.

- Я вважаю, у ваших силах виконати це бажання! – посміхнувся Вчитель та урочисто промовив: - Так тому й бути ! Хай буде так !

«Як добре, що всі ми різні, що є чому навчитися один в одного!», - думали звірі, граючись разом та сприймаючи всіх такими, якими вони є.

Про довіру та чесність

Над лісом піднімалося ранкове сонце. Його золоте проміння, пробираючись крізь дерева, щедро розливалось довкола. Повітря наповнювалося ароматом весняних квітів, вкритих росою, що мов діаманти виблискували на сонці.

Оленка і Дмитрик залюбки проводили свій вільний час в цьому лісі, що знаходився біля їхнього села. От і цього погожого весняного дня Оленка і Дмитрик не пішли до дитячого садочка, а вирішили піти до лісу без дозволу своїх батьків. Діти бавилися біля річки, яка широко розтікалася поміж старих дерев. Оленка тішилась весняними квітами, а Дмитрик із захопленням розглядав маленьких рибок, що поважно пропливали під берегом. Доволі набавившись на лісовій галявині, друзі попрямували по незнайомій стежині. До цього часу вони ніколи не заходили так далеко в ліс. Оленка вже хотіла повертатися, але Дмитрик, почувши якийсь галас, зацікавлено припинив.

Оленко, давай подивимось, хто там так галасує?

Дмитрику, нам вже потрібно повертатися додому, на нас чекають батьки! – наполягала дівчинка.

Ходімо, можливо, на нас чекають нові пригоди!

Не слухаючи умовлянь дівчинки, Дмитрик взяв її за руку і потягнув назустріч шуму і галасу.

Діти йшли не довго. Відхиливши широкі гілки старих кущів, діти побачили казкову галявину, залиту сонцем. На галявині за дерев'яними партами сиділи маленькі звірятка, навколо яких ходила їхня вчителька- поважна Пані Сова.

Дмитрик боязко сказав:

Оленко, невже звірі також навчаються, як і ми у садочку?

- Я також не можу повірити своїм очам. Цікаво, а вони не злякаються нас?

Не дочекавшись відповіді, дівчинка сміливо зробила крок на лісову галявину. Маленькі звірятка кинулися навітки, лише Пані Сова залишалася на місці. Оленка промовила:

Не бійтеся, ми вас не скривдимо. Мене звати Оленка, а це мій друг – Дмитрик.

Дуже налякані звірі виглядали з-за кущів, дерев та своїх парт. Пані Сова запитала:

Чим ми можемо вам допомогти? Навіщо ви прийшли до нас?

Ми почули незрозумілий галас і вирішили подивитись, що тут трапилося, – відказав хлопчик.

Пані Сова посадила своїх учнів за парти та розповіла про їхню біду:

Сьогодні вранці мої учні, як завжди, зібралися на цій галявині. Білочка принесла книжку з цікавими оповідями і яскравими ілюстраціями. Зайченятку дуже сподобалась ця книжка, але він соромився попросити її у Білочки. По дзвонику всі звірята побігли займати місця за своїми партами. Коли почався урок, я побачила, що Зайчєняти немає в класі, а Білочка плаче під деревом. Виявилось, Зайченятко без дозволу взяв книжку і втік. І тепер ми не можемо його знайти.

Діти сказали:

Ми допоможемо Вам, Пані Сова. Ми зараз же йдемо на пошуки вашого учня.

Пройшовши усіма стежками лісу, друзі втомлено присіли під старим дубом.

Що ж нам робити? – запитала Оленка.

Тихо, здається, я чую чийсь плач.

Пройшовши ще кілька метрів, діти побачили біля струмочка Зайчика, що плакав.

Зайчику, не бійся нас. Тебе шукають твої друзі, вони хвилюються за тебе, – промовила дівчинка.

Чому ти втік? – поцікавився Дмитрик.

Зайченєя відповіло:

Я дуже хотів подивитися цю книжку, але соромився попросити у Білочки. Я взяв книжку і побіг до лісу. Я вже потім зрозумів, як погано вчинив, і мені дуже соромно повертатись.

Зайчику, ніколи не можна брати чужі речі без дозволу, а тим паче, забирати їх. Тобі потрібно повернути книжку і вибачитися перед Білочкою.

Повернувшись на галявину, Зайчик вибачився перед Білочкою і повернув книгу. А Пані Сова подякувала дітям за допомогу.

Діти почули, що їх кличуть батьки і, попрощавшись, хутко побігли додому. Вони були дуже раді знайомству з новими друзями.

З цього випадку кожен виніс корисний урок: ніколи не можна брати чужих речей без дозволу, а діти повинні слухатися своїх батьків. Пані Сова доклала багато зусиль, аби її учні зрозуміли важливість спілкування і довіри один до одного. Адже взаємоповага, довіра та чесність є найголовнішими чеснотами кожної особистості.

Казка «Навпаки»

Сонце, море, пісок. Миколка з однокласниками в літньому таборі. Граючись на піску, подруга Миколки Леся поранила ногу мушлею. Всі разом повели її до лікаря, і Лесю поклали в лікарню. Через день Олег, Миколка, Олена, Сергій і Наталка прийшли її зустрічати після виписки. Неподалік, під деревом, вони помітили якогось дивного чоловічка і підбігли до нього поближче. Але той швидко зник у кущах. Дітям було цікаво, тому вони пішли за ним. Дуже довго продиралися крізь кущі й коли відкрили віття, то помітили щось незвичне, щось було не так, як у звичному їм житті. Якесь відчуття тривожило дітей. Але цікавість взяла гору - і вони, взявшись за руки, спустилися у прекрасну долину, де виднілись якісь будиночки. Діти не знали, що вони потрапили в казкову країну Навпаки.

Країна була дуже гарна. Навколо височіли казкові замки. А біля них майоріли гарні, дивовижної краси квіти. Але також помітили дітки і бідні хатинки.

Неподалік від цього загадкового містечка діти завітали в гості до однієї родини й дізналися страшну правду про це чарівне місто. Після такого відкриття думки про красу змінилися.

Діти зрозуміли, що попали не в казковий прекрасний світ, який так вразив їх своєю незвичністю, а в жадливий. Адже в діток, які проживали тут, не було ніяких прав. Виявляється, що в прекрасних замках жили батьки дітей, а діти жили в отих маленьких жадливих будиночках, в яких не можна жити зовсім. Ці діти часто плакали, але батьки не зважали на їх сльози та змушували їх багато працювати. Діти не знали, що може бути інакше й думали, що весь світ побудований так: без батьківської любові і без прав дітей.

Діти працювали з ранку до вечора, вони були дуже втомлені. Навіть траплялися випадки, коли діти помирали від втоми.

Оленка скрикнула:

- Так не можна жити!!! Куди ж дивляться ваші батьки?!

- Це злочин! – сказав Олег.

- І так все життя, аж до повноліття, тільки тоді можна буде перебратися в замок, - сказав той малий вертлявий чоловічок, за яким погналися діти на початку їх пригоди.

- Але чому так? – не могла заспокоїтися Наталка. – Вони ж - діти.

- А все тому, що на їх батьках лежать страшні чари байдужості, які можуть зникнути тільки тоді, коли їх діти будуть протиставитися такому рабському становищу, – продовжив маленький чоловічок.

- Що ж можна зробити? – замислився Олег.

- Ми можемо піти в те місто й розповісти про права дітей!

- Але як ми це зробимо? Адже треба разом зібрати всіх дітей, щоб сповістити їм про це! – скрикнула найменша, Єва.

- Ми йдемо до школи! – прийняли рішення діти. Але маленький чоловічок з сумом сказав:

- В нашій країні нема школи.

- А де ж навчаються діти?

- Ніде. Хіба що коли перші шість років вони живуть ще з батьками, тоді їх вчать читати, писати й рахувати.

- А чи є серед батьків і правителів люди, які хочуть змінити життя в місті?

- Так. Звісно!

І от дітки, наші мандрівники, вирішили змінити життя в місті і по всій казковій країні. Вони зібрали всіх дітей та почали виготовляти плакати та листівки про права дітей.

Дехто з дітей малював те, яким би вони хотіли бачити своє життя. Інші робили підписи великими буквами:

«Всі діти мають право вільно висловлювати свою думку», «Діти мають право на сім'ю», «Діти мають право на навчання». І коли всі разом помандрували з цими плакатами в місто, там зчинився страшний переполох.

Батькам стало соромно. Вони нібито знову побачили своїх дітей після довгої розлуки. Кинулися цілувати й обіймати їх. Батьки збагнули, що не можна робити зла дітям, бо вони не зможуть згодом стати справжніми батьками для своїх дітей. І так містечко прозвали «Веселе панство», бо в ньому встановилися щирі та дружні правила, були захищені права дітей, а наші мандрівники тим же шляхом повернулися у свій щасливий світ, де діють права дітей, і ще встигли порадувати Лесю своїми пригодами в містечку «Веселого панства»

Давня казка

Давним –давно, коли люди ще не вміли видобувати вогонь і шанувати один одного, жили дві дівчинки: Укра та Іна. Вони любили свою маму, яку називали Лебідочкою. Але мати зовсім не мала часу для своїх дочок, бо мусила весь час тяжко працювати. Вона збирала гриби і ягоди в дрімучому лісі, щоб прогодувати свою сім'ю і своїх родичів, з якими всі завжди ділилися здобутками. Адже здавна так повелося, а коли саме – ніхто не знав. Дівчатка, звісно, дуже переживали й непокоїлися за свою матусю, бо вона хворіла та була дуже слабкою. Дівчатка знали, що в племені всі повинні працювати задля один одного, щоб вижити. Адже для відлюдників життя поза племенем було рівнозначним смерті.

В обіймах природи слабкій жінці не можна було вижити, вона померла б або від голоду, або від нападу диких звірів.

Дівчатка теж мали свою роботу. Вони збирали хмиз і підтримували вогонь племені. Також шукали цілющі трави, про які знали від своїх пращурів. А вночі варили для Лебідочки, своєї мами, цілющі напої. Але матуся ставала з кожним днем все слабшою. І ніхто із племені, крім маленьких дівчаток Укри та Іни, не зважав на це. Чоловіки, як і раніше, ходили на полювання, а потім ділили здобич між собою, відділяючи ганебний шматочок для старих і жінок. Ті, в свою чергу, ділилися з дітьми. Чоловіки були головними в племені, адже від їх сили залежало бути племені чи померти від ворогів або з голоду.

Не витримала Лебідочка, померла через кілька місяців, але вона передала своїм дочкам багато Великих таємниць. Перша з них була про вирощування трав, які дають колосок із цілющим зерном, напоєним багатющою силою. Друга таємниця – про лікування цілющими травами. А третя - була мрією Лебідочки-мами, що її дочки будуть жити у вільній, рівноправній та щасливій родині та племені.

Донечки поховали свою маму. Вона дуже часто приходила до дочок у снах і давала такі слушні поради, що до маленьких дівчаток почали прислухатися поважні чоловіки з племені. Одного року, коли плем'я спіткав страшний голод, дівчатка врятували всіх своїми запасами насіння, зерна, ягід і трав. З того часу плем'я стало вирощувати ячмінь і пшеницю й забуло про голод. А дівчатка розквітли і стали красивими, поважними та гордими засновницями нових правил, які вони встановили у своєму племені.

Ці правила були простими і водночас необхідними для всіх. Всі важливі питання почали вирішувати спільно. І в племені встановився мир, спокій та рівність. Але саме основне, що плем'я почало захищати і піклуватися про дітей та старих і слабих своїх своїх одноплемінників. Такі правила прийшлися до душі всім, хто знайомився з життям племені і сила та міць його все більше зростала. В усіх усюдах далеких земель рознеслася слава про союз вільних, гордих і славних племен, які почали іменувати себе украми, а свій прекрасний край – Україною.

*Парамонова Вероніка Леонідівна
Енергодарська багатопрофільна гімназія
«Гармонія»*

Сказочная история, произошедшая с Оливером Твистом в наши дни

Оливер Твист рос сиротой, его мать умерла сразу же после его рождения. Ни одно ласковое слово, ни один ласковый взгляд ни разу не озарили его унылую жизнь, он знал лишь голод, избиения, издевательства и потери. Тот огромными стараниями выносит все, пока однажды не решает отправиться искать счастье в другом городе.

Увидев дорожный указатель «Лондон», Оливер направляется туда. Он ночует в стогах сена, страдает от голода, холода и усталости. На седьмой день после побега из городка Барнет, что за 70 миль от Лондона, Оливер знакомится с оборванцем его лет, который представился как Ловкий Плут, накормил его и пообещал в Лондоне ночлег и покровительство. Ловкий Плут привёл Оливера к крестному отцу лондонских воров и мошенников, к еврею Феджину - именно его покровительство имелось ввиду. Феджин обещает научить Оливера ремеслу и дать работу, а пока мальчик проводит много дней за спарыванием меток с носовых платков, которые приносят Феджину юные воры. Когда же он впервые выходит «на работу» и видит, как его наставники Ловкий Плут и Чарли Бейтс вытаскивают носовой платок из кармана какого-то джентльмена, он в ужасе бежит, его хватают как вора и тащат к судье. К счастью, джентльмен отказывается от иска и, полный сочувствия к бедному ребёнку, забирает его к себе. Оливер долго болеет, мистер Браунлоу и его экономка мисс Бэдуин ухаживают за ним, удивляясь его сходству с портретом красивой женщины, который висит в гостиной. Мистер Браунлоу решает взять Оливера на воспитание.

Однако Феджин, боясь, что Оливер выведет представителей закона на его след, выслеживает и похищает его. Он стремится во что бы то ни стало сделать из Оливера вора и добиться полного подчинения мальчика. Для ограбления присмотренного Феджином дома, где его привлекает столовое серебро, исполнителю этого преступления Биллу Сайксу, недавно вернувшемуся из тюрьмы, нужен «нежирный мальчишка», который, будучи засунут в окно, открыл бы грабителям дверь. Выбор падает на Оливера. И кто знает, что могло случиться и так до смерти напуганной мальчишкой, если бы не тот случайный шаг. Мальчик в панике ходит по дому, если это сырое здание можно назвать «домом», и спотыкается об кусок торчащей из пола древесины, он падает и, пытаясь ухватиться за кусок старого сукна на стене, обрывает его. Темную комнату внезапно озаряет свет странных, мигающих лампочек. Они были странными не потому, что мигали ярко и разными цветами, а потому, что безопасная конструкция лампочки появилась лишь в середине 19 века, а такое стало бы возможным лишь через десяток лет, и то, о цветных лампочках тогда и речи быть не могло. Измученный Оливер решает пройти сквозь арку. В любом случае, этот вариант был лучше, нежели помочь в краже человека,

который спас ему жизнь. Оливер сделал шаг. Он больше не в Лондоне. Теперь он в Украине, где огромные бетонные здания встречают его. Возникает лишь один вопрос: «Где я?» В ответ слышно громкий весёлый голос, сразу ясно, жизнерадостного мальчика: «Ты в Украине.» - «Что это, сэр?» - с удивлением спросил иностранный путешественник – « Сэр? Что за глупости, я Коля. А ты попал в Украину, беззаботную страну» - «Беззаботная», как это?» - спросил Оливер. - « Ох, это очень хорошо, если хочешь, я могу показать тебе, как это» Мальчик замолчал, а потом осмотрел Оливера и, глядя на его старую, потрепанную одежду из льна, сказал : « Ого, друг, ты изкакоговека?» - « Девятнадцатого», - в недоумении ответил мальчик. – «Эх, странный ты», - сказал ему новый знакомый. «Ну что же, теперь, когда мы знакомы, я могу провести тебе экскурсию по беззаботной жизни. Для начала, идем ко мне домой. Я приодену тебя, » - сказал современный мальчик, одетый в синтетическую тенниску и джинсы. Ребята пришли к Коле. Оливер снял свою порванную обувь, его ноги были очень грязными, и новый друг познакомил Оливера с душем и принес новую одежду. Потом друзья пошли кушать. Оливер с жадностью хватал со стола всё, что видел: бутербродов и борща не стало уже через миг, сосиски исчезли с такой же скоростью. «Ого, парень, тебя что, никогда не кормили?» - спросил Коля, он вовсе не хотел обидеть друга, просто такая жадность к еде его очень поразила. После трапезы «современный» друг пошел знакомить Оливера с техникой, а первой инновацией стал компьютер: «Давай почитаем несколько смешных историй в интернете, чтобы поднять настроение, а потом пойдём гулять» - «Но я Я не умею читать», - ответил Оливер.

– «Как не умеешь? Сколько тебе лет?», - с удивлением спросил Коля. – «Девять, разве что-то не так?» - обеспокоенно спросил Оливер, на что он услышал: « Друг, каждый ребёнок в твоём возрасте должен уметь читать», Ребята решили упустить этот момент, наслаждаясь замечательным днем. После дети пошли гулять, но в конце прогулки случилось то, о чем Коля и подумать не мог. Его мама позвонила ему на мобильник, Оливер испугался: «Что за звуки доносятся из твоего кармана?» - «Что значит, «звуки»? Это мой мобильный» Коля рассказал другу о нём и попросил у мамы разрешения на ночевку вместе с Оливером. Когда настало время спать, ребята залезли под одеяло и включили фонарик – было время поговорить, так уж принято у ребят из Украины. – «Расскажи о себе что-нибудь», - Коля попросил Оливера. Мальчик очень испугался, он боялся, что если скажет что-то лишнее, его могут побить или выгнать на улицу ночевать. Коля сказал ему: «Оливер, друг, ты можешь сказать мне всё, что захочешь. Мы в 21-ом веке. Разве ты не слышал о Конвенции «О правах ребенка»? Ты имеешь право на образование, на собственное мнение, на равенство в правах, на полноценное питание, на международную помощь, право на жизнь, в конце-концов. **ТЫ ДОЛЖЕН ЗНАТЬ СВОИ ПРАВА!**» Коля подробнее объяснил другу о его правах, на что услышал историю о нём самом. К счастью, мама Коли всё поняла, и вскоре они стали сводными братьями. Мама нового, настоящего друга, усыновила его, тем самым спасла его жизнь и

подарила счастье. Оливер по-настоящему понял, что такое «беззаботная жизнь».

Сегодня ему 32, он независимый бизнесмен, у него двое прекрасных детей и начитанная жена-красавица. И кто знает, что могло бы быть, если бы не внезапное появление той загадочной арки. Оливер так и не узнал, как она там оказалась, впрочем, это уже неважно, главное то, что Конвенция ООН спасла его жизнь!

*Стьопочкіна Тетяна Євгеніївна
Новгородківська ЗШ І – ІІІ ступенів,
Мелітопольського району*

Казка про Правика

Жив колись на світі маленький хлопчик на ім'я Правик. Жив він у великому місті, але всі жителі добре його знали, бо частенько зверталися до нього за різними консультаціями з юридичних та правових питань. Та й сам Правик ніколи не проходив повз несправедливість чи порушення закону. Він завжди ставав на захист обраних, сміливо відстоював права людей. Жити по совісті його навчила Мати-Мораль. Вона завжди повторювала сину: «Стався до людей так, як би ти хотів, щоб ставилися до тебе».

Люди міста дуже поважали Правика за твердість і несхитність його поглядів, захист їх у скрутні хвилини.

Місто розквітало і невдовзі стало найбагатшим та найкращим казковим містом. Його мешканці завжди виконували всі правила та закони, були добрими, милосердними, відповідальними. А якщо траплялись якісь негаразди, то Правик нагадував людям закони та правила, і знову панував порядок.

Одного разу до міста приїхав поважний пан. Його чорну карету супроводжувало три чоловічки. Пан виявив бажання зустрітись із легендарним хлопчиком, щоб навчитись у нього правил та законів. Мабуть, ви вже зрозуміли, що то був не пан, а страшний чарівник Хаос і його вірні слуги – Непослух, Базікало та Бешкетун. Вони поставили за мету захопити чарівне місто та творити в ньому беззаконня.

Правик не знав, що його чекає велика біда, і сміливо вирушив зустрічати гостей. Але, тільки-но відкрились двері до гостьової зали, на хлопчика впали злі чари: він геть забув всі правила та закони і став зовсім безпорадним.

Слуги ж чарівника почали свою чорну справу. Вони вийняли із душ людей поняття правосвідомості, совісті, відповідальності і перетворили їх на злочинців. Правик не міг допомогти, бо він тепер був звичайним хлопчиком. Але він був патріотом свого міста і пішов шукати допомоги.

Дорога до сусіднього Сонячного міста була дуже далекою та небезпечною. Першою перешкодою на шляху хлопчика став величезний ліс. Пройти через нього міг тільки той, хто давав хабара. Тому й назвали той ліс - ліс Корупції. Правик не мав при собі нічого і діяти за правилами не міг, бо він все забув. Тому він звернувся до своєї родички – феї Норми. Вона жила у цьому лісі й займалася тим, щоб навести хоч якийсь лад у місці загального безладу та порушень. Але вона була дуже маленька і знала зовсім небагато. Фея проклала стежку, у межах якої Правика, як і іншому казковому герою, нічого не загрожувало. То була стежка Соціальної Норми. Вона була недосяжною для злих чар лісу, і Правик благополучно дійшов до самого краю.

Подякувавши маленькій помічниці, хлопчик вирушив далі. Але на його шляху знову виникла перешкода. На цей раз нею стала річка Казусу. Це була зовні спокійна і навіть гарна річка, яка мирно котила свої хвилі. Але тільки

хтось підходив до її берега, враз спалахувала дивним синім вогнем, і непереливки було тому, хто не встигав відскочити і сховатися. Бідний Правик, пізнавши злий характер річки, вже не знав, що йому робити, й, сівши на землю, гірко заплакав. Його плач почули маленькі рибки Поправки. Вони вирішили допомогти хлопчику виправити те, що накоїла річка. Поправки збудували міст Вищої Юридичної Сили, який переніс Правика прями́сінько у сонячне місто.

Сонячне місто було дійсно сонячним. Ніколи навіть тінь несправедливості не лягала на його вулиці та будинки, бо керувала містом осяйна королева Конституція – дочка богині Феміди та Всевадного Закону. Вона була грізною та безжальною до правопорушників, та доброю і лагідною до законослухняних громадян.

Королева зустріла Правика дуже милостиво. Вислухала усі його скарги і подарувала чарівну книгу правил і законів. І, о диво, як тільки Правик узяв ту книгу до рук, чари спали, і він згадав усе, що знав раніше.

У зворотну дорогу Конституція відправила хлопчика не самого. Його тепер супроводжували грізні воїни із війська самої королеви. І звалися вони – Кодекси.

Дуже скоро Правик і Кодекси дібралися додому. Тепер їм не страшні були ні ліс Корупції, ні ріка Казусу, бо вони добре знали права, закони, підзаконні акти, і їх неможливо було зупинити чи налякати.

Хаос здалеку відчув наближення воїнів правопорядку, бо, як зло не терпить добра, так і Хаос ненавидить і боїться справедливості. Забравши своїх вірних слуг, він згинув так, що і сліду не лишилося. А Правик, відсвяткувавши перемогу, взявся до активної роботи. І невдовзі в його рідному місті теж запанував лад і порядок.

«Подорож до казкової країни Legaland»

Вчителька Ганна Петрівна пояснювала нову тему з правознавства. Усі діти жваво обговорювали, дискутували з цього приводу. Усі, окрім одного — Миколки. Його це не цікавило. Єдине, що могло привернути його увагу — це черговий комп'ютерний диск з іграми, які він так обожнював. Так би мовити, захопився хлопець віртуальним життям, забувши про реальне.

— Миколко! Ти мене чуєш? — запитала Ганна Петрівна. — Про що ти постійно думаєш?

— Ні про що, Ганно Петрівно. Ви щось запитували? — зніяковів хлопець. Яке там правознавство, коли він, геймер зі стажем, ніяк не може пройти останній рівень нової стрілялки.

— Повтори мені, будь ласка, з якого віку настає правоздатність, а з якого дієздатність? — розпочала опитування Миколки вчителька.

— Я, — зніяковів хлопець, — я не знаю.

У свої п'ятнадцять років він був досить розумним хлопцем. До сьомого класу вчився непогано, але, з появою комп'ютера, його важко було зацікавити чимось іншим. Юнак вважав, що інші уроки не знадобляться йому в житті, адже все в майбутньому заповнять комп'ютери, роботи, гаджети. Але справжня причина була захована глибше: Миколка став заручником віртуальності, а навколишній світ перестав його цікавити.

— Ох, Миколо, Миколо — зітхнула вчителька. — З цим треба щось робити. Як ти збираєшся жити далі?

— Звичайно, всі ж якось живуть. — відповів хлопець.

— Ось ти кажеш, що тобі не потрібні предмети шкільної програми, так? — продовжувала Ганна Петрівна.

— Так, Ганно Петрівно, я думаю, що майбутнє за комп'ютерними технологіями.

— Хлопчику, ти помиляєшся. Те, що ти розбираєшся в цій справі — це дуже добре, правда, але як і будь-де треба знати межу. Ніщо одне не замінить тобі всього. Треба вчити і поважати всі предмети. Ось скажи, невже ти думаєш, що правознавство тобі зовсім не потрібне? — запитала вчителька.

— Ну, я думаю, що ні, — відповів Миколка, — я знаю свої права.

— Багато людей кажуть саме так. Але це — хибний шлях. Ти, як громадянин своєї країни, дійсно маєш в ній певні права, але ще в тебе є і обов'язки. А як можна жити в цивілізованому суспільстві, не знаючи законів, порядків, загальностановлених норм? Те, що на перший погляд здається нам таким зрозумілим, може містити в собі безліч підводних каменів. Незнання закону не звільняє від відповідальності. Саме тому ми маємо вивчати правознавство ще з юних літ, щоб в майбутньому стати повноправним членом суспільства, гарним громадянином, сином своєї країни і, звичайно ж, бути людиною та залишатися нею в будь-яких ситуаціях. Ти погоджуєшся зі мною, Миколо?

— Взагалі-то, так, але все це якось дуже складно.

Пролунав дзвінок, закінчився останній урок. Радіючи з того, що він вже повертається додому і буде знову грати на улюбленому комп'ютері, Микола забув про розмову з вчителькою і не хотів згадувати про це. Раптом до Миколи підійшов хлопець років шістнадцяти.

— Привіт, Миколко! — привітався незнайомець.

— Привіт, а ти хто і звідки мене знаєш? — здивувався наш герой.

— Я знаю все про тебе. Сьогодні на уроці права твоя вчителька Ганна Петрівна намагалася посіяти тобі в серце зернятко мудрості, зробити тебе право свідомою людиною, але ти так нічого і не зрозумів. Ось чому я тут. До речі, мене звать Леггі, — представився юнак.

— Так, хлопче, що це за приколи? Це мої однокласнички вирішили пожартувати з мене? Так передай їм, що жарт не вдався, дурнів немає, — різко відповів Микола.

— Ти помиляєшся, — сказав Леггі, — урок тільки-но закінчився, коли б я мав з ними зустрітись?

— Припустимо, що я повірив. Звідки ж ти взявся? — почав розпитувати Миколка.

— Я розумію, що тобі буде дуже складно повірити в те, що я скажу, але послухай. Я — житель країни права Legaland, де всі мешканці не порушують закони, права, вони завжди із задоволенням виконують свої обов'язки, живуть у злагоді із совістю та Конституцією своєї країни.

— Щось я не чув про таку країну. Де ж вона знаходиться? — поцікавився Микола.

— Ти не повіриш, але наша країна знаходиться на планеті Земля. Але дізнаються про неї обрані — ті, хто заслужив своїм правомірним життям відвідати її, — пояснив Леггі. — У тебе також буде така можливість.

— У мене? Але ж я нібито не такий вже й знавець прав, законів. Чому мені випала така честь? — посміхнувся Миколка.

— На нашу країну може завітати той, кого ми оберемо, кому ми хочемо допомогти.

— Мені допомогти?

— Так, Миколко, саме тобі. Ти досить непоганий хлопець, але зовсім не цінуєш того, що може допомогти тобі в житті. Зараз ми вирушимо до нашої країни і ти побачиш все своїми очима. Згоден?

— Згоден, — погодився Микола, — але як?

— Заплющ очі і дай мені руку.

Миколка заплющив очі, Леггі промовив якісь слова і вони більше не відчували землі під ногами, і підіймались все вище і вище. Це тривало декілька секунд, згодом хлопці знову опинилися на стійкій поверхні.

— Все, ти можеш розплющити очі, — промовив Леггі.

Миколка відкрив очі і був неабияк здивований. На перший погляд усе здавалося досить звичним. Ні, все одно щось змінилося. Але що? Хлопець ніяк не міг цього зрозуміти, його захопило усе, що він бачив навколо.

— Дивися — це моя країна. Вона особлива і ти скоро в цьому переконаєшся. Головним в країні є цар Законій. А зараз я влаштую для тебе екскурсію.

Вони йшли, пейзажі змінювалися один за одним. Країна здавалася величною та безмежною. Але найбільше Миколу вразили люди. Вони були не такими, як ті, яких звик бачити хлопець в повсякденному житті. Цих людей не охоплювала буденність, вони щиро і радо віталися як і між собою, так і з Миколою. Надзвичайно добрі, з щирою посмішкою і з сяючими очима, усі покоління: бабусі й дідусі, батьки, діти, молодь, жили в мирі та злагоді одне з одним. Не дивно, адже кожен з них знав, що йому дозволено робити і що необхідно робити. Ніхто з них не палив, не вживав спиртного, не порушував громадський порядок, не брехав, а вже крадіжка, чи бодай ще щось гірше, було під суворим табу. Мешканці країни права ніколи не скаржилися на байдужість. Нещастя в одного — привід для хвилювання іншим. Ще з самого малку дітям прищеплювали моральні та правові цінності. Тут панувало добро і правопорядок. Не було егоїстичного «Я», а було справедливе «Ми». Леггі продовжував далі розповідати про свою диво-країну, а Миколка тільки дивувався.

— Ну, як, Миколо, тобі сподобалося у нас? — запитав Леггі.

— Так, дуже! Я вражений, це все так реально і нереально водночас.

— Але не завжди було так. Колись давно наша країна була звичайною. Тут проживали і добрі, і злі люди. Але з іншої планети до нас завітав дуже злий чаклун. Він обирав собі жертву і безжально перетворював її на робота, запрограмованого на злі вчинки. Ті, кого він ще не чіпав, вирішили зібратись і рятувати ситуацію. На цих зборах добрий лицар Законій здогадався, що чаклун Безправикус чіпає лише тих, хто здатний на злі вчинки і порушує правила. Лицар запропонував створити еліксир «Добрін». На щастя, він подіяв, роботи знову стали звичайними людьми, а чаклуна назавжди вигнали геть. З тих пір, кожен з нас живе за законами і правилами, нашою країною керує Законій і ніяке зло нам не страшне.

— Нічого собі! — скрикнув захоплено Микола. Я тепер завжди буду цінувати закони і порядки, адже вони для того і створені, щоб ми жили щасливо. Як і мені хочеться жити саме тут.

— Миколко, це, звісно, добре, але ти потрібен своїй країні. Ти вже готовий бути повноправним громадянином своєї держави. Прийшов час прощатися, але

ти не сумуй, ось тобі на згадку книга з нашими законами, вона тобі знадобиться. Бувай!

— Дякую тобі, Леггі! Бувай! — попрощався Микола.

Пролунав дзвінок, розпочався урок правознавства. Усі дивувалися змінам, що відбулися з Миколкою, який цілий урок жваво відповідав. Комп'ютерні ігри його більше не цікавили, його цікавили важливіші речі. Ганна Петрівна світилася від щастя: не дарма пройшли її лекції.

Пройшли роки... Микола Андрійович, досвідчений юрист, допомагав людям жити в злагоді із законом та совістю, і завжди пам'ятав про свою дивовижну подорож, яка так кардинально змінила його життя.

*Стоєва Тетяна Сергіївна
Приазовський район, Гірсівська ЗОШ І-ІІІ
ступенів*

«Казкова країна права»

Зростали поруч дві клумби з квітами. Ніби на одній землі, ніби під одним сонечком росли, але була в них суттєва відмінність. Хазяйка першої клумби піклувалась про свої рослини, а друга клумба вже й забула як їх власниця виглядає, бо дуже рідко вона приходить працювати на клумбу. На першій клумбі майоріли квіти, а на другій – поросло все травною.

«Обізвались якось квіти з другої клумби до першої: Чому це ви такі гарні, завжди политі, завжди прополоті, а ми ні?»

«Це мабуть тому, - відповіли барвисті квіти з першої клумби, - що вам не поталанило з господаркою. Якби вона була більш відповідальнішою, то б і ви мали гарний вигляд. От, наприклад, наша Тетянка виконує всі свої обов'язки»

«А що вона отримує взамін?»

«А взамін вона отримує права»

«Які це права?»

«Тетянка – громадянка України, молодой держави, майже її ровесниці.

В 20 років людина формується, навчається, вибирає свій шлях. Так і Україна вибирає свій шлях, а також гарантує всім своїм громадянам, права. Основний Закон, Конституція України, гарантує всім право на життя, турботу і піклування батьків.

Тетянчині батьки роблять усе, щоб вона розвивалась як фізично, так і духовно. У них теплий, охайний будинок. Батьки возять Тетянку та її молодшу сестричку на екскурсії. В цьому році вони побували в Асканія-Нова і на Кам'яній Могилі.»

«Дуже часто Тетянка розповідала нам, що вони з батьками бували на різних концертах в м. Мелітополі, Запоріжжі. Батьки підтримують її захоплення фотографією, вишивкою, заняття в художній самодіяльності сільського Будинку Культури. Вона дуже талановита дівчина.»

«Конституція гарантує їй право на освіту. Вона навчається в 10 класі, приймає участь у різних олімпіадах і конкурсах.»

«Конституція гарантує їй право на вивчення національної мови (вона – болгарка). А також Тетянка приймає участь в роботі болгарського гуртка «Роден край». Багато раз ставала переможцем різних болгарських конкурсів.»

«Вона має право на творчість. В неї вже є надруковані поезії на українській, болгарській, російській мовах.»

Искамлюбовтадаимаимья,
Искамлюбовтадаимасмях,
Искамлюбовтадаима рими,
Искамлюбовтадаимацвят.

Кто-толюбитпеть,
Кто-тотанцевать,
Кто-то багать, смеяться
Или просто играть.

У меня своя слабость –
Я люблю вышивать.

Я любовьвышиваю на белойканве:
Два котёнка, два сердца, два голубя.
Это так интересно, это неповторимо,

Потихоньку, по крестикувывшивать картину

«Тетянка має право на фізичний розвиток. Грає в шкільній баскетбольній команді, яка вже багато років на змаганнях стає першою в районі.

Крім прав, в неї є обов'язки: повага до історичної пам'яті. В їх родині живе Тетянчина прабабуся Шаповалова Марія Макарівна. Вона ветеран Великої Вітчизняної війни. Бабуся Маруся – взірєць людських і громадських чеснот. Вона має Державні Нагороди: орден Вітчизняної Війни, медалі, грамоту від Маршала Жукова. З прабабусею часто вони співають пісень, розмовляють про минуле.»

«Своїй прабабусі і всім ветеранам Великої Вітчизняної війни вона присвятила такі рядки:

К медалям сердцем прикоснись,
Героям нашим поклонись:
За клин летящих журавлей,
За радость на Земле моей,
За буйство трав, за цвет садов,
За детский смех, за синь небес.
К медалям сердцем прикоснись,
Победе нашей поклонись.

Вона має право приймати участь в громадському житті. В нашому селі створена громада «Відродження с.Гірсівка». Першим проектом громади були встановлення вікон в Гірсівській школі. 5 % вартості проекту оплачено коштом громади.

В цьому році проект «Утеплення дитячого садка». І знов все доросле населення приймає участь в цьому.

А учні, приймають участь в волонтерській роботі. Цієї осені разом з дорослими посадили дерева в сільському парку і на подвір'ї школи. Вона дуже любить природу і дуже працьовита. «Саме тому, - сказали квіти з першої клумби, - ми маємо такий гарний вигляд»

«Таким чином ми набуваємо досвіду відповідальності за життя громади, приймаємо участь в суспільному житті. Філософ Микола Реріх писав: «Спитають як пройти життя – відповідайте: красиво, дбайливо, стрімко, як по струні у прірву»

Права нам гарантує держава, а йти по життю головною дорогою чи йти по завулкам – вибирати нам» - так нам завжди каже Тетянка.

Середа Ольга Іванівна
КДНЗ ясла-садок «Посмішка»
Чернігівської селищної ради

Мудра мати
(казка)

Давно-давно колись жила собі жінка, звали її Україна. І було у неї чотири сина. Росли вони чесними, сміливими, дуже любили свою матір, готові були віддати за неї своє життя.

Перший син був Герб, і дали йому ім'я «Тризуб». Чому саме Тризуб? Мабуть, тому, що число три завжди вважалося числом казковим, чарівним. У багатьох казках ви знайдете розповіді про три бажання, три дороги... Дехто вважає, що означає воно сім'ю - батька, матір, дитя, які символізують собою Силу, Мудрість, Любов.

Другого сина назвали «Прапор». Він був красивим і щедрим, як лани пшениці, та веселим і привітним, як весняне небо, тому матуся одягала його в жовто-блакитне вбрання і всі люди, забачивши його вдалині, знали, що це Прапор.

Третій син «Гімн» мав солов'иний голос. Там де він співав, люди зупинялися і, поклавши на серце руку, мовчки слухали дивовижну пісню.

Четвертого сина, справедливого та чесного назвали Закон.

Одного разу сини посперечалися, хто з них найголовніший. Коли сварка ні до чого не привела, пішли за порадою до матері. Україна кожного з синів покликала до себе окремо і кожному сказала, що якщо на тій горі, що видно ген за вікном, всю ніч горітиме вогнище, то вона вранці скаже хто з братів найголовніший.

Коли брати виходили від матері, вони промовчали, про завдання матері, а вночі кожен з братів прикинувся, що спить. Коли на ж їх думку всі заснули, кожен взяв хмизу та пішов на гору. Першим на гору добрався Закон, він запалив вогнище і почав чекати ранку. Але хмиз горів швидко і коли вогнище почало гаснути, нагодився Тризуб, він все зрозумів без слів, підкинув свого хмизу і сів грітися разом з братом. Ніч була холодною, десь неподалік було чути як до братів підкрадаються хижакі, що за словами людей полювали вночі на цій горі, відлякати яких міг тільки вогонь. Близько півночі в вогнище вже нічого було підкласти, ставало все холодніше, а йти додому було страшно, адже в темряві світилися очі диких тварин, які тільки и чекали темряви задля нападу.

Та ось нагодився Прапор, він також все зрозумів без слів, підкинув свого хмизу і сів грітися разом з братами. Сиділи всі мовчки, їм було соромно за те, що вони не поділилися почутим від матері, і кожен, бажаючи бути найголовнішим, пішов сам на гору. За цими думками брати заснули. Вже вранці полум'я почало згасати, а хижакі почали підкрадатися до братів. Та нарешті на гору піднявся Гімн, він був найменшим, тому так довго йшов і навіть декілька разів заблукав. Знайти дорогу до вершини вночі, йому допомагав вогонь, що палав там всю ніч. Гімн прийшов вчасно, останній жар намагався догоріти та

юнак не розгубився, підкинув хмизу, він не став будити братів, лише вкрив їх своїм жупаном.

А там далеко, самотньо біля вікна сиділа мати Україна, вона з замиранням в серці дивилася на гору, на якій всю ніч палало полум'я. Коли воно згасало, серце матері наповнювалося сумом, а коли знов починало палати в повну силу - на обличчі з'являлася ніжна посмішка... Десь в душі вона знала, що виховала дітей по совісті...

Гімн України

Музика: Михайло
Вербицький

Ще не вмерла України
і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії,
усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки,
як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття,
у своїй сторонці.

Приспів:

Душу й тіло ми положим
за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття,
козацького роду.

*Гордевська Світлана Олександрівна
Паикульський Тарас Григорови
Тертична Анастасія Іванівна
Тертична Катерина Іванівна
Приазовський район, Ганнівський
навчально-виховний комплекс
I-III ступенів*

«Казкова країна правознавства очима дитини»

Вітаю Вас, шановні читачі!

Сьогодні ми з вами відвідаємо казкову країну права та дізнаємося багато чого цікавого та повчального! Прочитайте цю історію. Я думаю вам буде цікаво!

Якось учениця 6-го класу, яку звали Тетянка, їхала потягом. Їхати треба було довго, отже дівчинка не знала чим себе зайняти. Під монотонний стукіт коліс дівчинка замислювалася про те, що її цікавило. А вона була дуже цікава до всього, що її оточувало. Починаючи від дитячих ігор і до державного устрою. Батько нашої героїні був юристом, і Тетянку з дитинства оточували книжки з правознавства. Вони були дуже яскраві, в різнокольорових палітурках. Саме це і привертало увагу Тетянки. Після того, як дівчинка навчилася читати, її почало цікавити і те, що знаходиться всередині. Так у дівчинки з'явилася мрія – потрапити до казкової країни права. І ця мрія не покидала нашу героїню.

В черговий раз, думаючи про свою мрію, дівчинка намалювала на вікні вагона невеличку людинку – Хлопчика-фігурку. Під стукіт коліс дівчинка задрімала... А коли прокинулась, була дуже здивована...

Тетянка відкрила очі... Навкруги було дуже гарно, великі старовинні будівлі були, як намальовані. Дівчинка ніколи не бачила такої гарної архітектури. А природа!? Що то за краса!?

Великі, кремезні дерева, зелена травичка, і безкрає небо синє-синє... Спів пташок, ніби грали тисячі музикальних інструментів, починаючи з фортепіано і закінчуючи скрипкою.

- Де я? Куди я потрапила? – здивувалася дівчинка.

- Це казкова країна права – країна Legaland – відповів хтось.

Яким було здивування Тетянки, коли вона побачила нещодавно намальованого нею Хлопчика-фігурку. Він був мешканцем казковою країни права і тому дуже добре тут все знав. Він із задоволенням погодився провести Тетянці екскурсію по країні Legaland.

Екскурсія почалася з того, що Фігурка розповів дівчинці про те, що в Legaland всі мешканці та гості живуть за певними законами. Так само як і мешканці будь-якої іншої країни живуть за законами своєї держави. **«А закон – це нормативно-правовий акт, прийнятий законодавчим органом державної влади(парламентом) або референдумом, що регламентує найважливіші сфери суспільних відносин і має вищу юридичну силу»** - пояснив Фігурка.

Наші мандрівники відійшли від воріт, звідки починалася казкова країна. На самому краю прекрасної країни Тетянка побачила непримітну сіру будівлю. Вона була не дуже гарною, у порівнянні з іншими архітектурними шедеврами. Отже, перший будинок, який привернув увагу наших мандрівників був будинок, в якому утримували правопорушників, тобто людей, які не дотримувалися певних законів, або скоїли якийсь злочин. Хлопчик-фігурка сказав, що в країні правознавства **Злочин – найбільш небезпечний вид порушення норм права. Ним є тільки така суспільно небезпечна поведінка, яка передбачена кримінальним законодавством. Злочин – це діяння, що посягає на суспільний лад держави, її політичну й економічну систему, власність, особу, права і свободи громадян тощо.**

Мандруючи далі діти потрапили на центральну площу, на якій зібралося дуже багато людей. Всі вони були гарно вбрані, у руках тримали повітряні кульки та прапори. Лунала прекрасна музика, всі веселилися, сміялися та вітали один одного зі святом. Як пояснив Хлопчик-фігурка, це відбувалося святкування Дня Конституції. І тоді Тетянка згадала, що колись разом з батьками вона ходила на святкування Дня Конституції України. Проте тоді вона не замислювалась, що таке конституція. А зараз вона звернула увагу на це слово і Фігурка їй пояснив, що **конституція – це основний закон держави, нормативно-правовий акт вищої юридичної сили, який закріплює основи правового статусу особистості, основи політичного та правового ладу певної країни та інші найважливіші питання.**

Відвідавши святкування, наші мандрівники вирушили далі. На своєму шляху вони побачили двоповерхову будівлю, яка була дуже схожа на школу, в якій навчалася Тетянка. Тут пролунав дзвоник і на вулицю вибігли діти. Фігурка пояснив, що це учні школи Legaland. І Тетянка одразу пригадала свою школу та свій клас. Фігурка запитав, чи знає дівчинка про те, що всі ці діти мають свої права та обов'язки. Тетянка відповіла, що щось чула про це, але хотілося б дізнатися більше. Тоді Фігурка пояснив, що кожна людина має право на освіту. І повна загальна середня освіта є обов'язковою. А також учні мають певні права та обов'язки. Тетянка зрозуміла, що і вона, і всі учні її школи також мають права та обов'язки, які повинні виконувати. (Ст.51, 52 Закону України «Про Освіту») Дівчинці цікаво було слухати Фігурку, дізнаватися про те, як живуть люди в країні правознавства.

Потім наші мандрівники потрапили до казкового парку. Там було багато різних дерев, надзвичайних квітів, а посередині парку було озеро, з водою синього кольору, ніби у ньому потонуло небо. Там гуляли батьки з дітьми. Цей парк нагадав Тетянці про парк, в якому вони з батьками проводили багато вільного часу. Фігурка запитав, дивлячись на оточуючих їх людей, чи знає дівчинка, що таке сім'я? Тетянка звісно знала, що сім'я – це мама, тато, вона, бабуса. Проте хлопчик пояснив, що в країні права, **сім'я – це найголовніший соціальний інститут суспільства. Сім'я – це маленька святиня для кожного з нас. Вона об'єднує в собі не лише біологічні аспекти продовження роду, але й духовні та матеріальні. З іншого боку, сім'я як цілісна система**

сама спроможна творити суспільство. (Сімейний кодекс України. Ст. 3. Сім'я)

Також Тетянка дізналась про те, що сім'я створюється на підставі: шлюбу, кровного споріднення, усиновлення та інших підставах, не заборонених законом. Коли дівчинка про це дізналася, то одразу згадала про те, що в неї у класі є дівчинка, яку виховують не рідні батьки, і – це теж родина. І про те, що вона вже чула слово «шлюб», просто не замислювалася над тим, що це слово означає. Хлопчик-фігурка розповів і про те, що не слід забувати: діти, так само, як і батьки мають свої права і обов'язки. **(Сімейний кодекс)**

Тетянка та Хлопчик йшли далі. Їм на зустріч ішли люди. Вони були дуже привітні, веселі, доброзичливі. Вони віталися з нашими мандрівниками. І Тетянці хотілося, щоб і люди нашої країни були такими ж привітними. Тетянка сказала, що хоче, щоб в її країні люди були такими ж, як тут. Фігурка відповів, що розкаже дівчинці цікаву історію про ще одну казкову країну. І якщо Тетянка хоче жити з такими людьми, як тут, то їй обов'язково треба послухати його історію. Бо, коли вона її почує, то може це її чогось навчить.

Так як діти пройшли вже багато, багато побачили, то Хлопчик запропонував Тетянці проїхатися тролейбусом, і побачити ще деякі цікаві місця. Діти сіли у тролейбус. Вони дивилися у вікно, розмовляли. І Хлопчик-фігурка запропонував дівчинці послухати казку про людей з казкової країни, що зветься ЯЯН.

Дівчинка запитала про те, чого саме така назва країни. Хлопчик сказав, що так називається країна, в якій люди завжди вихваляють себе, розповідають про себе, ставлять на перше місце своє «Я». І вони покарані за це. Вони працюють, будують великі стовпи, а вони падають та розбиваються, і так вони живуть. Їх життя не чим не цікаве, в них немає друзів. А втекти ніхто не може, бо високі ворота не випускають нікого. А для того, щоб вийти треба сказати слово «Ми». І хто скаже це слово, той вийде з цієї країни. Так потрапив туди хлопчик-одноліток Тетянки, проте він зміг сказати потрібне слово, і вийшов з загадкової країни. Почувши цю казку дівчинка зрозуміла, що на перше місце не можна ставити свої інтереси, а треба думати про оточуючих, питати їхню думку.

Тим часом тролейбус зупинився на останній зупинці... Тетянка та Хлопчик вийшли. Яким було здивування дівчинки, коли вона побачила велику будівлю, на якій було написано великими буквами «Міліція». Тетянка не раз бачила такий напис на будівлі, яка знаходилась недалеко від її дому. Дівчинка запитала: «А у вас що, теж є міліція???». Хлопчик голосно розсміявся, а потім сказав, що **Міліція - це державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань**, як же не бути в країні такого органу. Тетянка засоромилась, проте зрозуміла, що жодна країна не може існувати без такого органу. Бо саме міліція забезпечує безпеку громадян, запобігає правопорушенням, охороняє та забезпечує громадянський порядок, виявляє і розкриває злочини, забезпечує безпеку дорожнього руху, захищає власність від злочинних посягань та ін.. (Закон України «Про міліцію») Хлопчик-Фігурка розповідав дівчинці такі речі, які її давно цікавили, проте

здавалися такими складними. А виявлялося все дуже просто, коли доступно викладено.

Наші мандрівники вирушили далі. Вони йшли по місту, все навкруги було гарне: величні зелені дерева, гарні різноманітні квітки, літали з квітки на квітку метелики, пахло трояндами та чимось солодким...І в повітрі було щось невловиме... Тетянка та Хлопчик-Фігурка зайшли у парк та пішли стежкою. Біля стежки теж росли кущі сакури, вони так приємно пахли, дівчинка нахилилася до квітів, щоб ближче відчутти аромат, заплющила на хвилинку очі, і раптом почула рідний голос...Тетянко...Тетянко..То кликала дівчинку мама.

Наша героїня відкрила очі і зрозуміла – вона спала. А казкова Країна Правознавства – сон. Нехай сон, проте такий цікавий. І ця подорож, все було таке справжнє. Тетянка подивилася на вікно, на якому все так само і було намальовано невеличку людинку. А на столі біля вікна лежала прекрасна квітка сакури...

Дівчинка була задоволена, що збулася її мрія - вона відвідала казкову країну Правознавства і багато чого дізналася цікавого, і знайшла друга, який можливо ще колись її відвідає. І ще раз запросить до своєї країни, і розповість щось нове.

Ми з вами теж мандрували разом з головними героями, блукали вулицями казкової країни, слухали цікаві історії, дізналися про деякі аспекти вивчення правознавства. А чи сподобалася вам наша подорож???Чи хотіли б ви ще раз відвідати казкову країну Правознавства та дізнатися щось нове???

Лесные истории

В далёком лесу за прозрачным озером жили-были разные животные. Все всегда там друг другу помогали. Белки собирали грибы и делились ими с ёжиками. Птички катали насекомых по речке в скорлупках от орехов. Соловьи и синицы устраивали каждый день в лесу прекрасные концерты. Лес всегда был чистый и красивый. Всё было хорошо, пока в лес не переселилась хитрая лисица. Она гонялась за зайцами, пугала их и угрожала их семьям. А ещё в лес переселился один дятел. Он потребовал, чтобы его приняли в хор соловьёв, но его не взяли, потому что он – дятел! Тогда он стал принципиально стучать по деревьям после 23.00. вечера, нарушая этим общественный порядок и правила лесного общежития. Хотя дятел в темноте ничего не видел (насекомые, живущие в дереве, смеялись над ним), он стучал из вредности, назло всем, и мешал белкам и дневным птицам спать. На все просьбы не нарушать законы леса, он отвечал хамством и угрозами.

А на озере жила главная птица леса – Лебедь Белоснежный. Он был очень красивый и умный, все птицы и звери уважали его и обращались к нему за советом и помощью, потому что он лучше всех знал законы леса и умел решить все конфликты мирным путём переговоров. Он смог договориться и с дятлом, и с соловьями – и дятла взяли в их музыкальную группу. Во время концертов он замечательно выстукивал по деревьям, задавая ритм.

Но вот с лисой у Лебеда ничего не получалось: сколько он с ней не говорил, она его не слушала и никто в лесу не мог на неё повлиять. Зайцы и ёжики продолжали жить в страхе, пока из соседнего леса на помощь Лебедю не пришел Быстрый Олень. Он два дня гонял лису по всему лесу и не давал ей не то, что обижать зайцев и ёжиков, а просто времени на отдых. После этого случая все стали называть Оленя Благородным и пригласили его насовсем остаться в лесу и вместе с Лебедем следить, чтобы законы леса выполнялись.

Ещё много разных историй происходило в лесу, но про них я рассказывать не буду. Приезжайте в этот замечательный лес за прозрачным озером и вы узнаете всё сами. Вам обязательно понравится, потому что в этом лесу царит закон и порядок, все друг друга уважают и никто ничего не боится.

Як треба писати?

В казковій країні Права відбувся неймовірний скандал: мешканці країни легалендівці посперечалися з приводу того, як краще писати тексти – від руки або друкуючи (в електронному вигляді).

Розсудити суперечку довірили головному Судді країни. Він скликав на судові засідання всіх легалендівців, а в якості присяжних запросив мешканців країни Філології.

Перше слово надали прибічникам друкованого варіанту. Вони казали про те, що вже годі псувати папір, нищити дерева, гаяти час на переписування в разі помилки. Прокурор поставив питання щодо визначення авторства, адже в друкованих текстах це неможливо – однакові букви, розмір, вид, отже важко зрозуміти, яка саме людина створила текст. На це прибічники друкування відповіли, що є електронні підписи та системи захисту текстів від копіювання, які потрібно вдосконалювати.

Тим, хто любить писання від руки, надали наступне слово. Вони казали, що рука зберігає настрій автора, дає дослідникам можливість за почерком зрозуміти характер письменника, зазирнути навіть в потаємні думки, які можна дослідити по авторськими виправленнями. А от у друкованому тексті подібного не побачиш. Прокурор спитав, як щодо економії коштів і природних ресурсів, з яких виробляють тонни паперу, адже цього можна було б уникнути, користуючись електронними носіями. Він отримав відповідь, що писемності кілька тисячоліть, вона розвиває в людині відповідальність за кожне написане слово, а це дуже цінна якість, за яку не шкода паперу.

Полеміка продовжувалась дуже довго, бідні філологолендівці вже почали відчувати втому. Але сталося диво: на площу, де відбувалося засідання суду, спустилася Світла Думка у вигляді білого птаха. Вона покружляла довкола та опустилася на плече Судді. Тому, коли суд присяжних пішов у таємну кімнату на нараду, світла Думка опанувала всіх і рішення прийшло невимушено і було одностайним.

Суддя промовив: «Сьогодні ми розв'язували спірне питання між прибічниками рукописного письма та електронного. Суд постановив кожному легалендівцю вільно обирати спосіб писання, бо обидва є легальними та законними. А от присяжні-філологи зауважили: якщо ці тексти безграмотні або їх наповнення суперечить законам Країни, то такі тексти не мають право на існування, не дивлячись на те, в якому вигляді вони представлені».

Суддя мудро, по-батьківськи посміхнувся усім присутнім, закриваючи засідання.

Легалендівці з полегшенням зітхнули і розійшлися по домівках. Хтось почав писати листа родичу, хтось увійшов до соціальної мережі і почав набирати своє повідомлення з клавіатури.

А білий птах кружляв у небі задоволений, адже йому і цього разу вдалося владнати суперечку між мешканцями країни і не допустити ворожнечі. Саме в цьому полягає його місія, щоб люди в відстоюванні своїх поглядів користувалися лише Світлою Думкою...

Приключения маленького муравейчика

Жил-был маленький муравейчик. Он жил в муравейнике в котором с давних времён ни у кого не было имени. И поэтому, не зная как к друг другу обращаться ни у кого не было друзей и никто ни к кому не ходил в гости. Жизнь в муравейнике была скучная и однообразная, даже все становились похожими друг на друга от однообразия.

Маленький муравей очень любил слушать истории своего папы, в которых рассказывалось о полном загадок мире людей.

В один тёплый, солнечный летний день папа рассказывал своему сыну очередную историю о мире людей:

- Есть у людей давний обычай отдавать своих детей в школы...

- Папа, а что такое школа?- перебил муравейчик папу муравья.

- Сынок, школа- это большой муравейник, где получают знания человеческие дети.

- Папа, я тоже хочу узнать что такое знания и учиться в школе. Можно я отправлюсь в мир людей? – спросил сын.

- Ты что, сынок, это же опасно!- сказал папа. – Ты ещё слишком мал, чтобы отправляться в столь опасное приключение. Поэтому, извини, но я тебе не разрешу.

Наступила осень, но мысли о великом путешествии не покидали муравейчика.

Однажды ранним-ранним утром, когда солнце только начало выходить из-за горизонта, муравейчик всё- таки решился отправиться в опасное приключение. Он понимал, что ослушивается своего папу, но мысли о новых открытиях взяли верх.

Пока все спали, муравейчик открыл дверь, сел на капельку утренней росы, которая покатила по листочку до самой земли. И пошёл он по зелёной тропинке. После двух дней пути муравей вышел на окраину города. Залез на самое высокое дерево, осмотрелся вокруг и сказал:

- Так вот ты какой загадочный мир людей?!

И вдруг его подхватил сильный поток ветра и унёс в сторону человеческих домов. Этот ветер занёс муравейчика в одно из открытых окон. Он оказался в комнате маленького мальчика. Вдруг его взгляд упал на огромный рюкзак. Он заполз на верх рюкзака и начал рассматривать всё, что там лежит. Неожиданно муравейчик почувствовал толчок и упал во внутрь рюкзака. Это произошло из-за того, что мальчишка резко схватил рюкзак и быстро побежал в школу.

Маленький муравей смог вылезти из сумки только по началу урока.

Мальчик заметил муравья, который сидел на парте и с интересом рассматривал учебник по истории. Мальчишка удивлённо посмотрел на него и сказал:

- Привет! Ты откуда?

- Привет. Я из леса.- ответил муравей

- А как тебя зовут?- спросил мальчик.

- Никак. – ответил муравейчик.

- Что у тебя нет имени?- удивился мальчик.

- Нет, а что это?- с любопытством спросил маленький муравей.

- Как, ты не знаешь?!- снова удивился мальчик. – У нас, у людей принято давать имя при рождении, чтобы каждый человек мог чувствовать себя индивидуальностью. Например меня зовут Вася. Давай и тебе дадим имя. Например Кузя.

- Давай, мне очень нравится это имя. Теперь я индивидуален, как и ты.- радостно ответил муравейчик Кузя.

- А ты знаешь, что все дети имеют право на учёбу? Мы имеем право получать знания в школах, а потом мы можем применять их в нашей дальнейшей жизни.

- Ух ты! Я тоже хочу получать знания.

- Если хочешь, я могу каждый день приносить тебя в школу.

- Конечно хочу.- ответил Кузя.- А какие права ещё имеют дети? – спросил муравей.

- Если тебе так интересно могу рассказать. Дети имеют право на: проживание с родителями, право на отдых. Например недавно я был в лагере отдыха «Артек». Ещё дети имеют право на жильё, право на собственное мнение, право на имя, право свободно выражать свои взгляды и право на медицинское лечение. Например недавно я поспорил с моими друзьями, что смогу съесть пол килограмма мороженого. Я конечно съел, но потом у меня заболело горло и мы с мамой пошли к врачу, он мне приписал лекарства и я выздоровел.

А ещё дети имеют право на участие в развлекательных и игровых мероприятиях. Я люблю участвовать в спортивных соревнованиях.

- Эх... Вот бы и у нас в муравейнике такое было.- грустно заметил Кузя

Прошло некоторое время и Кузя отправился к себе домой, чтобы рассказать о том, что он увидел и чему научился.

Когда он пришёл домой его встретили мама с папой. Он конечно же извинился за то, что ушёл из дома без их разрешения.

Муравейчик Кузя рассказал о том, что узнал в мире людей.

Эту историю узнал каждый муравей. И с тех пор у каждого муравья появилось своё имя, они начали общаться и заботиться друг о друге.

Вот так любознательность одного маленького муравейчика Кузи изменило целое муравьиное общество.

**Путря Катерина Сергіївна
Бердянська гімназія №3 «Сузір'я»
Бердянської міської ради**

Пелюсточки Чарівної Квіточки зібрані!

Казка на конкурс

"Разом мандруємо в legaland - казкову країну права"

Забута казка – це « золоте намисто, яке впало на морське дно»- кажуть старі люди. І щоб не втратили наступні покоління такої намистинки, мандрують рідним краєм казкарі, які передають із вуст в уста ці перлини мудрості.

Одного разу зійшлися докупити казкові герої Червона Шапочка, Добра Фея, Солдат, Принц, Вовк, Лисичка-Сестричка, Змій Горинич, Попелюшка, Баба Яга, Гуси-Лебеді, Дідова дочка та й вирішили разом жити не день, і не рік, а довгий-довгий вік. Вони мали на це повне право. А поруч оселився злий Чаклун, який не любить дружних людей. Він зачарував усіх. Наші герої перестали разом гратися, допомагати один одному. Тепер весь час сварилися, не ділилися іграшками, нікого не любили. Їм треба допомогти повернути дружбу! А для цього необхідно зібрати пелюсточки Чарівної Квіточки, які розкидав Злий Чаклун по Чарівній Країні. Та Країна знаходиться на другому березі моря. Дібратися можна на Чарівному кораблі. Почали збиратися й визначати, хто поїде. Хочуть усі поїхати, але ж вони встигли пересваритися. Як їхати?

Добра Фея зауважила: «Коли ми всі не будемо сваритися , то тоді зможемо попливти всі.»

І тоді пообіцяли, що не будуть сваритися, будуть добре ставитися один до одного. Почали обніматися, цілуватися, тиснути один одному руки. Кожен узяв сердечко, щоб подарувати жителям Чарівної Країни. Повлипли. Незабаром досягли берегів Чарівної Країни. Ступили на землю цієї країни. Разом із мешканцями почали шукати й збирати пелюсточки Чарівної Квіточки Дружби. Злий Чаклун теж тут був. Він боїться всього, що пов'язане з дружбою. Тому й нагадали йому прислів'я і приказки про дружбу :

* Не той друг, що медом маже, а той, хто правду каже.

* Друзі пізнаються в біді.

* Нових друзів наживай, а старих не забувай.

* Всі сили віддай, а друга з біди виручай.

* Друга шукай, а знайдеш – тримай.

* Без вірного друга – велика туга.

Уроки Мудрой Совы

Мудрая Сова с давних времен пользуется уважением у жителей сказочного леса. К ней часто обращаются с просьбой разъяснить, посоветовать и помочь большие и маленькие представители фауны. Все вопросы о налогах, правах и обязанностях лесных жителей, а так же конфликтные ситуации между ними, Мудрая Сова решает справедливо, по- честному и в соответствии с законами.

Однажды хранитель сказок и легенд Оле Лукойе в предверии празднования Дня защиты детей обратился к Мудрой Сове с просьбой совершить путешествие по сказкам и навести порядок в них относительно выполнения прав ребенка. Подумав, Мудрая Сова согласилась, ведь она любила сказки и часто рассуждала над событиями, происходящими в них. Ее давно мучила мысль о том, что в сказках часто встречаются нарушения законов и прав сказочных героев.

Первой сказкой, которую посетила Мудрая Сова, была ее любимая сказка «Айболит». Побывав под любимым деревом Айболита, на Занзибаре, в Калахари и Сахаре, на широкой Лимпопо, Мудрая Сова осталась довольна- труженик Айболит и его помощники безотказно помогают попавшим в беду бегемотикам, зайчатам, жучкам и червячкам. В этой сказке возможность детей получить своевременную медицинскую помощь, а так же их право на жизнь, выживание и свободное развитие выполняется в полной мере.

А вот событиями в сказке «Красная шапочка» Мудрая Сова была разочарована. Здесь нарушается не только право на жизнь, но и право на имя. У бедной девочки нет имени. Красная Шапочка- это обычное прозвище. Мудрая Сова посоветовала Оле Лукойе не только изменить кое- какие события в сюжете с поеданием больной бабушки и ни в чем неповинной девочки, но и объявить конкурс на лучшее имя для девочки с прозвищем Красная Шапочка. Ведь одним из прав ребенка является как право на личную неприкосновенность, неприкосновенность жилища, так и право на имя.

Следующим пунктом назначения стала сказка «Дюймовочка». В этой сказке Мудрая Сова нашла нарушения прав ребенка аж по девяти статьям. Дюймовочка оказалась лишенной возможности не только жить и свободно развиваться, но и быть защищенной от насилия. И мышь, и крот не задумывались над фактом лишения девочки, как права выбора, так и права на достойную жизнь. В беседе с Оле Лукойе Мудрая Сова напомнила ему о том, что у всех детей равные права независимо от национальности, пола, религиозных и политических убеждений, что у них есть право на сохранение своей индивидуальности, право на доступ к информации, а так же право на защиту от всех форм насилия и на достойный уровень жизни. Мудрая Сова посоветовала произвести изменения событий, происходящих в сказке с учетом всех статей прав ребенка.

Нашлись нарушения и во всеми любимой сказке «Золушка». Непосильная работа, которой загружает ее мачеха, а так же унижительное отношение

нарушают право девочки на достойную жизнь. Мудрая Сова провела беседу с мачехой и та обещала изменить свое отношение к падчерице и подобрать ей красивое, благозвучное имя вместо прозвища Золушка, признать право девочки на отдых и досуг, на ее участие в играх и развлекательных мероприятиях, а так же право на защиту от эксплуатации и выполнения непосильной работы. Проконтролировать выполнение всех обещаний мачехи Мудрая Сова поручила сказочнику Оле Лукойе.

Дошла очередь и до сказки «Три поросенка». Казалось бы, волк заслуженно наказал безответственных поросят, преподал им хороший урок, но Мудрая Сова нашла нарушения прав ребенка и в этой сказке. Почему эти маленькие поросята остались без крыши над головой и без родительской опеки? Ведь в правах ребенка говорится о том, что родители несут ответственность и обязаны воспитывать и оберегать своих детей. Если родителей у маленьких поросят нет, то органы опеки должны о них позаботиться. Оле Лукойе обещал подобрать достойных опекунов для поросят. Так же он обещал проследить и за выполнением права на гуманное обращение с детьми при нарушении ими закона. Этот пункт касается наказания волка. Ведь волк хоть и отрицательный герой сказки, но он тоже несовершеннолетний, поэтому столь жестокий финал сказки просто недопустим.

Мудрая Сова побывала во многих сказках. Благодаря своему необычному путешествию по сказкам, она выявила в них большое количество нарушений прав ребенка. Практически не оказалось сказок, в которых полностью соблюдались бы все нормы Конвенции. Много нарушений в сказках связано с героями, физически или психологически недееспособными: Маугли, падчерицы, сироты- эти герои наиболее уязвимы, и в сказках это заметно отражено. Самыми часто нарушаемыми статьями Мудрая Сова отметила те, в которых гарантированы право на жизнь, право на образование, право на справедливое вознаграждение за труд, свобода волеизъявления. Это очень огорчило Мудрую Сову.

Вернувшись в сказочный лес, она на общем лесном совете рассказала лесным жителям о своем путешествии по сказкам, о нарушениях прав ребенка, которые были замечены ею в них. Она еще раз напомнила всем жителям леса об огромном значении и важности для детей Конвенции о правах ребёнка, о том, что права есть, как у взрослых, так и у детей и, нарушая их, взрослые демонстрируют свое неуважение к правам других.

Присутствовал на лесном совете и Оле Лукойе. Прослушав доклад Мудрой Совы, он понял, что перед ним стоит важная задача по воспитанию гуманного отношения сказочных героев друг к другу и по изменению содержания многих сказок. Кто знает, может совсем скоро нам предстоит встретиться со знакомыми сказочными героями и увидеть их в совершенно других ситуациях, прочесть известные с детских лет сказки с измененным содержанием и новым окончанием. Ведь каждый ребенок, будь то в сказках, будь то в реальности имеет право на счастливую жизнь!

*Єрошенко Микита Андрійович
Мелітопольський Палац дитячої та
юнацької творчості*

Чарівна пошта

Жив у світі на одному з островів дитинства пінгвіньонок Максик. Одного дня Аїст приніс йому додому яскраву посилку, яку надіслав Максикові дідусь. Він поклав її на стіл та вирішив запросити друзів у гості, щоб відкрити цю посилку разом з ними. Поки товариші збиралися, пінгвіньонок приготував сніданок, адже він згадав, як казала бабуса, що кожна дитина має право на гарне харчування.

Пройшли якісь хвилиночки і друзі Максика вже стояли перед дверима. Один дзвінок, двері відчинилися і пінгвінятка були запрошені до столу. Вони пили сік, їли тістечка та розпаковували посилку. Розгорнувши її, вони побачили дуже велику, гарну книгу.

«Мабуть, чарівна », - подумали вони.

Але не встигли її відкрити, як задзвонив телефон. Дзвонила вчителька пінгвінят.

«Біле ведмежа захворіло і потрапило у лікарню!», - проголосила вчителька. Пінгвінята залишили дім та швидко відправилися до хворого.

- Як твої справи?, - спитав Максик.

- Мене не хочуть лікувати!, - відповів ведмідь.

- Як це?, - заверещали пінгвінята.

- Я підслухав, що мене хочуть відправити до зоопарку, - продовжувало ведмежатко.

- Зараз все перевіримо, - голосно сказав Максик.

І усі в один голос почали кликати лікаря Буревісника. Лікар прийшов дуже швидко і Максик впізнав у ньому злого чарівника. І тільки хотів усе розповісти, як Буревісник узяв його на руки та намагався вкрати.

- Будеш мені служити!, - пошепки сказав чарівник.

Друзі дуже злякалися і розгубилися. Один з друзів Максика згадав про чарівну книгу, яку приніс дядько Аїст. Швидко побігши, пінгвіньонок повернувся вже за хвилину, тримаючи у руках подарунок- яскраву, велику книгу. Усі разом швидко почали читати чарівні слова, які були там написані:

«Кожна дитина має право на належне харчування, на лікування, на безпечне життя поруч з батьками, і ніхто не має права позбавляти їх цього!».

Буревісник з кожним словом, яке вимовляли пінгвінята, розчинявся у повітрі. Зовсім скоро його вже не існувало. Максик був врятований, Ведмежа вилікуване і усі діти були щасливі! А це право кожної дитини!

Планета Права

Далеко за межами Землі, в іншому куточку Всесвіту існує планета Права, а на її чолі стоїть король Закон. У короля є донька, принцеса Мері. Молода, чарівна принцеса дуже розумна, кмітлива та найпрекрасніша дівчина Всесвіту. Не дивлячись на це, вона дуже самотня та нещаслива, адже сидить у самих лише «чотирьох стінах» та ніколи не виходить за межі палацу, а точніше – її не випускають. Давно, коли Мері була ще немовлям, лихий старший брат короля Злочин викрав його дружину Конституцію, аби отримати престол. Король виконав умови викрадача...крім однієї: не віддав планету та народ на поталу ворогам. Злочин зник, але так і не повернув Конституцію. Минуло вже 17 років, але він, як сніг розтанув, наче крізь землю провалився.

З того часу король у розпачі та відчаї. Він не хотів жити, але сенсом його життя стала донька Мері. Вона надала йому сил для боротьби з болем та невимовним горем. Але вона! Вона начебто цього не відчуває, завжди сперечається з батьком. Мері не розуміє, чому їй не дозволяють виходити з палацу, а батько не в змозі пояснити дочці той ризик, на який вона себе нашттовхує.

Невдовзі Мері планує втекти з палацу, хоча втекти та залишитися непоміченою, коли через кожні декілька метрів стоїть охоронець, не так вже і легко! Але... існує одне «але». В палаці є підземний тунель. Мері натрапила на нього випадково, але зараз, вночі найсприятливіший час їм скористатися. Лише п'ять – вісім хвилин швидкої ходи і Мері опинилася біля головної площі. Вона ніколи не була в місті, а тому не знала тут анічогісінько. Дочекавшись світанку принцеса вирішила в одному з покинутих, напівзруйнованих будинків. Знайшовши місце для ночівлі, Мері швидко та дуже міцно заснула.

переповнювали дівчину. Звісно, спочатку вона лякалася великих коней та прискіпливих поглядів людей, але згодом Мері відчувала себе, наче в своїй

тарілці, чи то як риба в воді.

Проходячи повз великий будинок на перехресті вулиць, Мері помітила, як кремезний чолов'яга тягне на ціпку слабку жінку. Вона – худорлява, в самих лахміттях та босоніж, побиваючи ноги о каміння на дорозі, ледве йде. Раптом вона падає... Чоловік починає лаятись, кричати та тягти за ціпок, в неї бракує сил аби піднятися.

Сльоза болю покотилася у Мері по щоці. Вона підбігла, допомогла піднятися бідолашній. Мері не могла дозволити таких знущань над жінкою, та взамін за неї віддала свій найкращий золотий ланцюжок прикрашений дорогоцінним камінням. Чолов'яга радісно здійснив обмін, адже за ланцюжок можна отримати чималі гроші.

Мері не стала розпитувати незнайомку, а допомагаючи їй пересуватися, вела бідолашну додому, в палац. Не встигли вони дійти до головної площі, як з криком та свистом їх наздогнали місцеві стражі порядку. Їх схопили та привели в будинок, який нагадує «відділок міліції». Перше що вони побачили – велику кімнату зі столом біля вікна та шафою під стінкою. Декілька хвилин панувала тиша, порушили її двоє незнайомих чоловіків, одного Мері вже бачила! О... Це ж той чолов'яга, в якого Мері забрала жінку...

– Це вони? – голосно промовив чоловік, який сідав за стіл.

– Так! Це та нахаба, яка вкрала мою служницю. Як добре, що ви їх піймали! – радісно вимовив вже знайомий чоловік.

– Вкрала? Я віддала вам мій найдорожчий ланцюжок!

– Вона бреше! Вона вкрала мою служ...

– Досить! Тихо! – зупинив суперечку чоловік, що сидів за столом і щось дуже швидко писав. Він був, як це називають «слідчий». – Ви, ледацюги, зачиніть їх обох в порожній камері. Завтра вас розсудять, тоді все і стане на свої місця!

Наступного ранку Мері, жінку та ще трьох людей відвели в дуже світлу, простору, з високою стелею, великими вікнами кімнату. Біля стіни стояв великий стіл, а навпроти нього – декілька рядів лавок. Як пояснили Мері, саме тут невдовзі вирішуватиметься їхня подальша доля. Першими повинні судити того кремезного чолов'ягу та Мері.

Вони стояли у центрі кімнати та чекали... Раптом двері відчинилися і до кімнати зайшов чоловік у вишуканому костюмі з червоною накидкою, що тяглася по підлозі.

– Мері?!

В кімнаті запанувала неочікувана тиша, адже таке всі бачили вперше: їхній могутній король обіймає якусь лиходійку, називає її дочкою.

– Тату, я нічого не крала! Я побачила, як цей чоловік знущається над цією жінкою та...

– Конституція?!

«Це вона! Вона! Королева знайшлася! Ура! Ура!» – радісно почали вигукувати люди, які спостерігали за цією зворушливою картиною.

Так, це була саме вона, королева Конституція! Після багатьох років страждань та поневірянь два люблячих серця відшукали одне одного.

Аби ніколи не порушувалися права людини, аби назавжди уникнути подібних ситуацій, король видав основний державний документ, що визначає державний устрій, порядок і принципи функціонування представницьких, виконавчих та судових органів влади, виборчу систему, права, свободи й обов'язки громадян, який назвав на честь своєї коханої дружини, Конституцією. Відтоді

Конституція стала Основним Законом не тільки на планеті Права, але і на багатьох інших планетах та країнах зокрема. А на планеті Права запанував лад, мир та спокій...

Каяття лиса

Жили собі якось у великому лісі, біля маленького селища, Лис, Вовк і Заєць. Вони всі дружили один з одним, але були дуже різні. Вони любили відпочивати, гратися, але Заєць та Вовк ще й працювали. Влітку друзі готувалися до зими - збирали собі запаси на зиму. А лис байдикував, сміявся над ними через те, що вони марно тратять свій час. Вовку та зайцю було дуже цікаво, як проживе лис усю зиму без їжі. Якось Вовк спитав у Лиса: «А що ти будеш їсти взимку? Як ти будеш жити без їжі». Він нахабно відповів: «Ви працюйте, а взимку подивимось, хто краще проживе».

Пройшло літо, настала осінь. Восени було дуже тепло. Заєць з вовком вже готові були зустрічати зиму, а Лис все байдикував, але це тривало недовго. У листопаді вже випав біленький сніг, а Лис все думав - думав, що йому робити, як йому бути. Він був голодний, перший день він звернувся за допомогою до Зайця, той дав йому поїсти; на другий день - до Вовка, той теж дав йому поїсти. Але Заєць з Вовком не готові були забезпечувати Лиса усю зиму.

Лис, не думаючи ні про що, пішов у маленьке село до стареньких бабусь, дідусів красти курей. Так він жив цілих два тижні. Але згодом і того не стало, він звертався до своїх друзів за допомогою, а ті сказали, що не хочуть спілкуватися з другом – крадієм.

Лис залишився самотнім, голодним. Як далі жити?! Що робити? Лис зрозумів, що так йому не вижити і почав працювати,

допомагати іншим. Таким чином, він змінився, став поважати інших, цінувати їх. Так він зміг повернути своїх друзів, за якими дуже сумував, вибачився перед ними і пообіцяв, що більше ніколи не буде ледащою і крадієм. І з того часу вони стали найкращими друзями, гарно спілкувалися, допомагали одне одному, разом готувалися до наступної зими.

Отак і в людей іноді трапляється: лінощі та байдкування можуть призвести до найстрашнішого – до злочину. І тоді соромно навіть товаришам у очі дивитись, і як жити далі?!

Чудная страна Legaland

Ребята, хочу поведать вам историю об одном мальчике. Возможно, в его лице кто-то увидит себя. Назар рос обычным ребенком, но был у него один недостаток: он был слишком вспыльчивым. Несмотря на это, родители очень любили его, и решили подарить телефон, о котором он давно мечтал. В этот же день он отправился в школу с новым телефоном. Ему так хотелось его всем показать, что не предполагал, чем закончится для него подобное хвастовство. На перемене, стараясь привлечь внимание одноклассников, Назар включил громко музыку в телефоне, что не заметить новую вещь было просто невозможно. Он чувствовал себя самым счастливым человеком.

В какой-то момент он отвлекся, чтобы посмотреть расписание, положив телефон на подоконник. А когда спохватился, то телефона не было.

В вестибюле школы поднялся шум и крик. Назар обвинял своих одноклассников в пропаже телефона. На шум вышел учитель права. Валентина Ивановна вызвала родителей Назара в школу, чтобы разобраться с возникшим инцидентом. Мальчик, расстроенный, шел домой и думал, что скажет отец, как мама отнесется к случившемуся. Придя домой, он быстро пробежал мимо родителей и закрылся у себя в комнате. Он хотел лечь спать, но вспомнил, что не сделал домашнее задание по праву.

Назар подошел к столу, взял книгу, стал читать. И вдруг... открылось окно, он увидел дорогу, ведущую вдаль. Назар стал идти дороге, в конце которой виднелся лес и что-то блестяло.

Пройдя немного, увидел табличку «Законная территория Legaland». «Что за странное название?» - подумал он. Войдя в этот чудо-город, понял, что это блесит огромный замок, который был из золота и драгоценных камней. Возле замка он увидел карету, из которой выходили король и королева. Но что-то было не так. Назар оглянулся и увидел людей, которые сидели и учили законы. Он ничего не мог понять, только слышал: «Статья 53, статья 54».

Почему люди учат статьи? Зря не учил правоведение. Он спросил:

- Что вы учите?
- Статьи Конституции.

- А зачем?
- Чтобы знать свои права и обязанности.

И тут Назар вспомнил, что на уроке изучалась такая тема...

Он догадался, что попал в страну Legaland, которая похожа на страну Права. Люди напоминали умных дипломатов. Все общались друг с другом вежливо. Никто не ругался, не дрался. Оглянувшись, Назар заметил, что в общественном транспорте люди расплачиваются очень странным образом: не деньгами, а добрыми словами, которые каждый говорил друг другу. Он долго осматривал этот странный город, как вдруг кто-то крикнул:

- Назар, пойдем с нами!
- Откуда вы знаете мое имя? – спросил Назар.
- Мы давно за тобой наблюдаем, и твое поведение нам не нравится.
- Кто вы такие?»
- Мы одни из составляющих коллектива «Нормы права»
- Пошли, тебя король ждет!

Назар последовал за этими странными людьми. Войдя в замок, он увидел множество книг. Столько книг не видел никогда, но прочитать в них он ничего не мог.

- Почему я не могу ничего прочитать? – спросил у людей.
- Их понимают только те, кто не нарушает законы и права других людей.

Назару стало очень стыдно, и он смущенно опустил голову. Вдруг перед мальчиком появился король и торжественно произнес:

*В большой стране законной нашей
Который год хозяин – Я
Бескомпромиссный, строгий, властный.
Свое величество не скрою
И пренебречь меня – тебе я не позволю!
По Конституции моей - мы все равны между собой.*

Он, опустив глаза, тихонько прошептал: «Я не виноват, это все они!» Король строгим взглядом посмотрел на мальчика и сказал: «Послушай Назар, если ты хочешь, чтобы у тебя были друзья и люди хорошо к тебе относились, нужно быть смиренным и уважать права других». «Я все понял, больше так не буду» – пробормотал Назар. Увидев раскаяние мальчика, король улыбнулся и пригласил Назара к себе в замок.

Вдруг город стал уходить вдаль, Назар открыл глаза и увидел перед собой маму, которая говорила «Вставай Назар, вставай, пора в школу». Мальчик понял, что это был всего лишь сон. Он увидел, что у мамы в руках его телефон.

- Откуда он у тебя?
- Принесла одноклассница Настя.

Назару стало очень стыдно, что он обвинял своих друзей в краже. Мама рассказала сыну, что ее вызвали в школу из-за его поведения. Мальчик рассказал маме свой сон и спросил: «Почему мне приснился такой странный

сон?» Мама объяснила: «Это твоя совесть мучила тебя, вот тебе и приснился этот сон». Назар попросил прощения у мамы, а также у своих одноклассников и учительницы.

Помните ребята, что обидеть человека может каждый и лишь сильный волевой человек может сдержаться и не наговорить лишнего. Давайте всегда будем учитывать чувства других, не нарушая их права!

Філоновець Наталія Олегівна
спеціалізована школа І-ІІІ ступенів
№23 м. Мелітополь

Ця історія розпочалася у весняному лісі. Навкруги все зеленіє, усі мешканці лісу радіють весняному сонцю: птахи співають веселих пісень, і ця мелодія лунає по всьому лісу, метелики радісно кружляють коло тільки що розквітлих квітів. Звірі радіють весні наче малі діти, все здається безтурботним. Але цю гармонію весняного натхнення порушує сорока, яка прилетіла сповістити про надзвичайну новину:

- Слухайте усі! По лісу ходять чутки що під старим дубом схований цінний скарб. Але кажуть що він там лежить з часів правління Михайла ПотаповичаІІ, - прокаркаласорока і полетіла далі.

Їжак махнув рукою:

– Як завжди, оця сорока розповідає безглузді речі. Який може бути скарб у нашому лісі, якби це було насправді, то його вже давно знайшли. Я вважаю, що треба працювати, а не сподіватися на якийсь там примарний скарб.

Якщо спочатку усі звірізацікавилися цією новиною, загорілися жагою до збагачення. Алепісля їжакового повідомлення зрозуміли, що не варто марнувати час на пошуки скарбіві повернулися до весняних справ. Але не так думала лисиця, очі в неї загорілися, у думках вона вже купалася у золоті.Лисиця розуміла що самій їй не впоратися та й не хотілося забруднювати свої лапки, тому вона вирішила зібрати однодумців, які зроблять за неї усю брудну роботу. Спочатку, хитра лисиця пішла до вовка:

- Добрий день, куме! Чи не чув ти останніх новин у лісі?

- Добрий день, кумушко, ні не чув. А що сталося?

- Кажуть, у нашому лісі схований скарб, у ньому дуже багато діамантів, золота та перлин, ми неодмінно повинні його знайти.

- Дуже цікава пропозиція, я згоден, але нам ще потрібні помічники. Ходімо когось пошукаємо.

І пішли вони лісом. Аж бачать, під дубом кабан збирає жолуді. Хитра лисиця каже вовку:

- Бач який здоровий кабан, він мабуть дуже сильний, нам знадобиться такий.

- Хмм, дійсно, - підійшли вони до кабана та питають:

- Чи не хочеш ти з нами скарб шукати?

- Хто це говорить? Ааа, це ти, лисичко, привіт дорогенька. Про який це ви скарб кажете?

- А хіба ти не чув? Десь нашому лісі, під дубом схований скарб. Пішли з нами його шукати.

І почали вони шукати скарб. День шукають, два шукають, риють під дубами, але так нічого не знаходять. Раптом, бачать біжить зайчик, та такий радісний, що вони не змогли не поцікавитися у нього:

-Братику-зайчику, куди ти так поспішаєш?

- Ви не повірите, на поляні біля старого дуба, я знайшов якийсь яскравий сундук, але він такий важкий що я не зміг його підняти. Там мабуть скарб. Пробачте, але дуже поспішаю до друзів, щоб допомогли забрати його.

- Тоді не буду тебе затримувати, це гарна новина, біжи скоріш до друзів. Ну й сорока, тільки плітки розносити вміє, як завжди все наплутала, не під дубом а біля, ми дурні вже неділю шукаємо, весь ліс перерили. Чого ми стоїмо вухатут розвісили, ану хутчіш до справи!

Банда бешкетників прибігли на галявину. Бачать стоїть сундук, весь мерехтить усіма барвами сонця. У злодіїв аж дух перехопило. Завороженими вони стояли хвилину. А хитра лисиця одразу все взяла в свої лапи.

- Так, нам треба терміново переховати скарб доки заєць з друзями не прийдуть. До дому не можна, задумалася лисиця, адже вони одразу подумують, що це ми вкрали і будуть обшукувати нас. У вас є якісь ідеї?

Сказав вовк :

- Навіщо його переховувати? Давайте краще розділимо скарб, а потім кожен свою частину нехай ховає де хоче.

- Так, давайте краще розділимо, – підтримав вовка кабан.

- Добре, тоді більша частину моя, я вас зібрала, розповіла про скарб, обхитрила зайця, думаю ні у кого не має сумніву стосовно моїх заслуг? – вимовила лисиця

- Чому це не має? Є! Найбільша частина повинна бути моя! – сказав вовк.

В цей час, поки сварилися лисиця з вовком, кабан взяв сундук та потягнув до себе додому. Сундук був занадто важким, що сповільнювало його рух. Коли лисиця отямилася, то побачила що кабан зник, а разом з ним і скарб. Та на щастя, йому не вдалось втекти далеко.

-Ах ти злодіюга!!! - заволали вони, побачивши захеканого кабана.

- Захотів нас обдурити! Ми тобі так просто не віддамо скарб! Стій!

Вони кинулись на кабана, та зав'язалася бійка. Здійняли такий галас, що збіглися всі звірі лісу, серед них був і маленький зайчик, яких перший знайшов цей скарб. З собою він привів з собою голову лісу -ведмедя Михайла Великого.

- Що тут сталося? – запитав ведмідь Михайло.

- Я знайшов скарб, а банда «Бешкетників» вкрали його, - сказав заєць.

- Він все бреше! - Заволала лисиця.

- Цей скарб ми шукали дуже давно и коли прийшли сюди тут нікого не було. А тепер ми не можемо поділити скарб між собою. Допоможи нам, Михайло Великий.

- Я - чесний громадянин свого лісу, і половину знайденого скарбу віддам своїй державі, – заявив заєць.

- Не підлащуйся, якщо відаєш половину, ти думаєш що цим підкупиш чесного, вельмишановного голову? – викрикнула лисиця.

За цим уважно спостерігав ведмідь. Його мудрість та досвід підказали, що насправді скарб знайшов заєць, але потрібні були докази та свідки. Михайло Великий звернувся до жителів лісу:

- Чи є хтось, хто бачив зайця біля скарбу ?

- Я, я свідок, – запищала білка: – я бачила як заєць знайшов цей скарб, бо вцей час я сиділа на гілці старого дуба.

- Ачи зможеш ти підтвердити свої слова на лісному суді?

- Так, авжеж, я завжди за справедливість!

Ведмідь запросив мудру сову та інших присяжних суду. Мудра сова швидко прилетіла і сказала:

- Для того, щоб справедливо вирішити нам це питання потрібно звернутися до основного Закону лісу - Конституції. Згідно Конституції той хто знайшов скарб отримує 25 відсотків від вартості знахідки, тобто його чверть, а інша частина йде в казну до держави у якій проживає громадянин. Якщо хтось посміє привласнити скарб знайдений у нашому лісі карається штрафом до п'ятдесяти мішків горіхів або виправними роботами на строк до двох років, або навіть арештом на шість місяців.

Такого бешкетники не очікували:

- Пробачте нас, будь ласка, ми не знали про це, ми більше так не будемо робити, – заволали бешкетники.

- Добре на перший раз ми пробачаємо вас, але незнання закону не звільняє від покарання, тому ми вирішили: ви повинні понести покарання у вигляді виправних робіт. Тільки подивіться, скільки бруду навкруги ви зробили своїми пошуками, нанесли збитків нашому лісу

- Авжеж, дякуємо за ваше розуміння та лояльність, без сумніву ми приберемо все що тут насмітили. – відповіли бешкетники

Михайло Великий сказав:

- Запам'ятайте усі жителі нашого лісу – за будь-який злочин або правопорушення, рано чи пізно треба відповідати.

*Дженкова Наталія Леонідівна
КЗ «Радолівська загальноосвітня
школа 1-3 ступенів» Приморської
районної ради*

Казка про Черепашку-Пашку

Біля синього моря жила сім'я черепах. Все було чудово: жовтий пісок зігрівало ласкаве сонечко, синє море лагідно плескало об берег острівця.

Одного дня народилося черепашеня. Воно побачило першими маму і тата.

Тато сказав :

- Діти мають право на ім'я.

Мама-черепашка назвала черепашеня Пашкою.

Коли черепашенятко почало ходити, мама-черепашка вирішила познайомити дітей з підводним світом. Діти з батьками вирушили до моря. Черепашка-Пашка був неслухняним і ніколи не слухав порад та повчань батьків. Тому і не притримувався **права на навчання**.

Черепашка-Пашка відстав від мами та братів і вирішив подорожувати самотійно. Малюк з розбігу шувбувснувся у воду і поплив. А навкруги було гарно і цікаво.

І ось перше знайомство з акулою. Вона вийшла на полювання і хотіла з'їсти черепашатко.

Від страху Черепашка-Пашка запищав :

- Ви не маєте права мене їсти !

- Я маю право на життя!

Акула таких прав не знала і хотіла напасти на малечу. В цей час мама-черепаха була неподалік і почула пищання сина.

Вона припливла та забрала малюка, тому що знала **право на любов і піклування з боку батьків**.

Але ця зустріч, напевно, не стала повчальною для Черепашки - Пашки, він знову відстав від своїх рідних, розглядаючи красу підводного світу. Захоплений навколишньою красою, черепашка не помітив перед собою Рибу-Пилку. Нова знайома запропонувала йому вирушити в подорож на рифи, де багато смачної їжі. Коли вони припливли, то Риба-Пилка закинула його до клітки, де вже були маленькі мешканці підводного світу.

Риба-Пилка викрадала малих діток і змушувала їх працювати. Черепашка-Пашка дізнався ще одне право – **право на захист від викрадачів та примушення до важкої праці**.

Діти домовились і розбили клітку. Полонені розпливлись по своїх домівках. І Черепашка - Пашка, швидко перебираючи плавничками, плив від рифів, але раптом поранився. Заховавшись у водоростях він гірко плакав. Почувши цей плач, виліз Рак-санітар.

Малюк розповів йому про свої пригоди. Рак-санітар перев'язав плавничок черепашатка і сказав:

- **Діти мають право на медичне обслуговування та життя.**

Він відвів Черепашку - Пашку на берег до батьків, де малюк побачив, як гралися і розважалися його брати.

Рак-санітар промовив:

- Дивись, як чудово гратися біля батьків.

Діти мають право на ігри, розваги та відпочинок.

І доки ти не виростеш, не покидай своїх батьків, тому що **батьки повинні піклуватися про тебе до повноліття.**

Черепашка-Пашка побіг до мами з татом, які дуже сумували без нього.

Після всіх цікавих, але водночас небезпечних пригод, Черепашка-Пашка **вивчив всі права і обов'язки дитини!**

*Коротун Анна Вікторівна,
Верхньотерсянська ЗОШ І-ІІІ ступенів
Гуляйпільської районної ради*

Вірні друзі Казка

Все розпочалося з того, що Митько в сотий раз забув вивчити урок з історії, виконати вправу з геометрії, відповісти на запитання у підручнику з природознавства. У нього зникло бажання вчитися, він звик бути у «слабкій ланці», його вважали ненадійним. Почав все частіше прогулювати уроки.

Уявіть собі, вперше за дванадцять років свого життя він заблукав у рідному місті! Але невдовзі зустрівся зі своїми друзями – Ледарством, Безвідповідальністю і Правопорушенням. Всі четверо зраділи цій зустрічі і Ледарство запропонувало вирушити в кафе «Лінь».

Коли друзі зайшли до кафе «Лінь», то нічого і не встигли зрозуміти. Все сталося так несподівано. Неймовірний гуркіт і грім перевернули весь світ. Все потемніло....

Митько отямився від поштовху в бік:

- Прокидайся, Митю! Це ж ми, твої друзі! – мовило Правопорушення.

- Де ми? – здивовано запитав хлопчик.

- Ми потрапили у країну «Неуцтва і пільми», он же написано! – хихикнула Безвідповідальність.

І справді, кроків зо три висіла табличка «Країна Неуцтва і пільми.

Ласкаво просимо!»

Друзі зайшли у відчинені ворота. Стало моторошно, незвично, будівлі були відсутні, всі були не причесані і не було чути слів «вітання», всі були ніби німі, нічого не робили.

- Добридень, господарі! Чи можна бути вашими гостями? Хто нас пригостить? – не замовкало Ледарство.

У відповідь тиша...

- Хто ви? – почувся голос із-за дерев. – Що тут робите?

- Так ми той, гості ваші. Я – Безвідповідальність, то – Правопорушення, а он той – Ледарство. Хто нас буде пригощати?

- А ти хто? – тицьнув на Митька незнайомиць.

- Я – Митько, – злякано відповів хлопець.

- А що ти тут робиш? Хіба тобі треба такі друзі, як вони? І ти мріяв жити у цій країні? Хіба ти не хочеш бути розумним, відповідальним, працьовитим, чемним? – запитав здивовано незнайомиць, повідомивши, що його звуть Тактреба і він вірний друг володаря Закону. Після цих слів, Митькові друзі якнайшвидше кинулись тікати.

- Та я ж хочу... Та я ж не можу... Сили не вистачає перебороти себе... Стривай, так ти Тактреба? Твій друг Зако-о-он? – здивувався Митько.

- Так, так, Закон! І ми можемо тобі допомогти перебороти себе і стати розумним, працьовитим, відповідальним хлопчиком. Ти ж цього хочеш?

- Еге ж, хочу, хочу. Але як ти мені допоможеш? – промовив сумно хлопець.

- Ми прилетіли рятувати жителів цієї планети. Це дуже складне завдання. Якщо будеш нам допомагати, зможеш повернутись додому. Якщо ж ні – все життя будеш таким, серйозно пояснив Закон. Тактреба і Закон повели Митька на галявину Знайомств і повідомили, що супроводжувати його будуть вірні друзі. Митько із жахом згадав своїх друзів.

Закон і Тактреба показали за озером темний, мертвий ліс та повідомили, що його треба врятувати, бо він вмирає.

- Але перед лісом велике озеро? – невпевнено промовив Митько.

- Так, озеро Етикету також вмирає, смутно промовив Тактреба. Ось і завдання – треба все оживити. Але це не так просто. Ось тобі два кошики: з правами та обов'язками! - вигукнули Закон і Тактреба і зникли.

- Агов, ви де? – спантеличено вигукнув Митя.

Раптом щось зашуміло, загриміло, грюкнуло, потемніло і перед Митьком з'явилися милі істоти, яких він ще не бачив у своєму житті.

Ми друзі володаря Закону і Тактреба – Сила Волі, Праця і Наполегливість. Ми знаємо все і зможемо все. Навчаємо працювати, добрі справи лаштувати, – неначе прорекламувала себе Праця.

Наполегливо працювати! Бути відповідальними! Виконувати свої обов'язки! Ось чому ми навчаємо, – мовила Сила Волі.

І тебе навчимо! – продовжувала Наполегливість.

Навчимо, навчимо! Аякже! – підхопила Праця.

Та як же ви мене навчите за допомогою двох кошиків? – жартівливо вигукнув хлопчина.

Із кожного кошика бери право і один обов'язок! Вірно визначиш – диво станеться, якщо ні - сам в темряву перетворишся! - таємниче мовила Наполегливість.

Митько завмер.... Уважно дивився у чарівний кошик, рука впевнено взяла право і обов'язок на працю. Що тут діялось! У його руках все горіло: швидко зникали бруд, сміття, озеро Етикету засяяло, берег зазеленів, защебетали пташки, хвилі відступили і він швидко дістався до мертвого лісу.

Митько вдруге уважно подивився у чарівний кошик та на мертвий ліс і впевнено взяв право на безпечне для життя та здоров'я довкілля і обов'язок охороняти природу. Сталось диво! Засяяло сонце, ялини зашуміли своїми вітами, дякуючи за сонячні проміння, жителі лісу радісно просинались від довгого сну. Розквітли квіти, до яких прилетіли соловейки, швидко вирости гриби, до яких прямувати їжачки. У Митька з'явилась впевненість у свої сили. Не довго вагаючись, Митько швидко взяв у чарівному кошику право на освіту і обов'язок навчатись. Мить, і він уже сидів за партою. Світлана Іванівна запитувала, чи зрозуміли учні значення слів «право і обов'язок»?

Так, – промовив Митько. – Право – це можу, а обов'язок – це треба!

З того часу, коли Митя побував у країні « Неуцтва і пітьми» він почав працювати над собою, міцно дружив з Працею, Наполегливістю, Відповідальністю. Так і ви, друзі, права свої вивчайте, та про обов'язки не забувайте!

**Корвегіна Олександра Сергіївна
Веселівська районна різнопрофільна
гімназія**

Сповідь кота Маркіза

*(Без прав на світі жити не зможемо,
Завжди і скрізь нам право допоможе...)*

Був тихий літній вечір. Відпочивали натовлені за день люди. Тільки котів Маркізу все не спалось. Він сидів біля вікна в задумі. Та раптом його спокій потривожило маленьке кошенятко. Воно бігало туди - сюди, ніби щось шукаючи.

- Що ти робиш?- поцікавився Маркіз.

- Все бігаю по колу і намагаюся зловити свій пухнастий хвостик, - відповіло кошеня.

- Для чого він тобі?

- Мені сказали, що якщо я зловлю його, то досягну щастя. А мені так його хочеться! Але чомусь у мене нічого не виходить. Мій хвостик тікає від мене, коли я, здавалось, ось – ось зловлю його.

- Ти знаєш, мій друже, коли я був таким жемаленьким кошеням, як ти, то теж шукав своє щастя. Мої батьки загинули під великою вантажівкою. І мене, ще маленьким, забрали у притулок. Здавалось, все повинно було наладитись. Догляд, харчування, відпочинок. Але...

Життя було не солодким. Часто не вистачало їжі, у приміщеннях було холодно і незатишно.

Та ось одного прекрасного дня сталося диво:

до притулку зайшла дуже добра жінка. Глянув я на неї і подумав: фея - чарівниця!

Її очі світилися добротою, привітністю, а на устах іскрилась усмішка. У кімнаті з її приходом аж посвітлішало. І, напевно, кожен з нас думав:

«О, це моя мама!» А добра Фея нахилилась до нас, ніжно торкнулась своїми долоньками – і враз усе навкруги змінилось. Кожен уявив собі рідний дім і затишок у ній, бо усі мають право на сім'ю, на любов, на піклування...

Але поталанило тільки мені. Люби – мене – не - покинь, так звали мою рятівницю, забрала мене до себе. І вперше за останній час я відчув себе по – справжньому щасливим, бо було все: їжа, турбота, увага і любов...

Пройшли роки. Я виріс, у мене з'явилася велика родина: моя кохана Симба, три маленькі пухнасті клубочки – Кузя, Муся і Фрося.

Я оточив їх любов'ю, вчив ловити мишей, спостерігати за пташками і просто бути щасливими, адже кожен має на це право.

Часто ввечері, сидячи у родинному колі, розповідаю своїм дітям про життя у притулку, де живе багато бездомних і кинутих.

Дивлюсь на своїх дитинчат і думаю, як добре, що у них є сім'я. А що було б зі мною, якби не моя чарівниця? Маркіз глянув на мене і запитав:

- А в тебе є родина?

- Звичайно, - вигукнуло кошеня. – Мама, тато і маленька сестричка.

- Оце і є найбільше щастя, коли є повноцінна сім'я, коли тебе там люблять і чекають. Отам і шукай свій скарб – щастя.

Кошеня подякувало за таку відверту розмову, ширу сповідь. Голосно зам'явало, вильнуло пухнастим хвостиком і чимдуж побігло до своєї домівки.

Маркіз ще довго дивився йому услід, а в голові роїлися різні думки. Не почув, коли підійшла кохана Симба, пригорнулась до нього, щось замурчала – кликала до теплої хатки. А там... Там здорові, щасливі, грайливі пухнасті клубочки. Кожен з них має право на дружну і щасливу родину...

У пошуках Чарівної книги

Давно це було... В королівстві Зенден сталося лихо. Злий колдун викрав Чарівну книгу. В ній були записані всі давні закони. Після викрадення книги запанував в країні хаос. Всі почали сваритись та порушувати правила, бо не пам'ятали, як треба поводитись. Було зрозуміло, що треба негайно повертати книгу.

В цьому королівстві жили два невеличкі народи. На широкій рівнині розташувались ельфи. Там, де високі гори підпирали небо, жили гноми. Ельфи та гноми майже не спілкувались між собою. «А як же інакше? Ми ж такі різні,»- вважали одні та інші. «Як можна не мати крил?- казали про гномів ельфи.- Та як же вони літають?» «Як можна не мати ліхтариків? Та як же вони просуваються печерами в темряві?»-дивувались з ельфів гноми.

Але лихо змусило ельфів та гномів почати спілкуватися. Бо старий віщун сказав, що повернути Чарівну книгу вони зможуть тільки разом. На пошуки відправились гном Ніко та ельф Флайк.

Їх шлях лежав через темний ліс. Раптом мандрівники почули галас. Вони вийшли на галявину і побачили, як Лісовик сварився з дівчинкою, в якій було яскраве зелене волосся.

-Що сталося?- запитав гном.

-Вона хотіла зірвати квіти, але яке мала на це право? Це ж рідкісні квіточки, таких більше ніде немає, - ображено сказав Лісовик.

-Але ж я не знала цього, пробачте, - розгублено відповіла дівчинка.

-Я знаю, як вам допомогти, промовив ельф.- Лісовику треба записати назви рідких рослин в книгу, щоб всі знали, що рвати їх не можна.

-А я можу ці рослинки намалювати, щоб всі знали, як вони виглядають, додала дівчинка.

Лісовик подякував ельфу та гному за допомогу і вони пішли далі.

Невдовзі Ніко і Флайк підійшли до річки. На березі хлопчик на ім'я Гудзик штовхав поперед себе візок з важким камінням. Ніко і Флайк сказали йому:

-Давай ми тобі допоможемо, бо ти вже втомився.

Хлопчик з радістю погодився.

-Навіщо ти тягаєш це важке каміння?- запитав гном.

-Мені наказала мачуха. Ці камені потрібні, щоб побудувати новий будиночок, -відповів Гудзик.

-Яка ж зла в тебе мачуха!- здивувався ельф.

-Та ні. Вона просто вважає, щоб швидше вирости, треба багато працювати, - відповів Гудзик.

-Для того, щоб вирости здоровим і розумним, треба займатися посильною працею, гратись та спілкуватись з друзями, - відповів гном.

-А як би ти ходив до школи, то навчився би різних наук, вмів би будувати гарні будиночки і багато ще чого, -додав ельф.

-Напевно, ви праві, - сказала жіночка, яка щойно підійшла. Це була Гудзикова мачуха. Вона зовсім не була злою та жорстокою. Вона ніколи не навчалась в школі, тому і не знала, які у Гудзика є права. Мачуха пообіцяла, що її пасинок обов'язково буде навчатись. Щасливий Гудзик довго дякував новим друзям.

Ніко та Флайк пішли далі. Через деякий час дійшли наші мандрівники до містечка Майстрів. Мешканці цього містечка самі зробили собі охайні будиночки, транспорт. По вулицям їздило безліч автомобільчиків, але вони час від часу врізались один в одного, бо всі дуже поспішали, і ніхто нікому не бажав поступитися. Ельф облетів містечко і сказав:

-Я зрозумів, як їм допомогти. Треба намалювати стрілки, інші позначки, які будуть показувати, як слід правильно їхати.

А гном сказав:

-А я зроблю їм кольорові ліхтарики, які будуть горіти по черзі і показувати, коли треба починати їхати, а коли слід зупинитись і пропустити інших.

Мешканці містечка були в захваті. Всі автомобілі почали їздити за правилами, ніхто нікого не штовхав і не перекривав дороги. Вдячні мешканці підвезли гнома та ельфа до самих гір.

Нарешті Ніко і Флайк дійшли до самої високої гори. На іншому боці цієї гори була печера, а в ній була захована Чарівна книга.

-Як же ми доберемося туди, у мене ж немає крил?- спитав гном.

-То в тебе немає, а в мене є. Тримаймось міцно за руки і разом зможемо перелетіти цю гору, - сказав ельф.

І за мить вони добралися до іншої сторони гори. Друзі пішли далі в печеру, але в середині було дуже темно і Флайк занепокоївся:

-І як же ми з тобою пройдемо, там дуже темно і нічого неможна побачити?- запитав ельф.

-Тримаймось міцно за руки і разом зможемо пройти цю темну печеру, бо мій ліхтарик вкаже нам шлях, - сказав гном.

Довго йшли друзі і нарешті побачили Чарівну книгу. Вони дуже зраділи, бо тепер королівство було врятоване: в країні знову буде злагода і ніхто не буде порушувати законів. А ще, наші герої відтепер знали, що раніше дарма їх народи не спілкувались, і нічого не хотіли знати один про одного.

Ельф зрозумів, що в гномів немає крил, бо вони їм зовсім не потрібні. Бо гноми не літають. А гном побачив, що ельфам зовсім не потрібні ліхтарики, бо вони живуть в світлій долині. І те, що вони такі різні, не завадило їм стати справжніми друзями, а навпаки, дало змогу прийти на допомогу один одному. Вони йшли додому, міцно тримаючись за руки і співали веселу пісеньку:

Усі ми різні на землі:

Одні літають, інші – ні.

Хтось любить гори,

А хтось – ні.

Але права ми маєм всі,
Щоб вільно жити на землі.
Закон для всіх у нас один
В країні нашій назавжди.

*Тинська Ірина Миколаївна
Приазовська загальноосвітня школа І-
ІІІ ступенів №2*

Суддя

Був король, а в того короля був міністр. Одного разу пішов міністр у сад на прогулянку. Ішов він садом і почув крик на дереві. Подивився в гору, а на дереві сидить змії та кричить:

- Рятуйте мене!

А міністр йому каже:

-Як же я тебе врятую? Я так високо не залізу.

-А ти зрубай довгу гілку, і я злізу по ній на землю, - сказав змії.

Подав міністр змію гілку, а той зліз по ній і обкрутився кругом шиї міністра. І каже:

-Скільки будеш жити, стільки будеш мене носити.

Міністр засумував. Пішов він до короля та й каже:

-Знайшов я собі у саду нещастя.

А король говорить:

-У мене є стрілець. Як устрелить він, то попаде змію в голову.

-Я задую міністра раніше, ніж мене уб'ють, - каже змії король. Король не хотів, щоб пропав міністр. Ось міністр і каже:

-Піду, щоб ніхто не бачив моєї біди.

Було міністрові соромно та незручно носити змію. І пішов міністр у світ. Ішов він, ішов, дивиться, на лузі діти пасуть худобу та граються в суд. Один хлопець був за суддю, а дві дівчинки за помічників. Міністр пройшов повз дітей та не привітався. Тоді «суддя» послав своїх помічників, щоб повернули його назад.

-Чого це Ви не привіталися з нами?

Міністр вибачився і говорить:

-У мене велике нещастя – змії на шиї. Я так цим стурбований, що й людей не помічаю.

«Суддя» захотів міністра судити. Почали вони процес. «Суддя» каже змію:

-На суді треба стояти. Якщо не будеш стояти, а сидіти в нього на шиї, то ми тебе першого засудимо. Змії зліз, а «суддя» сказав:

-Бийте змію!

Злякався змії та й швиденько втік. Тоді «суддя» сказав міністрові:

-Іди куди тобі треба.

Міністр прийшов до короля, і король йому дуже зрадів. Та й питає міністра:

-Хто ж це з тебе зняв змію?

Міністр каже:

-Йшов я та зустрів суддю, той і засудив змію. Король зацікавився. Як це так? Він король, та не зміг змусити змію злізти, а якийсь суддя змусив. Король наказав міністрові привести того суддю.

Міністр приїхав у те село, де усе відбулося і питає:

-Де суддя живе?

Відвели його до судді, подивився на нього міністр і каже:

-Це не той суддя.

Міністр побачив хлопця, який пригнав худобу з поля, та й каже:

-Ось суддя.

Взяв міністр хлопця і повіз до короля.

У той самий час до короля прилетіли два ворони і почали скаржитись:

-Ми старі, бідні. Знайшли вчора шматок м'яса, а як його порівну поділити не знали. Вирішили його поділити спочатку вздовж, а потім упоперек, так і почали сперечатися. Коли бачимо, прибіг до нас сусідський кіт і питає:

-А про що це ви тут сперечаєтесь?

Ми розповіли, що не знаємо, як краще поділити шматок м'яса. Кіт взяв і з'їв його, а ми голодні лишилися.

А тут якраз міністр хлопця-суддю привіз. Король каже воронам:

- Є у мене тут один суддя. Ось нехай він і судить кота.

- Суди, - наказує він хлопцеві.

Хлопець взяв папір і почав писати записку до кота. Відчинив вікно і кинув записку надвір. Незабаром кіт з'явився до короля. І каже йому:

-За те, що я з'їв чуже м'ясо, я ніколи не буду полювати на цих пташок, та принесу їм стільки їжі, що вони ніколи не будуть її більше просити.

-Летіть звідси, - сказав хлопець воронам. — А як не зробить кіт те, що обіцяв, то ми його покараємо.

Коли ворони прилетіли до своєї годівнички, то справді там було багато всякого добра. Король дуже здивувався:

-Як це так? Я король і не можу кота судити, а хлопець цей судив.

Заздрісно стало королю. І вирішив він позбутися хлопця. У того короля була в лісі худоба, яка й ночувала також там. У лісі був корівник, і кожного дня король посилав туди сторожа. Король відправив туди за сторожа хлопця-суддю. Той пішов до лісу.

У лісі була хатка для сторожів. Хлопець-суддя провів в ній декілька тижнів. Тим часом, до короля приходили люди, які просили в нього допомоги. Король зрозумів, що не може нічого зробити, що допомогти людям зможе тільки хлопець-суддя. Король послав міністра, щоб той привіз хлопця назад. Приходить міністр у ліс і каже:

-Король хоче, щоб ти повернувся назад до палацу.

-Я не піду, - відповів хлопець-суддя.

А міністр й каже:

-Якщо підеш, то зможеш допомогти людям. Ти навчиш короля як бути справедливим правителем і поважати права підданих.

Хлопець згодився і міністр повіз його до короля. Коли вони приїхали, король вибачився перед хлопцем за те, що послав його до лісу, і узяв його собі за сина. І до кінця життя прислухався до порад хлопця-судді.

Стельмах Анастасія Сергіївна
Заповідненська загальноосвітня школа
I – III ступенів Кам'янсько –
Дніпровської районної ради

Як малеча дорослих добру навчала....

Одного разу у маленькому чарівному містечку в родині сірувато-блакитних граційних кішок народилися близнюки. Поглянувши на них вперше, батьки отримали шок-таким не схожим на них виявився один із синів. Няв відповідав усім критеріям породи: сірувато-блакитне шовковисте хутро, стрункі пружні лапки, чудові блакитні очі, довгий тонкий хвіст. А ось Чух виглядав, як інопланетний прибулець: рудий колір хутра, одне око-зелене, а інше-блакитне та ще й, який жах, кульгав на одну лапку. Але батьки є батьки. Вони гаряче кохали обох синів, обом приносили смачні шматочки, вночі зігрівали своїм теплом, вдень виводили на двір погратися. Чух та Няв підростали, і ось прийшов час знайомитись з іншими мешканцями їх чудового містечка.

Знайомлячись, брати зробили для себе відкриття - всі, виключно всі кішки мають однаковий вигляд-як їх батьки та Няв. Тоді вони ще не знали, що живуть на фермі по розведенню чистопорідних кішок. Няв швидко знайшов друзів серед таких самих кошенят, його навіть важко було одразу розгледіти серед інших-так вони всі були схожі. Інше діло Чух. Чомусь всі кошенята почали з нього кепкувати, штовхати, ображати, а деякі дорослі кішки навіть вимагали ізолювати його. Тому господарі ферми почали замислюватися:-чи часом не приспати Чуха? Але Чух не ображався-Бог нагородив його добрим серцем. Він не полишав надії, що з ним будуть також дружити. І справді його інколи кликали грати в котячий футбол. Але Чух був не в змозі швидко бігати, влучно забивати м'яча, тому все частіше він залишався насамоті. Це дало змогу більше часу присвятити навчанню, і дуже скоро Чух знав практично всі котячі науки та закони. До нього зверталися дорослі поважні коти, щоб отримати професійну пораду.

Та ось у їхньому містечку настали скрутні часи: чорно-бурі лиси із сусідньої ферми подали позов до суду про виселення їх за якісь прадавні борги. Поважні коти похнюпили носи, граційні кішки стали дуже похмурими, а кошенята ридали. І тільки Чух не розгубився, бо він почувався у юриспруденції як риба у морі. Він виграв усі суди, і тому мешканці ферми: коти і люди залишилися жити на своїй землі. І ось тепер всі забули, який у нього колір хутра, які в нього очі, яка хода. Йому навіть на містечковому майдані поставили пам'ятник, а молоді кішечки вважали всі його вади оригінальними. Стало зрозуміло, що всі кішки, незалежно від кольору хутра, фізичного стану, вмінь, мають однакові права. Все це знайшло відображення у «Конвенції прав кішок», автором якої став Чух та його друзі. Згодом цей документ потрапив у світ людей, і вони також почали її дотримуватись у своїх відносинах з братами меншими.

«Конвенція прав кішок».

ст.1 «Кожна тваринка, що народилася, має право жити, незалежно від того, відповідає критеріям породи чи ні».

ст.2 «Кожна тваринка має право отримувати від своїх господарів щодня мисочку тепленького молока та шматочок смачного м'яса»

ст.3«Кожна тваринка має право на хатинку – кошик, ящик, теплий плед або хоча б солом'яну підстилку.»

ст.4 «Кожна тваринка має залишатися у своїй родині до того часу, коли не стане повністю самостійною і дорослою»

ст. 5 «Кожна тваринка має право приймати будь які подарунки від своїх господарів, у тому ж числі розвиваючі ігри, а господарі зобов'язані такі ігри дарувати»

ст. 6 «Кожна тваринка має право на щоденне лікування, оздоровлення з метою профілактики, та продовження середньої тривалості життя тваринного населення планети»

ст.7«Кожна тваринка має право, щоб після смерті господарі довго-довго пам'ятали її, згадували з любов'ю та завжди жалкували, що такої тваринки в них вже не буде.»

Прийняття цього документа дало змогу котячому містечку жити у щасті та згоді й досі. А Чуха було обрано президентом. А ще він вже мав свою сім'ю: красуню-жінку сірувато-блакитного кольору та багато-багато рудих дочок та синочків. Вони й досі щасливо живуть поряд з нами-людьми.

*Стельмах Анна Вікторівна
Якимчук Наталія Олександрівна
Заповітненська загальноосвітня школа І –
ІІІ ступенів Кам'янсько – Дніпровської
районної ради*

Как друзья без мёда остались...

Действующие лица:

Винни – Плут – главный герой, лицо, склонное к криминальным действиям;

Пятачок – друг Винни и соучастник, позволивший по наивности втянуть себя в преступление

Сова – судья в лесном суде, коррумпированная особа;

Пчелы – потерпевшие, к тому же совсем юридически безграмотные насекомые;

Кролик – адвокат, возглавляющий адвокатскую контору, нечистый на руку чиновник;

Робин – мальчик, который оказал помощь пчелам, нарушив закон;

Ослик Иаки - свидетель преступления.

Жил да был Винни – Плут. У него был друг Пятачок, который вскоре стал соучастником в одном преступлении.

В то время в лесу был ужасный медовый кризис. Всем зверям очень хотелось сладенького, а мёд был только у пчёл. Винни – Плут понимал, что негде найти мёд. Ему пришла в голову гениальная идея – украсть мёд у пчёл. Он не боялся суда, потому что его другом была Сова, которая работала судьёй в лесном суде. Винни знал её репутацию и был уверен, что за приличную взятку она приложит все силы и нарушит все законы для его освобождения.

Винни – Плут взял с собой на дело друга Пятачка, который ни о чём не подозревал, но вскоре Винни – Плут посвятил его в свой замысел. Пятачок не был в восторге от услышанной идеи, но он не смог отказать, потому что Винни был его лучшим другом. Винни - Плут знал, что если вдруг Сова не согласится ему помочь, то он попросит своего друга Кролика, который возглавлял адвокатскую контору. Кролик тоже не был честным правоохранителем и тоже мечтал о собственном обогащении- очень уж ему хотелось поехать на Мальдивы.

Винни и его соучастник Пятачок дождались, когда пчёлы вылетят из улья. Но Винни – Плут и Пятачок не знали, как добраться до него, потому как он находился высоко на дереве. У соучастника появилась идея: сходить к знакомой Сове, соврать ей что-нибудь и попросить (в крайнем случае украсть) кепку с вертолётником, которую он сам когда-то смастерил и подарил ей. Винни пришлось ждать Пятачка долго-долго, он уже думал, что план провален, но нет, появился Пятачок с кепкой – вертолётком. Плут очень обрадовался и не пожалел, что взял с собой своего сообразительного друга.

Они подошли к дереву, там уже не было пчёл. Винни надел кепку – вертолёт и полетел всё выше и выше... И во время полёта Плут сбил лапой улей, снял кепку-вертолёт и спустился по дереву. В то время, пока друзья совершали преступление и не подозревали ни о чём, в кустах стоял ослик Иаки и всё это видел, но никому говорить не стал. Когда Пятачок поймал улей - там оказалась самая старшая пчела, которая сразу же полетела к Сове-судье. Сова про всё узнала и вызвала к себе Винни – Плута. Она предупредила его о статье №35 «Лесного Кодекса», по которой ему грозило ограничения употребления мёда на срок от 7 до 10 лет. Плут спросил:

- Что ты хочешь за наше освобождение?

- Мне нужно какое-нибудь оригинальное украшение для колокольчика. - ответила Сова.

Винни пришел к Пятачку и рассказал о просьбе Совы, и они пошли искать её заказ. Им пришла в голову идея: что для колокольчика идеально подойдет хвост Иаки. Винни отвлечет его, подарит горшочек с яблоками, и пока Иаки увлеченно уплетает яблочки, Пятачок незаметно отстегнет ему хвостик(механизм отстёгивания хвоста был известен всем зверям в лесу, они знали, что это- протез). Всё сработало отлично. Винни – Плут и Пятачок принесли судье взятку в виде хвоста. Сова была в восторге, она сразу же прицепила его к своему колокольчику, не подозревая о происхождении этого презента, и с готовностью согласилась им помочь. Она сказала:

-Я - на вашей стороне, но в любом случае вам понадобится адвокат.

И пошли они к Кролику, который работал адвокатом. Винни и Пятачок по пути напевали песню:

Идём, идём мы к адвокату

За очень важным делом.

Спешим, спешим, аж спотыкаясь,

Узнать размер оплаты.

Пришли они к адвокату.

- Ты не откажешь нам в помощи побыть нашим адвокатом? – спросил Винни.

Кролик впустил их в нору и пригласил Винни и Пятачка за стол обсудить всё.

Кролик сказал:

- Я смогу вам помочь за небольшую оплату.

- Сколько? – спросил дрожащим голосом Плут.

Кролик прикинул в уме, сколько же стоит поездка его мечты.

- 5000\$ - выдал он свой ответ.

И в этот момент друзья горько пожалели о совершенном преступлении. И вожделенный мёд не казался им уже таким сладким. Они вышли от адвоката и Пятачок спросил:

- Где же мы достанем такую сумму денег?

Винни – Плут сказал:

- У меня есть какие-то сбережения, но там вроде 4500\$.

- А где нам взять остальные 500\$? – спросил Пятачок.

- Нам придется пожертвовать украденным мёдом. – Ответил Винни.

На следующий день они пришли к адвокату-Кролику и принесли ему 4500\$ и горшочек мёда. Кролик взял взятку и сказал:

- Я постараюсь сделать всё возможное ради вашего освобождения.

Суд состоится 19 мая 2014 в 15.00 на опушке леса.

Винни и Пятачок шли на суд и, успокаивая свое волнение, напевали песню:

Хорошо иметь друга - судью, ура!

Хорошо иметь друга – адвоката, ура!

Победим мы пчёл и обманем закон,

Победим мы любую беду,

Лишь бы были все лапки в меду!..

И вот собрался суд. Пчёлы начали предъявлять обвинения Винни и не забывали про Пятачка- соучастника. Шел суд долго-долго - час, два, три...

Спорили они спорили....И настал момент истины - суд встал для оглашения приговора. Судья – Сова выносит свой вердикт. Винни и Пятачка оправдали тем что, был медовый кризис (такое оправдание было явно надуманным). Пчёл переубедили в том, что Плут и Пятачок делали это не со зла (просто пчелы оказались наивные). Аферисты остались довольны.

Идут Винни - Плут и Пятачок и напевают песенку:

На свободу, свободу - домой.

Мы идём по тропинке лесной.

Ах, как хочется нам позабыть это дело.

Неприятно на суде нам было,

Но нам всё равно повезло

Возможно....

Повторим мы это дело опять,

Потому что, нам на закон наплевать.

Идут они по лесу, напевают песню, но почему-то им очень грустно. Ни меда у них не осталась, ни денег. Вдруг появился перед ними известный всему лесу хулиган и забияка Робин и начал угрожать им, что если они не вернут пчёлам мёд до вечера, то они заберут у них что-нибудь самое дорогое в доме. Друзья считали своей главной материальной ценностью телевизор, они без него просто не представляли своей жизни. Плут и Пятачок начали доказывать, что суд их оправдал и у пчёл нет претензий. Робин им ответил:

- Во время судебного заседания ваши подкупленные юристы так запутали пчёл, что они даже забыли о своих интересах. Но я не дам вам их обидеть (на самом деле Робину тоже хотелось мёда и пчёлы пообещали ему дать долю, если он выбьет мёд из Винни и Пятачка).

- Хорошо. – Сказал Винни дрожащим голосом, хотя не знал, как вернуть мёд.

Идут Винни – Плут и Пятачок домой и уже не поют. Пятачок спрашивает:

- Где мы его возьмем? Мы ведь отдали его Кролику.

- Я не знаю, Пятачок, но воровать мы уже точно не будем, пусть будет что будет. – Ответил испуганно Винни.

Настал вечер. Сидят они у Винни и не знают, куда деться от страха. И тут раздался страшный стук в дверь, они поняли, что это Робин, так как знали, что к ним посреди ночи никто не придёт.

Пятачок, испугавшись, спрятался в шкаф, а Плут набрался смелости и открыл дверь. В дверях стоял Робин:

- Где мёд? – грозно спросил он.

Он не ждал ответа, потому что знал правду. И он забрал самое дорогое в доме у Винни - телевизор, который Плут очень любил смотреть, и он не мог ничего сказать, потому что знал, что так должно быть: это расплата. Но Пятачок этого так не оставил и на следующий день пошёл к Сове - судье. Он заявил о преступлении, совершённом над ними. И снова суд состоялся 25 мая 2014 в 16:00 на опушке леса.

Он шёл ещё дальше: час, два, три, четыре....И в итоге судья закрыла дело (на этот раз её подкупил Робин).

Винни - Плут и Пятачок грустно шли по лесу, роняли слёзы, выпускали жалобные стоны, но сделали для себя вывод: нельзя совершать преступления и нельзя жить в мире, где всё покупается и все чиновники продаются.

Осознали, осознали мы свою вину

И не подведём не адвоката, не судью.

Мы изучим все законы,

Их не будем нарушать.

Будут звери все довольны,

Лес наш будет процветать.

Демократия наступит,

Благоденствие придет,

Счастье в лес наш принесёт.

Сказка - ложь, да в ней намёк -

Зверям всем лесным урок:

Чтобы мир был справедливым-

Сам учись ты быть учтивым,

Добрым, умным, терпеливым,

Но к коррупции – непримиримым!!!

*Карнаух Олена Андріївна
Малобілозерська спеціалізована
естетична школа-інтернат 2-3
ступенів «Дивосвіт»*

Пригоди королевича

У давні казкові часи, за незапам'ятної епохи, яку зараз не згадає жодна жива душа, у одного могутнього короля було троє найдорожчих та коханих усім щирим серцем синів.

Коли вони стали дорослими та міцними, мудрий і могутній король покликав їх та промовив:

- Сини мої дорогоцінні, я вже старий, слабкий, і на сконі років хочу побачити вас у якості правителів, тож відправляйтеся на пошуки царства та наречених. Візьміть у своє розпорядження по найкращому коневі, що тільки знайдете у королівстві, багато інкрустовані міцні обладунки та їдьте по білому світу на пошуки щирого кохання та царства. Кожен з вас повинен знайти наречену не тільки до душі, а й щоб була хазяйновита, і змогла зшити вам сорочку за 1 день.

Як тільки за обрієм зник батьківський замок, старший, пихатий та чванливий брат, сказав наймолодшому на ім'я Симон :

- Ти дурний і будеш тільки заважати нам у нашій і без того нелегкій дорозі, йди своєю дорогою. Ми не хочемо тебе бачити у своєму оточенні. Ти не здатний правити цілим королівством.

І, пришпоривши прудких коней, вони помчали стрімголов на пошуки свого загадкового кохання та королівства, яким вони мають правити.

Засмучений таким ставленням братів до себе Симон зліз з вірного коня, впав у траву і гірко заплакав. Раптом, звідки не візьмись, почувся тоненький, як чарівна пісенька голосок:

- Не плач, Симон. Подивися краще на мене, маленьку лялечку.

Юнак підняв заплакані гіркими сльозами очі і побачив під листком квітки крихітну дівчинку, одягнену в сяюче повітряне біле платтячко. Вона була надзвичайно маленька, не більше мізинчика. Наспівуючи чарівну мелодію, вона сиділа на крихітному золотому кріслі, а в пишному волоссі у неї поблискувала діамантова корона. Дівчинка була надзвичайно вродлива.

- Розкажи мені будь ласка, - мовила вона ніжним та мелодійним голосом, - яке нещастя трапилося з тобою, що ти так зажурився?

Вона говорила таким турботливим і лагідним голосом, що юнак, не вагаючись ні хвилини, розповів їй про все: і як його король-батько наказав усім братам знайти собі наречених до душі та королівства, в яких вони будуть правити, і як роздав їм найкращу зброю і коней, і як вони з почестями виїхали з палацу та як його рідні брати кинули, насміхаючись, одного посеред дороги.

- Де ж я у цьому світі зможу знайти та щиро покохати таку наречену, яка вміє ткати і шити сорочки усього за один день? Та де, нарешті, мені знайти царство? – гірко повторював бідний хлопець.

- Я із превеликим задоволенням допоможу тобі. Хочеш, буду твоєю нареченою? – мовила лялечка. – І роботу про яку ти говориш я вмію робити. Також я маю царство, якому потрібен правитель. Мій батько помер, і я не можу впоратись з усіма турботами.

Одружившись з крихіткою, Симон почав царювати. Це було не звичайне царство. Тут раз на 5 років жителі обирали Раду Поважних Громадян. На спеціальних зборах Поважні Громадяни вирішували, що зробити, аби жителі Лялькової держави жили краще. А Симон особисто слідкував за тим, щоб жодного жителя ніхто і ніколи не посмів скривдити. Мешканці царства цінували своє життя, поважали себе і з повагою ставилися до інших громадян. А це було нелегко! В країні існувало чимало партій. Їхні представники любили збиратись і обговорювати важливі життєві питання країни, по черзі висували свої пропозиції.

Мудра королева не гаяла часу. Дістала пряжу, виткала надтонку матерію, що за ніжністю не могла зрівнятися ні з чим, викроїла та зшила сорочку – і все це на очах здивованого юнака. Правда, сорочка вийшла зовсім крихітна, як для лялечки.

Симон з вдячністю узяв сорочку і відправився з нею до батька. Батько – король із задоволенням оглянув її і мовив:

- Неважливо, що вона така маленька, зате зшита акуратно та гарно. А чи вдалося тобі, сину, знайти царство?

- Воно є, там панує демократія і справедливість, усі люди чудові, кращого годі й шукати.

Король з батьковою любов'ю благословив Симона на довгий та щасливий шлюб з царівною-лялечкою. Радісний і розчулений він повернувся за своєю любов'ю нареченою. Хотів було посадити її до себе в кишеню, але лялечка сказала, що у неї є своя карета та коні. Вона сіла в срібну ложечку, запрягла в неї двох маленьких зелених коників. Вони поїхали поруч: Симон на коні, а його наречена в незвичайному, милому екіпажі – срібній полірованій ложечці, запряженій двома зеленавими кониками з розкішними гривами.

Молодий принц їхав дуже обережно, уважно слідкуючи за дорогою, намагаючись не наступити на свою казкову царівну. Ось вдалині показалися ворота батькового палацу. Відчувши свій рідний будинок, кінь Симона ненароком змахнув копитом, і срібна ложечка разом з лялечкою миттю опинилася в озері, повз яке вони проїжджали. Бідолашний принц! Він кричав і кликав на допомогу. Раптом темна вода завирувала в нестримному потоці і винесла на берег чарівну дівчину звичайного людського зросту, з стрункою фігурою, тонкою талією і пишним сяючим волоссям. Неймовірно щасливий Симон посадив кохану на свого коня і стрімголов помчав до батькового палацу.

У цей час туди вже приїхали його пихаті брати зі своїми нареченими. Царства їм здобути не вдалося. Люди прогнали їх назавжди. Дякувати Богу, що

не позбавили життя. Брати бач, забажали, щоб королівства їхні були тоталітарними.

Жителі були дуже невдоволені законами, що запровадили нові правителі. А саме: однопартійною системою, культом особи вождя, контролем над усіма сферами суспільного життя, відсутністю прав і свобод, втручанням держави у приватне життя кожного. Якщо хтось з жителів виступав проти влади, їх жорстоко карали. Через це люди вирішили вигнати нахаб і самозванців з королівства.

А якими ж пихатими були їх наречені! Рятуючись від погоні вони з ніг до голови вкрились чорним рядном дорожнього пилу, до суконь та волосся начіплялося багацько реп'яхів і комах. Від цього замурзані дівчата виглядали ще жахливішими та потворнішими аніж вони є. Їх внутрішній світ був ще страшніший від зовнішнього.

Побачивши молодшого брата зі своєю красунею-нареченою, брати почали було кричати на нього та пробувати звинувачувати у своїх невдачах, але мудрий батько-король велів їм замовкнути і забиратися геть із замку зі своїми потворами. Для Симона і його дружини замовив пишний бенкет з народними гуляннями, якого не бачили ніде в світі.

А у Симоновому царстві і досі процвітає добробут та щастя. Народ задоволений свої правителем, бо він добрий та справедливий до кожного мешканця своєї держави. В тому царстві і понині процвітає демократія та здоровий глузд.

Король відвідав свого молодшого сина. Симон в деталях розповів батькові про своє правління. Тому все сподобалося і він вирішив у своєму царстві також зробити щось схоже. Відтоді і до наших днів у королівстві батька процвітає демократія та радує усіх мешканців. Амінь

*Воробйова Лілія Романівна
Попазова Сніжана Андріївна
КЗ «Орлівська ЗОШ І-ІІІ ст.»
Приморський р-он*

Неймовірна пригода

- Гроші, гроші, і все це могло бути моїм, - повторював Карл, дивлячись на карету, яка проїжджала повз нього.

- Тобі що з цього, рубай дрова, - як відрізав, сказав Джон.

Карл і Джон були людьми чесної праці, але не проти і легких грошей. Саме легкі гроші їм допомогли їм поринути в цю дивовижну пригоду.

Відбувалося це в часи сивої давнини, у часи, коли люди не знали, що таке справедлива платня за тяжку працю. Тому прагнули розбагатіти будь - яким способом.

- В печінках мені вже ця робота, - огризнувся Карл.

Мав різкий характер, на відміну від Джона. Вони познайомилися, коли Карлу минуло двадцять п'ять років. І дружба ця продовжувалася вже шість років. Джон – чоловік тридцяти років з приємним обличчям і незграбним тілом лісоруба. Набагато спокійніший за Карла, але іноді різкий на словечки. На свої тридцять один і тридцять вони немало пережили.

Карл утікав від закону та інквізиції, був холостяком і взагалі не любив дітей. Джон був афроамериканцем, за свій вік він встиг три рази втікати від рабства. Його ловили, а він знову втікав. І лише третій раз був успішним. Він став вільним.

Багато з ними траплялося пригод до їхньої зустрічі.

Джону було важко вжитися з іншими людьми. Тут він і зустрів Карла. Карла прийняли на роботу лісорубом і поставили в пару з Джоном. Так і почалася ця дружба, дружба двох втікачів.

- Робота в печінках, а що ти пропонуєш? – озвався Джон.

- Я довго про це думав і вирішив, що ми станемо мандрівниками, - сказав Карл і трохи зсунувся з місця, бо від цієї ідеї в нього закипала кров. Ще змалку Карл бачив багато мандрівників, що розповідали про такі чудеса, в які було несила повірити маленькому хлопчику. Карл, знаючи, що Джон не підтримує його пропозиції, грюкнув дверима та вже хотів піти.

- Гей, збирай речі, ми йдемо на Північ, - радісно вигукнув Джон.

Мандрівники йшли на Північ, доки не прибули до міста Енсбург.

Енсбург – це місто, яке приносило багато нещастя місцевому населенню.

Енсбург – це головна точка торгівлі людьми на Півночі.

У місті було тихо, як завжди.

Карл і Джон пересувалися у напрямку головної площі, але й там нікого не було. Вони не знали, що більшість місцевого населення уже було продано як безкоштовну робочу силу на плантації. Тоді друзі пішли в шинок. Там гучно грала музика, і стояв різкий запах. У шинку сиділи кремезні та брудні чоловіки. Втікачі сіли в куток біля вікна з тріснутим склом.

- Дуже підозріле місце, - пошепки сказав Джон.
- Дуже! – підтвердив Карл.

Компанія навпроти довго придивлялася до афроамериканця та чоловіка з європейською зовнішністю, потім вони підійшли до їхнього столика. Першим заговорив чоловік у блакитній сорочці:

- Добрий день, панове, - сказав він тихо і нерозбірливо.
- Добрий, - промовив трохи боязко Карл.

- Хто Ваш товариш, звідки він, чому мовчить? – продовжив чоловік у блакитній сорочці.

- Мене звуть Джон, я прибув здалеку, - хоробро відповів Джон.

- Вам, мабуть, ніде заночувати? На другому поверсі шинку є вільна кімната... - сказав чоловік у блакитній сорочці. Але в його поведінці щось насторожувало. Це була його неймовірна люб'язність.

- Так, ми заселимося, - перебиваючи чоловіка в блакитній сорочці заговорив Карл.

- Я вас проведу, - з посмішкою сказав чоловік, який одразу не сподобався Джону.

Поки Ларі, як виявилося так звали чоловіка у блакитній сорочці, проводжав Джона і Карла до кімнати, розповів, що місцеві шукають золото в покинутих шахтах на сході Енсбурга, тому й нікого немає. Він один з друзями лишився, щоб придивлятися за майном. У Карла тут же загорілися очі – це може бути кращим за гроші. Ларі розповів, що там золота досхочу, “ бери та бери”.

Всю ніч Карл мріяв про золото, навіть бурмотав щось увісні. Джона ж не залишало неприємне відчуття.

Наступного дня Карл розбудив Джона і потягнув на «золоті родовища шахт». Джон не хотів казати Карлу про свої побоювання, бо не пам'ятав, коли б це Карл раніше так весело співав та присвистував. Але вони навіть не здогадувалися, що на них вже чекають. Пройшовши не одну сотню метрів, Карл побачив людей і радісно, хоча і дуже стомлено, крикнув:

- Джоне, он бачиш людей, то там наші гроші лежать! – його крик лунав дзвінко і бадьоро.

Підійшовши ближче, вони роздивилися цих людей – це були ті кремезні чоловіки з шинку.

- Ну от, а казали, що в місті майно охороняють, - сказав невдоволено Карл, дивлячись на дуже стривоженого Джона.

Карл йшов впевнено, а Джон вже зрозумів, що ніякого золота тут немає. Він тільки встиг гукнути:

- Треба бігти ... - щось заgrimіло позаду, і він обернувся.

Ще вчора добрі з виду кремезні чоловіки намагалися накинути шворку на Джона, а Карла оглушили каменем. І ось перед очима промайнули такі болісні спогади з дитинства Джона – це торговці людьми, які колись схопили його сім'ю. Світло згасло.

Голова боліла, руки і ноги були важкі та нерухомі. Він озирнувся навколо – це клітка, в якій тримають рабів.

- Джоне, де ти, з тобою все гаразд? – спитав, нічого не розуміючи, Карл.
- Голова, - глухо прошепотів Джон.
- Ну що, де твоє золото, Карле? – хтось ніби катував цими словами Карла.

Це був Ларі.

- Ти не тільки себе погубив, але й друга свого знов у неволю віддав, - підійшовши продовжив він.

У Карла все жахливо боліло, але він знайшов у собі сили і скористався тим, що Ларі надто близько, схопив і вдарив його об клітку. Тут почалася боротьба за волю або вічне рабство. Ларі намагався кликати на поміч. Карл підняв його за сорочку, очима шукаючи ключі. Вони повинні бути у нього. Перемога! Ключі вже в руці, тепер лік часу йшов на секунди. Треба піднятися та відкрити клітку. Але, піднявшись, він застиг від жаху, вони не одні!

-Тут сотні кліток, - промовив він і заплакав. - Швидше, треба швидше.

Він відчинив свою клітку і, ледь пересуваючись, наздогнав Ларі. З останніх сил зв'язав його, і знов - пітьма.

- Води, води, - просив Карл.

- Нарешті оговтався, - сказала якась жінка і покликала інших.

До Карла підбігла юрба. Хтось узяв його за руку, і він побачив Джона.

- Все скінчилося, все гаразд, ми перемогли, дивись, як їх багато – це полонені, - дуже швидко казав Джон, так швидко, що Карл нічого не міг зрозуміти.

- Хто ці люди, - запитав він.

- Герой, герой! – кричав некерований натовп.

Все було зрозуміло, як білий день. Коли Карл втратив свідомість, ключі впали біля кліток. І почалося масове визволення полонених. Ось так із простої людини він став героєм. І тільки тепер зрозумів, що ніякі гроші не варті свободи та життя!

«Тропічна школа»

У далеких тропіках жили веселі й дружні звірі. Вони весь час спілкувалися між собою різними сигналами, мімікою, то звуками. Їм було важко спілкуватися один з одним. І ось вчитель Тукан Строкатий та вчитель Ара Базіка вирішили об'єднати лісових звірів. Їм хотілось, щоб всі тропічні звірі вміли розуміти одну мову. Щоб цією мовою спілкувалися ягуари й мавпи, папуги й леви, пантери й слони. Щоб це навчання їх об'єднало, ще більше здружило.

Але в тропічному лісі жив удав Удо. Він був дуже хижою й власною особою. Йому не подобалось коли з ним ніхто не радився і він не любив радісні обличчя звірів.

Якось одного дня Удо грівся на сонечку і слухав пташиний гомін, з якого зрозумів, що в лісі хочуть створити школу для звірів. Йому це дуже не сподобалося і він став думати як цьому перешкодити. А Ара і Тукан цим часом облетіли весь ліс, повісили об'яви: «Набираються класи для навчання звірів. Хто бажає може прийти й записатись».

Ця новина так сподобалася жителям, що вони не могли дочекатися початку навчання. Звірі почали приносити до школи все, що в них було: столи, стільці, крейду. Такий гомін, така радість скрізь лунала. Удо спокійно не міг на все це дивитися, він не міг нічого не робити. Удав підговорив у свої помічники Хамелеона, який весь час змінював свій колір, і зараз він теж змінив свій колір – став огидним темно-зеленим, тому що став на шлях зла й ненависті.

Удо розповів йому свій намір:

-Я хочу, коли всі ці жалкі звірці вкладуться спати, забратися до їхнього класу і все потрощити, все розбити. Я не хочу, щоб вони навчалися. Я не хочу цього, ти чуєш, Хамелеону?! Я хочу іншого, хочу, щоб всі мене боялися й поважали.

-Так, Удо, я з тобою згоден. Мені теж це якось не дуже подобається. Я виконаю твоє бажання.

Але Удав не взяв до уваги те, що вночі їх можуть почути. Їхню розмову підслухали нічні метелики. Вони все розповіли Тукану Строкатому і Арі Базікі. Вчителі зібрали всіх звірів. Вони вирішили зненацька зустріти непроханих гостей.

І ось вночі, коли все стихло, Удав і Хамелеон пішли робити свою брудну справу. Підповзли до класу і тільки хотіли зробити свою справу, як тут їх зустріли дружні звірі: хто з барабанами, хто з саксофоном, хто з кларнетом, хто з мара - касами, хто зі скрипкою і була така гучна музика, і було так світло й тепло від цієї дружби.

Соромно стало Удаву й Хамелеону, що вони не знали куди їм в цю хвилину подітися.

Вийшов Тукан Строкатий попереду і сказав:

- Мені соромно за вас, дуже соромно. Ви хотіли знищити нашу школу.

- Ви хотіли – говорить Ара Базіка – зруйнувати надії й сподівання цієї малечі. Але вам це не вдалося, бо ми дружні.

Удав і Хамелеон подивилися на цю дружбу, розвернулись і подалися до своєї оселі.

Довго Удав міркував, як йому далі жити в цьому лісовому царстві. Довго міркував і вирішив жити в мирі й дружбі. А Хамелеону нічого більше не залишалося, як перемінити темно – зелений огидний окрас на яскраво – зелений колір. І стали всі звірі навчатися разом у школі.

Казка про сучасну Україну

Казочка... Як чарівно й загадково звучить це слово для маленької дитинки. Казки бувають різні, при тому, що різні вони бувають не тільки за тематикою, а й за своїм походженням. Одні можуть бути повчальними, інші просто розповідати про якісь пригоди персонажів. Хоча, напевно, в кожній казці є мораль, а якщо навіть і немає, то хоч малесенька часточка її повинна там бути. Казки можуть виконувати різну роль: одні слугують для швидкого засипання дитини, інші – змушують читача задумуватись над подіями, про які йдеться в них. Моя ж задача полягає в тому, щоб написати таку казку, яка б сподобалася не тільки малечі, а й дорослим. Ну що? Почнемо? Слухайте цікаву-прецікаву історію...

Жила-була собі королева в своєму величному замку...

Ой, щось не те. Вам не здається? Щось моя казочка починається дуже просто й надто банально. Що ж робити? Треба придумати щось таке, що змогло б зацікавити читача з перших слів... Так, це не просто, але нічого неможливого не буває! Треба вже починати, бо в мене з'явилась ідея стосовно моєї майбутньої казочки. Ну що, я починаю...

В одному лісі, не сказати б, що в чарівному, жили собі звірі. Звичайно, в кожному лісі живуть тварини, але це справи не стосується. Ну так от, жили собі звірі, жили-жили та горя не знали. Хоча, знаєте, була в цьому лісі деяка особливість. Справа в тому, що цей ліс був схожий на маленьку сучасну країну. Ви запитаете, чому? Бо в ньому були і президент, і прем'єр-міністр, і Верховна рада і інші органи влади. Головним в лісі, тобто президентом, був Пан Ведмідь, прем'єр – міністром була Сорока-білобока, а Головою Верховної ради – Заєць. Дещо дивно, вам так не здається? Але як кажуть, у кожного свої забаганки... Йшов третій рік правління нашого президента. І ось одного чудового сонячного дня до приймальні президента прийшов лист. Лист був незвичайний, адже, прочитавши його, Пан Ведмідь почав трохи нервувати. Напевно вам цікаво, про що йшлося в тому посланні, тому я повністю передаю його зміст:

«Шановний Пане Ведмедю! Пише вам прем'єр-міністр Зіркового лісу. Порадившись з навколишніми лісами та галявинами, було прийнято рішення, про об'єднання всіх в єдину країну «МегаЛіс». Даємо вам на роздуми два тижні. Ваше завдання - повідомити про це ваш народ та надіслати нам ваше рішення. З найкращими побажаннями, прем'єр – міністр Зіркового лісу».

Так-так-так. Цікавий лист. Але чому ж тоді Пан президент так занервував? Відповідь проста: просто в нього були деякі таємні справи лісу, які б викрилися при вступі до « МегаЛісу ». Звичайно, це не вигідно для лісової влади. Тому, як ви вже здогадалися, жителям ніхто нічого не сказав. Проходили

дні, а життя мешканців було звичайним та буденним, бо лист від сусіднього лісу залишився для всіх таємницею. Давайте поки що, ненадовго, залишимо справи нашої влади й перенесемося вглиб лісу.

Глибина лісу. Навкруги - нікого. Тільки дві особи сидять на сосновій колоді. Цікаво ж, хто то такі? Давайте підійдемо ближче. Ага! Це сидять Вовк і Лисиця. Вам вони відомі ще з самого дитинства. Та про що ж вони розмовляють? Вам цікаво? Мені теж. Отже, підійдемо ще ближче, аби добре почути їхню розмову:

Слухай, мені вже набридло!

Та зачекай ти, ще два роки. Залишилось вже недовго.

Ага недовго! Цілих два роки!

А що ти пропонуєш? У нас немає іншого вибору.

Не знаю.

У мене є ідея.

Ну, давай, розкажи мені.

До мене дійшли чутки з надійного джерела, що у Пана президента є таємні справи й лист, які він приховує від народу.

Ой, розказав новину! Хто ж не знає про ті таємні справи! Але, здається, ти щось говорив про якийсь лист?

Так-так, саме про нього.

Але що нам з ним робити? Ти ж знаєш, що до бунтарських дій у нас ставляться з презирством.

Нічого... Щось придумаємо.

Хм... Ох і розмова! Ой щось задумали наш Вовк та Лисиця. Щось недобре. Вам також так здається? Якщо так, то ви праві. Бо результат цієї розмови не змусив себе довго чекати. Наступного дня до старого Бобра прийшов лист. Але, на великий жаль, він був не в змозі його прочитати. Тому, недовго думаючи, Бобер попрямував до великої площі біля старого дуба, в якому жила мудра Сова. На прохання Бобра вона погодилася прочитати послання. Звичайно, це викликало великий інтерес з боку мешканців лісу, які потроху збиралися на площі. І жителям стало відомо про об'єднання всіх сусідніх лісів та галявин в єдиний «МегаЛіс». Звичайно, ця новина викликала обурення з боку звірів, та не більше того. Вовк та Лисиця, які були ініціаторами цього зібрання, здивувались такій реакції народу. Не витерпівши, Вовк вийшов з лісу, а за ним і Лисиця. Ставши на середину площі, Вовк сказав:

Ми що, все так просто й залишимо?

Ні!- відповів хтось з натовпу.

Ура! Отже, оголошуємо революцію, - радісним голосом промовив Вовк.

Яку ще революцію?- запитала Зайчиха.

Яку революцію?- стурбовано прошептав Вовк.

Ти сказав про революцію! І всі це чули! – сказав Їжак.

Так! Так! – залунали голоси з громади.

Ні, ні... він так не казав, - проговорила Лисиця, потрохи задкуючи з Вовком в сторону лісу.

А ну стояти! – крикнув Бобер. – Зараз всі йдемо до будівлі влади лісу.

І всі жителі вмить пішли до Пана президента разом з нашими бунтарями. Прийшовши до будівлі, звірі відразу зайшли в кабінет до президента. Що і як далі відбувалось в тому кабінеті, я не знаю. Та про це потім стало відомо: Пан Ведмідь залишився на своїй посаді за умови, що всі справи, які стосуються лісу та його мешканців, вони вирішуватимуть самі, всі рішення влади повинні бути оголошені народом вчасно. І ніяких сумнівних секретів від виборців! Щодо «МегаЛісу», то звірі виразили бажання залишитись окремим лісом, аргументувавши своє право на незалежність.

Ну про все, начебто, вам сказала...Ой, ледве не забула. Наші «революціонери» таки дочекалися законних і чесних виборів нового президента. Надіюсь, не помилилися із своїм вибором цього разу.

Ось така казочка. Ви запитаете, що ж тут повчального? А повчальне тут те, що всі справи, які відбуваються в державі, треба вирішувати по-закону і не забувати, що влада служить народу, що жителі лісу хочуть жити спокійно, а тому треба жити за Конституцією. І починаючи якусь справу, треба чітко уявляти, для чого це потрібно, доводити справу до логічного кінця.

Як ви бачите, моя казочка закінчилася щасливим кінцем. З однієї сторони, вам може здатися, що це банально, але погодьтеся, краще жити спокійно й щасливо, навіть якщо мова йде про казку, тому моя казка має саме таке закінчення, адже іншого просто й бути не може. Дякую за увагу! Сподіваюся на позитивні відгуки.

*Гонтаренко Дар'я Олександрівна
Матвійівська ЗОШ І-ІІІ ст.»
Веселівський р-н.*

КРАЇНА СПРАВЕДЛЯНДІЯ

Було це дуже давно, а можливо й зовсім недавно, в чудовій країні Справедляндії. Правителькою в тій країні була Конституція. Всім жилося добре та весело.

Всі жителі країни поважали закони і ніколи їх не порушували. Дорослі ходили на роботу, дітлахи ходили до садочків та до школи. У кожного за спиною був гарний ранець, в якому вони носили зошити, ручки і чудові книжки. Після школи діти, зазвичай, збиралися невеличкими групами та гралися в різні цікаві ігри.

Одного разу на подвір'я прийшла нова дівчинка. Діти з цікавістю до неї приглядалися. Вона наче була й звичайною і водночас щось в ній було незвичне. У дівчинки було незвичне ім'я - Корупція. Корупція дуже хотіла подружити з дітьми. Вона весь час чимось пригощала дітей, розповідала цікаві історії. Спочатку ніхто не хотів з нею дружити, але згодом вона зовоювала дитячі серця. З того часу, як з'явилася Корупція, діти дуже змінилися. Вони перестали радіти, більше не було чути їх дзвінкого сміху, вони більше не дружили, всі заздрили один одному, були сумні. Всім хотілося дружити з Корупцією. Корупція цьому тільки раділа і росла не по дням.

Одного разу Корупція розповіла дітям про країну Беззаконію. Вона так гарно про неї розповідала, що дітям захотілося там побувати.

І тут сталося диво. Все вмить закрутилось, завертілось і наче перевернулося. А сталося ось що – діти, самі того не розуміючи, потрапили до Беззаконії.

Спочатку дітлахам все подобалось. Вони не ходили до школи, а цілими днями гралися. Їм здавалося таке життя чудовим. Та чим далі тим ясніше було, що жити ставало все гірше.

Корупція виявилася злою чаклункою, яка приєднувала чудові правові країни до Беззаконії.

Дітям страшно стало виходити на вулицю, бо не існувало ніяких законів та норм. Ніхто нічого не робив. Країна була сірою та сумною.

І ось діти вирішили, що більше не хочуть жити в Беззаконії, а хочуть повернутися до своєї рідної Справедляндії, ходити до школи, жити як раніше.

Вони об'єдналися, почали дотримуватися правил. Якимось проїжджав країною заморський принц Закон. Він дуже здивувався побачивши, що коїться в країні. Діти одразу до нього потяглися. З кожним днем їх ставало все більше. Всім дуже подобався молодий Закон.

Невдовзі діти, разом із Законом, повернулися до Справедляндії. Закон і Конституція дуже сподобались один одному та стали жити разом.

Всі були дуже щасливі і не хотіли навіть згадувати про страшну Беззаконію та її правительку Корупцію.

*Войтюк Ірина Вікторівна
Веселівський р-н, КЗ «Веселівська
ЗОШ І-ІІІ ступенів №1*

Чем привлекает меня профессия юриста
сочинение

Юристы, по моему мнению — это те люди, которые должны отстаивать в жизни честность, порядочность, человечность. Ведя то или другое дело, они должны проявить причины конфликта между субъектом и социальной средой, понять суть конфликта, принимать правильные решения для его решения. Юристы обязаны вживаться в атмосферу действия, сопереживать участником драмы, выявлять и понимать мотивы преступлений, проникать во внутренний мир того, кого приходится защищать или обвинять. Считаю, что такой подход обусловлен особенностями мира в котором мы живем, так как именно сегодня людьми владеет чувство страха, тревоги за свою судьбу, предчувствия того, что мир этот нестабильный и вр; жесткий. Меня очень волнует проблема «утраченного» поколения, сбитого с толку жизненными противоречиями, экономическим кризисом, который вызвал волну безработицы и разгул финансовых афер. Легенду о талантливом и бескорыстном юристе я услышал за школьной партией. Помню, как поразил меня роман М. Стельмаха «Правда и несправедливость». На примере одного из персонажей (Поцелуйка) я увидел, как нечестность порождает подлость, а подлость ведет к преступлению. Ловкий, льстивый и злобный Поцелуйко, уничтожив партбилет, служит немцам, так как верит в их победу, тем не менее надежды не оправдываются, и теперь надо как-то защитить себя. Он идет к Григорию Заднепровскому, руководителю партизанского отряда, с просьбой выдать справку, которая бы удостоверяла его участие в партизанском движении. Заднепровский отказывает Поцелуйку, и тогда тот начинает вести клевету на честного, порядочного человека. Чем руководствуется в своих действиях Поцелуйко? А тем, что обнаружится в его окружении тот, кто поверит клеветам. И обнаружился такой - областной чиновник Чернополенко. Как следствие -осуждение Заднепровского. Жутко становится от этого. Та правда торжествует: обнаружались свидетели (Варка) и довели подлость Поцелуйка, развенчали его продажную душу. Талантливый писатель разоблачает никчемность и продажность людей, а нас учит отличать зло от добра, ложь от правды. Или вот еще один пример. Анна Роосоха из рассказ Ю. Мушкетика «Суд». Она, как и Григорий Заднепровский, стала жертвой сталинизма, застоя. Честная, трудолюбивая, добросовестная, Анна живет по закону совести, беречь правду на миру, гуманизм, любовь к людям.. За что ее осуждают? За невыработанные трудовни? Формальный подход к решению человеческой судьбы - это, на мой взгляд, тоже преступление, и он не должен иметь места в жизни. Уроки украинской литературы были для меня школой жизни. Разве можно забыть рассказ учителя о судьбе земляка Николая Волнового, который все делал для того, чтобы пришло на нашу землю светлое будущее, но стал жертвой

партийного бюрократизма? А сколько испытаний было на жизненном пути В. Симоненко и В. Стуса! И не обнаружилось, к сожалению, ни одного юриста, который бы защитил талантливых людей, их идеи. За что мучили в лагерях В. Стуса за то, что он выступил против преследования интеллигенции или, может, за честность? Хотелось бы, чтобы расследование сфабрикованной коварности выливалось в доказательство невиновности. В этом я вижу смысл моей жизни на юридической стезе. Для меня жить - значит честно и вдохновенно работать.

*Полозок Поліна Олександрівна
Веселівський р-н, КЗ «Веселівська ЗОШ
I-III ступенів №1*

Мои права и обязанности

Человек родился на свет! Этим он уже доказал своё первое право на жизнь. Ребёнок становится полноправным гражданином страны, жителем планеты Земля. С первых минут жизни он уже имеет право на имя, фамилию, гражданство. Всё это заносится в специальный документ. Каждый ребёнок имеет право на охрану здоровья. И начиная с момента рождения и далее, ребёнку всегда будет оказана квалифицированная медицинская помощь. Своих обязанностей малыш ещё не знает. Но его оберегают родные и государство. Ребенок начинает познавать окружающую действительность от того, как ему это преподносят. Каким вырастит малыш, во многом зависит от того, от того как относятся к этой жизни его родители. Поэтому долг родителей приучить постепенно ребёнка жить в обществе и для общества. Даже в маленьком возрасте ребёнок имеет право на отстаивание своих интересов, своих игрушек, имеет право в выборе места и партнёров для игр. А к обязанностям детей должны приучать родители: убрать за собой игрушки, не мусорить на улицах города- ведь содержать город в чистоте это обязанность каждого гражданина, уважать старших, соблюдать правила дорожного движения, от того зависит жизнь не только самого человека, но и многих других. Когда ребёнок идёт в школу он получает следующие права-право на получение бесплатного среднего образования. Обязанность школьника: носить форму, всегда выглядеть опрятно, беречь школьное имущество не опаздывать и не пропускать уроки, уважать учителей.

Много создано документов которые оберегают права детей, то и “Конституция” и Конвенция о правах ребёнка” Дети в нашей стране защищены они должны знать свои права.

Якби законів не було...

Одного разу в далекій країні Соах жив маленький принц. П'ять років його життя пройшли напрочуд безтурботно. Він міг скільки завгодно бігати по саду й палацу, їсти солодощі у необмеженій кількості, взагалі робити все, що йому заманеться.

Думаю, дорогий читачу, що ти й сам розумієш, що це щастя тривало недовго. Коли принцу виповнилося шість років, він пішов до школи. З першого ж дня йому довелося зустрітися зі своїм першим ворогом-Розпорядком дня. Принцові ніяк не вдавалося зрозуміти, навіщо потрібно прокидатися дуже рано, в однаковий час, їсти корисну їжу тричі на день, замість того, щоб поїдати солодощі в будь-який момент. Проте не лише обмеження часу, а й необхідність працювати дуже дратувала хлопчика. І справді, навіщо вивчати іноземні мови, літературу, математику, якщо існує стільки цікавих ігор? Попри своє небажання, принц, як і всі школярі, був змушений сумлінно навчатися.

Пройшло багато років і він став королем. Проте його не покидала мрія звільнитися від усіх заборон і перешкод. Оскільки новий король був дуже доброю людиною, він зняв будь-які обов'язки не лише з себе, а й з жителів. У зв'язку з цим, країна отримала нову назву, протилежну старій, - Хаос.

Задоволений нововведенням, яке мало принести всім щастя, принц солодко заснув. Він за звичкою прокинувся доволі рано і страшенно здивувався, що в палаці ані душі. Зголоднівши, принц вирішив знайти кухарку, аби попросити її приготувати сніданок. Отож він вирушив на пошуки її домівки.

Жінка сиділа на маленькому стільчику, лузаючи насіння і жбурляючи лушпиння прямісінько на підлогу. Довкола неї з гучним реготом бігали діти. Найменший хлопчик жалібно просив маму приготувати їсти, але та відповідала, що має приємніше заняття.

Як Ви можете бути такою безжалісною?!- обурено вигукнув принц, - Це ж Ваша дитина!

Чому Ви вважаєте мене такою?- різко спитала кухарка, - Хіба я не маю права робити все, що забажаю? Адже саме Ви дозволили не виконувати обов'язки!

Засмучений її словами, він геть забув про голод і повернувся додому. Принц зрозумів, що кожен має виконувати свої обов'язки не залежно від того, подобаються вони йому, чи ні. Тому він створив Закон, який підтримує чистоту й порядок в країні, гарантуючи право на відпочинок, як цілком виправдану нагороду.

Так на зміну країні Хаос прийшла Соах, яка процвітає і нині. А вам, дорогі читачі, раджу змалечку виконувати правила, адже, лише виконуючи їх, можна жити щасливо і в злагоді з оточуючими.

*Ахчи Діана Ігорівна
КЗ «РВК «Єлисейська ЗОШ І-ІІІ ст. – ДНЗ»
Приморський р-н*

Сповідь

Мене звуть Діана. Минулого року, як ніколи, я чекала літа. Тато з мамою пообіцяли мені путівку до табору, а час чомусь зупинився. Незважаючи на те, що надворі був травень, було тепло, у квітниках розцвіли тюльпани, нарциси, бузок, а час всерівно не просувався вперед. Я лічила дні, прокидалася з мрією про тепле море. І ось нарешті літо! Довгождане літечко! Червень приємним теплом огорнув усіх. І дорослі, і малі з насолодою купалися в проміннях яскравого сонця. Батьки дотрималися свого слова і подарували мені путівку до табору. Недовгі збори - і я вже в омріяному таборі на березі Азовського моря.

Перший день перебування в таборі почався із знайомства. Наш загін складався із 20 осіб (12 дівчат і 8 хлопців). Всі веселі і щасливі, адже попереду цікавий відпочинок.

Увечері влаштували дискотеку, на якій я познайомилася з дівчатами з Київщини, Донеччини, Житомирщини. Всі були такі веселі, сміялися, танцювали, а потім розійшлися по своїх кімнатах. У нашій кімнаті поселилося троє дівчат: Оля, Катя і я. Ми довго обговорювали дискотеку, обмінювалися враженнями. У розмові чомусь більше участі брала Катя, а Оля про щось міркувала, обдумувала. Так нас непомітно огорнув сон. І раптом я крізь сон почула, що хтось плаче. Я прокинулася. Оля сиділа в ліжку і плакала. Я підійшла до неї, легенько взяла за плечі, почала заспокоювати... І Оля, трішки заспокоївшись, розповіла про себе.

«Я народилася в багатодітній сім'ї четвертою дитиною. Тато працював трактористом. Мама доглядала нас. Роботи в неї було багато: треба доглянути домашнє господарство, наварити, випрати, спекти. Все було в родині добре, старші, коли підросли, допомагали мамі, чим могли. Мені було три роки, коли в дім чорним птахом залетіло горе. Тато пішов на роботу і не повернувся, лише пізніше я зрозуміла слова «серце», «серцевий напад». А тоді, коли хоронили тата, дуже добре запам'ятала велику кількість чужих, незнайомих людей і розпачливий крик матері... І розпочалося... Хіба ми, діти, уявляли, яке життя нас чекає? Про це страшно подумати, через що ми пройшли. Мама цілісінькими днями кричала, когось звинувачувала, нарікала на долю, стала дратівливою. А найстрашніше – почала пити. Вдома постійно були якісь люди: чоловіки, жінки. Пили, щось обговорювали, кричали. На нас ніхто не звертав уваги. Старші в школі, а я вдома серед бруду, серед п'яних, які постійно шукали горілки. Їсти не було чого. Мені постійно хотілося їсти, хоч би крихточку хліба, хоч би одну картопельку. Мене кидали з кутка в куток, як м'яч, як непотріб. Коли я починала плакати, мати закривала мене в темну кладовку, де не було світла, де було волого й холодно. І темно, дуже темно. Я панічно боялася темноти. Мені здавалося, що якісь невидимі руки душать мене, забирають повітря, життя. Старша сестра Марійка завжди визволяла мене з темного заточення. Я чекала її

повернення зі школи. Я пам'ятаю, що Марійка і Сашко часто пропускали школу, бо треба було самим рубати дрова, шукати щось з'їсти. Мати перетворилася на жорстоку, свавільну жінку. Вона ладна була мене розірвати на шматки. Жінка, яка народила мене, яка дала мені життя, вважала мене за непотріб. А мені так хотілося повернутися в те життя, коли був живим тато, коли мама була привітною і лагідною. А ще в хаті було завжди тепло і пахло пирогами. Це було в тому житті, а в цьому страшенно хотілося їсти, хоч би хліба, хоч би чогось. Так продовжувалося довгих три роки. За цей час до нас приходили зі школи, з сільської ради, якісь незнайомі люди. Лаяли матір, погрожували забрати нас до інтернату. Та її вистачало рівно на декілька днів. Мати намагалася щось прибрати, з чогось приготувати їсти. І знову розпочиналося все спочатку. Я стала такою худенькою, що мені важко було ходити.

Одного разу в хаті, як завжди, зібралися материні друзі, пили, веселилися, а я голодна сиділа в своєму заточенні. І раптом почула вигуки, крики, голосіння матері. Я голосно закричала, і постукала в двері. Двері різко відчинилися. На порозі стояв міліціонер. У кімнаті були старші сестри і брат, п'яна мати і ще двоє жінок. На столі стояли порожні пляшки, недопалки, огризок недоїденого огірка. Я не дуже розуміла, про що вони так голосно розмовляли. Зрозуміла одне, що нас забирають до інтернату. Старші зібрали якийсь «одяг» і нас відвезли до притулку. У мене й досі в пам'яті Сашкові слова: «Мамо, ти для чого нас народила, щоб так просто відмовитися від нас? Ми маємо право на батьківське піклування, на сім'ю. Чому? Чому?»

Після холодної і голодної батьківської домівки життя в притулку здалося раєм. Нас добре викупали, одягли в чисте, а ще – нагодували. Я не могла повірити в те, що їсти даватимуть декілька разів на день. Вихователі, добрі і чуйні, не могли намілюватися моїм світлим кучерявим волоссям, синіми величезними очима. В моє тіло почало повертатися життя. До мене часто забігала Марійка, Сашко, Даринка. Марійка пригортала до себе, гладила, і, чомусь, називала мене сиріткою.

Я звикла до такого життя за розкладом, мені було дуже добре, я жодного разу не заплакала за матір'ю, за домом. Я потоваришувала з однолітками, ми грали в різні ігри, а ще в «доньки-матері». Я була «мамою» - доброю, лагідною, привітною. І тоді я зрозуміла, що всі діти, від малого до великого, мріють про родину, материнську ласку і батьківське плече. Я у снах малювала затишну оселю, усміхнену маму і привітного тата. Ми всі разом зустрічаємо Новий Рік або святкуємо день народження. А на ранок цього не ставало, я поверталася в реальне життя.

Це тривало рік, а одного разу до нас завітали чоловік і жінка, розглядали дітей, а потім погляд жінки зупинився на мені. Я глянула їй в очі, а вони такі добрі, такі ласкаві й сині, як волошки. На серці стало тепло і приємно. «Мамо, мамочко! – крикнула я, - я так тебе довго ждала.» Прибігла до неї притулилася, вона взяла мене на руки, ніжно пригорнулася до мене. Чоловік і жінка по черзі цілували мене.

- Мамо, я так довго тебе чекала, - невже це не сон? – щебетала я.

Ось так я повернулася в родину, на яку я мала повне право. Мене оточили любов'ю і турботою. На вихідні до нас приїздили Сашко, Марійка і Даринка. Ми вечеряли всі разом, веселилися, говорили про все. Та ніхто ніколи не згадував минуле, наче його і не було.

Я дуже швидко звикла до мами і тата. Вони любили мене, пестили і голубили.

Наступного року я пішла до школи. Навчалася добре, з любов'ю. Все в мене було дуже добре. Одне, що залишилося з того життя – страшенно боялася темноти. Спала тільки при ввімкненому світлі. Ми кожного року їздили на море. Час летів дуже швидко. Мені не вірилося, що все так може бути добре. Лише цього року я дізналась, що рідна мати померла. А цього літа мама з татом купили мені путівку до табору. І ось я тут. Я дуже вас прошу, щоб не вимикали світло...»

Надворі світало. По обличчю Олі бігли сльози. А на душі в мене було так важко і в той же час легко. Важко через те, що Оля довелося пройти такі випробування, в легко через те, що вона нарешті щаслива, має сім її люблять, піклуються, адже вона має право на це.

Ми дуже здружилися з Олею. Зміна пролетіла швидко, ми добре відпочили, набралися сил.

Тепер ми кожного дня телефонуємо одна одній і з нетерпінням чекаємо літа.

А влітку знову до табору!

Закон и Конституция

Много-много лет назад, когда только зарождалась жизнь, жила-была планета, звали ее Земля. Земля жила одна и поэтому в начале своей жизни была бедна и неухожена. Но со временем на Земле стали образовываться государства. Они имели свои границы. На их территории проживали люди. Так в одном из государств правил царь по имени Закон. Царь Закон имел свое войско, был очень богат и силен. Но простые люди его не любили. Они были бедны и не защищены и полностью принадлежали ему. Несмотря на свою силу и могущество, он был одинок и несчастен.

Как-то, находясь на прогулке, царь Закон встретил прекрасную девушку по имени Конституция. Конституция была принцессой соседнего государства. В нём люди жили хорошо и любили свою принцессу. Увидев принцессу, царь Закон влюбился в нее с первого взгляда и потерял сой покой и сон. Конституции царь Закон тоже понравился. Они полюбили друг друга. Прошло совсем немного времени и царь Закон предложил принцессе Конституции выйти за него замуж. Она согласилась, но поставила перед царем свои условия. Одно из условий гласило: два государства объединяться в одно, жители будут жить в мире и согласии, пользоваться равными правами; царь Закон будет гарантировать им защиту и порядок, а принцесса Конституция будет защищать права и обязанности жителей перед царем Законом. И со временем Конституция станет основным законом государства. Так после заключения брака, они станут одной семьей.

Царю Закону пришлось по душе условия Конституции. Царь видел, что народ очень любит свою принцессу, а ему как раз и не хватало любви своего народа. Поэтому, без всяких раздумий, царь Закон согласился на условия своей возлюбленной.

В тоже время, в принцессу Конституцию был влюблен еще и злой и сильный царь Беспредел. Он стоял у границ ее государства и все время мечтал заполучить прекрасную принцессу и ее богатое и стабильное государство. В свою очередь, в царя Беспредела была «влюблена» девушка по имени Коррупция. Она мечтала только об одном, подчинить себе царя Беспредела и навсегда избавиться от принцессы Конституции. Узнав о том, что царь Закон сделал предложение принцессе Конституции, царь Беспредел рассердился и без объявления войны, напал на государство царя Закона. Войскам Беспредела почти удалось уничтожить войско Закона, и в глубине души они уже праздновали свою победу. Но вдруг, в этот момент, пришли на помощь Закону войска Конституции и разбили вражеское войско. Жители всех трех государств с радостью встретили победителей, после чего произошло объединение этих государств в одно.

Вскоре царь Закон и принцесса Конституция сыграли свадьбу и стали править новым государством. И те жители, которые до свадьбы жили под властью царя Закона и царя Беспредела, стали жить намного лучше. Они полюбили и начали уважать своего царя Закона, потому что он выполнил все условия Конституции, которая в свою очередь не давала в обиду простых граждан, защищала их права и обязанности. Так образовалось унитарное, значит единое и неделимое государство, в котором Конституция стала основным законом государства. Объединенная страна начала процветать.

А Беспредел и Коррупция, оставшись в одиночестве, умерли от голода и холода, так как в таком государстве существовать они просто не могли.

Вскоре у царя Закона и принцессы Конституции родилось много детей. Их назвали: Гражданское право, Административное право, Уголовное право, Экологическое право, Финансовое право, Семейное право, Трудовое право, Земельное право. Все дети росли в любви и заботе, получали образование и совершенствовались. И вскоре, дети подросли и стали помогать своим родителям поддерживать законность и порядок в своем государстве. У детей царя Закона и принцессы Конституции, появились свои помощники – кодексы. В них записаны законы, нормы права, по которым граждане объединенного государства жили долго и счастливо и дожили до наших дней.

Благополучное демократическое государство любит принимать гостей. И те, кто хотя бы раз там побывал, рассказывают о том, как хорошо жить в государстве, где главенствуют Закон и Конституция.

*Васіна Олена Олегівна
Кам'янсько-Дніпровська загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів №3*

Легаленд

Влітку я часто приїжджаю до своєї тітки в село. Мені там подобається. Зазвичай рано-вранці я прокидаюсь від співу тітчиного гусака. Злетить він на паркан та кукурікає щосили. У тітки взагалі живе багато тварин, я годую їх. Корові даю соковиту траву, кролику – моркву та капусту, а собаки люблять гризти м'ясні кістки з супу. Мені подобається спостерігати як на озері плавають пихаті гуси, качки і курка з курчатами. А одного разу я дуже злякалась: лежу під яблунею і раптом хтось боляче стукає мене по лобі. Підскакую – а це, виявляється, з яблуні впав перестиглий огірок. Взагалі в селі мені подобається, час плине непомітно... Ой, здається, я зафантазувалась: адже гусак не може кукурікати, а огірки не ростуть на яблунях!

Дійсно, світ, в якому ми живемо, цікавий та неосяжний і часто дуже складно пояснити в ньому те чи інше явище. Але з давніх-давен людина, спостерігаючи навколишній світ, зрозуміла, що в ньому все взаємопов'язано. Є певні правила його існування і якщо ці правила не порушено, то в природі все гармонійно функціонує. Усвідомивши це, люди прийшли до висновку: задля успішного розвитку людства треба визначити ряд законів і норм, яким повинні підпорядковуватися всі без винятку. Зараз на земній кулі існує декілька тисяч країн; кожна з них по-своєму цікава, особлива, самобутня, але в той самий час у них є і спільні риси – наявність столиці, мови, уряду, прапора, законодавства.

Змалку дорослі пояснюють дітям чого можна робити, а чого ні, готуючи їх до самостійного життя. Малеча спочатку дізнається, що їсти треба ложками і виделками, що кожен ранок повинен починатися з умивання та ранкової гімнастики, що спати треба лягати ввечері вчасно. Потім завдання ускладнюються: виявляється, що в дитячому садку, у суспільному транспорті, в магазині, на дитячому майданчику треба поводити себе певним чином, а не так як тобі забажається. В шкільному віці перелік обов'язків і завдань, покладених на дитину, невпинно зростає: ми повинні вчити уроки, дотримуватись дисципліни, поважати старших...

Мені здається, що все вищеперераховане самі лише обов'язки, але ж у нас – дітей є і права! Їх небагато та вони важливі:

право на життя,
право на здоров'я,
право на освіту,
право на ім'я,
право на громадянство,
право на захист від усіх форм насильства,
право на отримання інформації
і врешті-решт право на вільне висловлення думки.

Тому звертаюся до дорослих: якщо Ви хочете, щоб наше українське суспільство успішно розвивалося, треба не лише дітям сумлінно виконувати свої обов'язки, а й дорослим докладати максимум зусиль, щоб не допускати порушення дитячих прав. Адже навколишній світ – великий конструктор: загубиш чи невірно застосуєш одну деталь – не отримаєш бажаного результату!

Маркітан Дмитро Андрійович
Комунальна установа «Пологівська гімназія
«Основа» Пологівської районної ради

Ведмежий бізнес

У чарівному лісі, поблизу Тридев'ятого царства, у темних хащах, які не можна було ні пройти, ні проїхати, жили казкові звірі. Ці звірі були незвичайними, вони поводити себе як люди: працювали, відпочивали, займалися бізнесом. Тут було все, що потрібно для життя у великому місті: лікарні, магазини, перукарні.

У цьому таємничому лісі жив ведмідь Михайло Потапович, який мав власний медовий супермаркет «У Медведя», та власну фірму з виробництва меду. Неподалік від магазину стояли вулики, бджілки там працювали без відпочинку, бо без труда немає плода. Кожного ранку трудівниці вилітали з вуликів і летіли шукати медоносні рослини, а потім виготовляли густий, запашний мед. Чутка про цей корисний продукт котилася далеко за межі лісу.

На хороший товар багато було покупців. А продавав цей медок у своєму супермаркеті Михайло Потапович.

Життя кипіло, вирувало, йшло все добре і ніхто навіть не міг подумати, що може щось статися. Але не даремно говорять, що від користі серце кам'яніє. Ведмідь Михайло зробився скупим, ненажерливим, хитрим, над кожною копійкою трусився, хитрим став як лисиця. Аж ось одного разу він вирішив порахувати гроші за останні три місяці, бо був саме гречаний сезон, коли бджоли виробляли дуже багато меду. Михайло Потапович пішов до свого кабінету, зачинився в ньому, та почав перераховувати свої грошики, повторюючи: «Копійка любить, щоб її лічили». Але раптом задзвонив телефон:

- Михайле Потаповичу, до вас прийшли з податкової інспекції.

Михайло дуже перелякався, почав ховати гроші, а потім улесливо промовив:

Запроси, дорогих гостей!

До кабінету зайшли двоє панів: Заєць Вухастий та Вовк Іванович. Вони принесли Михайлу Потаповичу листівку. Здивуванню не було меж. Він неквапливо прочитав: «Кожного місяця, ви, Михайло Потапович, повинні сплачувати податки своєму лісу та його мешканцям у розмірі 25%»

-

- Я не можу платити податки. У мене малий бізнес, та й бджоли останнім

часом почали погано робити, все байдики б'ють, аби день до вечора, – промовив ведмідь, бо не хотів він власні гроші віддавати.

Хоча, не для податківців сказано, ведмідь мав великий прибуток, бо кожен звір хотів поласувати медком. Всі говорили, що в Михайла Потаповича найкращий мед, такого не знайдеш у сусідніх лісах. Кожного літа Михайлу Потаповичу з закордону привозили нових бджіл, які виробляли найсмачніший мед, і ведмідь, звісно, не сидів склавши рук, - підіймав на нього ціну.

- Ми знаємо про ваш прибуток, - відповів Засць, – ви на місяць продаєте близько п'яти тисяч баночок з медом, тому прибуток за рік у вас гарний.

- Та що ви таке говорите? У мене таких грошей немає, і, взагалі, то я продаю не свій мед, а брата з Західного лісу, він попросив продати мед та відправляти гроші йому.

Ведмідь прогнав держслужбовців із свого кабінету і попросив охорону, щоб вони провели інспекторів із супермаркету. Михайло сподівався, що він зумів гостей пошити у дурні.

Пройшло кілька місяців. За цей час у ведмедя набігла чимала сума, яку він мав сплачувати. І ось одного разу, він зібрався до своїх друзів у сусідній ліс, які також мали власний бізнес. Але по дорозі, він довідався, що все їх майно конфіскували, через те що вони не сплачували податки. Але Михайло Потапович, вважав, що з ним цього ніколи не станеться, і пропустив це повз вуха.

Одного прекрасного вечора, вони з дружиною сиділи коло барлоги, вечеряли. Аж ось до нього, як грім на голову, прийшли знову інспектори з податкової і повідомили йому:

- Якщо за тиждень, Михайле Потаповичу, ви не сплатите певну суму, то ми конфіскуємо весь ваш мед, який роблять ваші бджоли.

- Як ? Мед та бджоли - це єдиний засіб мого існування.

- Ну ось і добре, сподіваємось, ви зрозумієте весь стан свого положення. Бувши винним, треба бути і платним.

Михайло Потапович задумався. Дійсно, з медом, як з вогнем: і тепло з ним, і небезпечно, але що винен – віддати повинен. Дістав всі гроші, які в нього були, і розрахувався з податковою, хоча і сума була чималенька.

Отже, все чого вимагає держава, треба виконувати. Податками підсилюється бюджет держави, сплачуючи їх, допомагаємо немічним, тим хто потребує житла. Податки сприяють і нашому майбутньому, адже з розвитком освіти ми, молодь, зможемо здобути хороші знання, які знадобляться у майбутній професії. А знаючих робітників, вчителів, медиків, юристів, нашої державі дуже потрібно, щоб вона стала європейською, а не країною третього світу. Сплата податків - основа могутності держави і добробуту її народу.

Казка «Українська родина в казковому місті Право»

Жив в одному казковому місті дядько Андрій з дружиною. В нього було четверо дітей і він завжди любив і вважав за необхідне приділяти увагу їх правовому вихованню. Якось батько хлопцям та дівчатам розповів наступну історію.

Ви знаєте, що були часи, коли дітей взагалі не сприймали як людей особливого віку — до них ставилися так, як до дорослих. Минуло не одне тисячоліття, поки людство зрозуміло, що діти потребують відмінного ставлення.

Лише в XVII-XVIII ст. діти отримали належну увагу, бо раніше вони не мали ні дитячого одягу, ні дитячих іграшок чи книжок.

У середньовічній Німеччині слово «дитина» взагалі було синонімом до слова «дурень». Дітям було нелегко - не було законів, які оберігали б їхнє життя.

Довгі роки найрозумніші і найдобріші люди боролися за права дітей самотужки, і нарешті, у 1924 році, вони зібралися у місті Женеві, де прийняли перший документ про потреби дітей - Декларацію прав дитини.

Упродовж XX ст. було прийнято цілий ряд документів, спрямованих на захист дітей та дитинства.

Наша держава дбає про дітей, але і в нашій країні є випадки, коли порушуються права дитини. Є ще багато проблем і, можливо, частину їх зможете вирішити ви, коли станете дорослими. Ви ще дуже юні, але повинні знати й розуміти проголошені в Конвенції права, брати активну участь у їх втіленні в життя.

Тепер, коли ви прослухали мою розповідь, то давайте пограємо з вами у вікторину " Чи знаєте ви... "

1. Як називається основний документ громадянина? /паспорт/
2. Який закон вважається головним законом країни? /Конституція/
3. Що являє собою добровільне об'єднання громадян країни за певними політичними поглядами? /партія/
4. Як називають осіб, які не досягли 18-річного віку? /неповнолітні/
5. Він може бути цивільним, адміністративним, кримінальним, що це? /кодекс/
6. Як називають захисника у суді? /адвокат/
7. Як називають людину, що бачила злочин? /свідок/
8. Якого птаха бояться злочинці України? /"Беркут"/
9. Який документ потрібний для проведення арешту чи обшуку? /ордер/
10. Як називається примусове затримання особи співробітниками правоохоронних служб? /арешт/
11. Як називається державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я і права громадян? /міліція/

Діти, ви молодці тому, що відповіли на всі мої запитання! Тому, можна зробити висновок, що сьогодні в нас нема переможців і переможених, так як перемогла дружба. Я дарую, кожному з вас по цукерці. Після того, як ви її з'їсте, вам треба йти чистити зуби та лягати відпочивати. На добраніч!

Носуленко Катерина
КЗ «Веселівська ЗОШ І-ІІІ ступенів №1»

«Как только я родилась, у меня есть право»

Как только я родилась, у меня есть право на жизнь, право быть гражданином своей страны и право на имя. Я имею право на уважение не только со стороны родителей, но и других людей, которые меня окружают. В конвенции по правам ребенка сказано, что каждый ребенок должен жить со своими родителями, Если случиться беда, и ребенок останется один, то о нем позаботится государство. Когда я захочу, то могу посещать спортивную, художественную, музыкальную школы. Также государство мне должно бесплатное обязательное образование в школе. Когда я болею, меня бесплатно лечат в больнице. Сейчас за соблюдением моих прав следят дома-родители, в школе учителя. Чтобы следить за соблюдением моих прав родители, учителя и Я должны знать Конвенцию по защите прав детства.

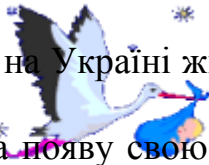
Но надо помнить, что у каждого человека есть, не только права, но и обязанность быть честной и доброй, слушать родителей и хорошо учиться в школе

«Моя родина»

В одному місті на Україні жила – була одна щаслива сім'я.

Вона чекала на появу свою першу дитину. А як відомо, що в нашій країні є багато прав. І перше право: це кожна родина має право на дітей. Вона має право також бути щасливою родиною. Бо з появою дитини в родині, сім'я стає дуже щасливою.

І ось відбулося чудо, в цій родині народилась дівчинка. Вона була така крихітна та чудова голубі, як небо очі розовенький маленький ротик, носик, як кнопочка.. Вона була така чудова, схожа на квіточку.

Розгледівши свою крихітку доньку, батьки вирішили дати їй ім. я. Бо в нашій країні кожен має право на ім. я. І це друге право, мати ім. я.

Дівчинку назвали Леся. Бо це ім. я позначає доброту, лагідність та захист всього живого на землі.

Я стала підростати і ось перший огляд дитини у лікаря, підготовка до дитячого садка. І це ще одне право: кожна дитина та людина має право на безкоштовне медичне обслуговування. Ось і дитячий садок.

В нашій країні кожна дитина має право підтти до дитячого садка. Мої батьки повели мене до дитячого садка. Мені там дуже сподобалось. В мене були дуже хороші вихователі.

Які навчили мене грати в ігри, логічно мислити, малювати, розповідати вірші. І це ще одне право : кожна дитина має право навчатись і розвиватись. Я піростала і за мене піклувались мої батьки та вихователі. Коли мені виповнилось шість років мої батьки віддали мене до самої гарної школи. Моя школа називається « Світанок». В мене дуже гарна та лагідна вчителька.

Вона дбає та поважає наші інтереси у класі. Воно нас вже навчила читати, писати, рішати задачки, думати та розмірковувати. Це ще одне право : кожна дитина має право навчатись.

В нашій країні кожен має право бути щасливим та здоровим.

Моя родина піклується та захищає і любить мене. Бо кожна дитина має право на любов, турботу та захист. Я ще дитина і мені тільки сім років, але я знаю, що в мене є ще багато прав на зростання в гарній країні, добрій країні, мирній країні – Україні.

«Куточка-Ряба на новый лад и не в склад...»

Жили были Дед и Баба, и была у них Куточка-Ряба.

И решили они организовать частное предприятие «Золотая семейка» - по производству и продаже яиц, не простых, а золотых!

Распределили в фирме должности: Дед стал директором, Баба бухгалтером,

Куточка-Ряба-простым рабочим.

И пошла дело. Дед с Бабой поехали по сёлам, деревням и городам заключать договора по поставкам яиц. А Куточка-Ряба тем временем принялась за работу: поклевала зёрнышек, попила воды и уселась на насест. День сидит, два сидит, а яйца всё нет.

Уже и Дед с Бабой вернулись из командировки, привезли договора на поставку яиц, а курица всё сидит. Дед с Бабой решили провести с ней производственное совещание:

- Ты Куточка, согласно договору, должна снести к двадцатому числу сего месяца яйцо, все понятно? - сказал Дед. И отправился с Бабой на обед.

Сидит Куточка на насесте и думает:

- Как же я к двадцатому числу снесу яйцо, если зерно последнее доела, воду допила, а в курятнике холодно и света нет. Надо выдвинуть свои требования по организации производства и охране труда.

Уже вечер семнадцатого, а яйца всё нет и нет... Баба с Дедом у курицы под клювом договором машут, и приговаривают:

- Срыв поставок! Неустойка! Всё из зарплаты вычтем!!! - кричит Баба.

- А чего это вы на меня кричите? Я что ли виновата что зерна нет? В курятнике холодина такая что аж клюв свело от холода, и перья дыбом встали, темно хоть глаз выколи, какое тут яйцо? Мне хоть бы лапы не откинуть! Создайте мне нормальные условия труда, а то в Хозяйственный Куриный Суд подам на вас! - Прокудахтала Куточка и посмотрела на Деда с Бабой, те заметно побледнели.

- Ладно... - сказал Дед Бабе, - перенеси её с насестом в избу к печи, а то и правда лапы откинет, и не видать нам развития бизнеса.

Утром курица проснулась, улыбнулась: корм, вода, тепло, вот и просится яйцо.

Вот к двадцатому числу, к обеду, Бабе и Деду, снесла курица яйцо, не простое, а согласно договору –золотое. Дед рад, и Баба рада. Позвонили они покупателю:

- Приезжайте, товар готов. Забирайте. В договоре - самовывоз.

Покупатель говорит:

- Хорошо. Куда?

Дед в ответ и говорит:

- По адресу, на деревню к Бабе и Деду.

- Ждите.

Вот двадцатое число, и машина под крыльцом. Погрузили, повезли. Долго ехали не знаю, но когда открыли дверь, что то пискнуло в коробке: приоткрыли, посмотрели, мышь сидит, яйцо разбито. Только вот одна беда, нестыковка, форс-мажор, упаковка подвела.

Что же делать, как же быть? Долго думали, решали, и на Мышку в суд подали. За порчу мышка получила пять условно, три скостили.

В договоре поменяли пункт доставки, упаковки, ну а главное-яйцо, не златое а простое, а про мышь вообще забыли.

Мораль сей сказки такова - правильно оформляйте договора!

Вовка в стране Бесправия

Жил мальчик по имени Вова. Жил, не тужил, в школу ходил. Ел, спал, гулял, в игры играл... Все бы хорошо было, да ленивым был он не в меру: уроки учить не любил, особенно – Правоведение. Ой, зачем ему оно? Всякие там законы, нормы, обязанности... На уроках у него всегда один ответ: «Тетрадь забыл», «Ой, расписание перепутал». Надоело это все Марье Ивановне. Взмахнула она правой рукой и превратилась в колдунью. В классе повеяло холодом. Дети притихли, а колдунья Марья Ивановна взмахнула левой рукой и произнесла громким голосом заклинание: «Отправляю тебя в страну Бесправия! Путешествие это для тебя уроком будет!»...

Вовка пришле в себя, оглянулся – улица, как улица, только очень грязная. Все идут, толкаются, бросают под ноги оберти от мороженого, огрызки от яблок... Что-то ударило по голове:

- Эй, ты чего? - крикнул Вовка мальчишке, который бросил в него камень.

- А ничего. Что хочу, то и делаю !- крикнул тот, запустил в Вовку огрызок из рогатки и убежал ...

«Вот зайду в эту кафешку, а то так пить хочется, заодно успокоюсь», - подумал Вова. Зашел, все столики заняты, народ курит так, что из-за одного дыма ничего не видно. Он начал задыхаться, заболело в легких. Вова не сдержался :

- Вы зачем курите при детях? И вообще здесь не положено курить!

- А мы что хотим, то и делаем. Никто нам не указ. Прав и Обязанностей в наших краях нет, – ответила ему толпа.

Вовка возмутился, он полумал, что как так можно к людям относиться, да и к себе тоже. Сердце разрывалось на части, не будет ему в этой стране счастья. Нельзя оставаться. Нужно как-то выбираться – домой возвращаться.

Долго бродил он по улицам, разных бед насмотрелся. И не было счастья, да несчастье помогло.

Дрались мальчишки, четверо на одного. Все проходили мимо, их никто не заступался за него. Вовка подбежал, помог. Четверо от неожиданности разбежались кто – куда:

- За что они тебя били, почему? - спросил Вова.

- Да так, просто, им нравится, это уже вошло в привычку. Ты видишь, здесь нет ни правил, ни приличий. Не действуют ни нормы морали, ни права. А те, пытаются жить не так, как они, слабы и бесправны. Может, ты изменишь положение и общественное мнение. Словом, иди ко Дворцу Правления.

И направился Вовка во Дворец, чтобы бесправию настал конец.

Не так то просто попасть туда попасть, надо пройти испытания : правовые задачи решить. А как решить, если право не учил? Пришлось напрячься, вспомнить нелюбимую волшебницу – учительницу и ее уроки. Спустя пару минут радостный клич: «Решил!»

Вдруг двери открылись. В роскошном зале на высоком троне сидела Королева Бесправия.

- Ваше Величество!-воскрикнул Вовка.-Почему вы не создали законов?

- Ах, мой мальчик!-воскликнула Королева.-Права созданы, но чтобы привести их в действие задачки решить нужно.

- А почему вы сами их не решите?

-Я уже стара и ничего в этом не смыслю, - с грустью ответила ему Королева.

-Ладно, попробуем решить их.

«Справлюсь я или нет?»- подумал Вова.

Взялся он за законы, разбирать их стал, разбирать их стал, через какое-то время все он разобрал. Чудо случилось!Народ ликовал...

Вихрь пронесся над Вовкой, подхватил его. Почему-то показалось, что это Марья Ивановна прилетела спасать.

Вова оглянулся, все как и было: урок Права, класс, Марья Ивановна у доски..

«Право! Любимое Правоведение !Кк хорошо вернуться домой!А вот и учебник по Правоведению.Ну теперь я тебя никогда не обижу, вые выучу, все буду знать.Уж я то знаю как важно знать права людей и их обязанности.»

*Дорош Надія
Кузьміна Наталія
Ганно-Опанлинський НВК І-ІІІ
ступенів Приазовської районної ради*

Пригоди неслуха Олекси

Дуже далеко, серед високих сірих гір, у різнобарв'ї дерев і квітів розкинулась невелика країна Ляпундія. Вона була добре відома, адже тут, у різнопрофільній школі "Ляп-Ляп", навчалися її маленькі мешканці.

Одного осіннього ранку біля школи було більше звірят, ніж зазвичай. Учні з'їхалися на початок нового навчального року. Їх було багато, але більше за всіх відрізнялися новачки - перевихованці. Вони були найгучнішими з усіх, хто стояв на подвір'ї школи, а їх "вожак", найстарший Олекса, показував свій характер, ображаючи молодших, надаючи їм образливі прізвиська.

Олекса був худорлявим неохайним левом, що зовсім не бажав вчитися, але розумів, що для майбутнього йому треба мати документи про закінчення навчального закладу. Він виявився найговіркішим з усього натовпу і тому біля нього скупчилися дуже багато звірів.

Коли пройшла врочиста лінійка, всіх учнів розселили в гуртожитку по кімнатах. І ось настав час першого уроку. Олексі не пощастило, адже в його класі учнів - перевихованців більше не було. Левові стало сумно поміж учнів, які прагнули навчатись. Він вважав, що зможе налаштувати під себе хоча б декількох звірят, та в нього це не виходило, на його образливі слова та погрози життю ніхто не звертав уваги.

Вчителі ретельно вивчивши всіх учнів - перевихованців, вирішили провести єдиний виховний захід, присвячений захисту прав звірят. Зробити це доручили найсуворішому викладачеві "Ляп-Ляп" - ведмедю Зиновію Микифоровичу. Як тільки вчитель побачив Олексу, то одразу ж угледів його небажання до здобуття знань. Зиновій Микифорович намагався залучити неслуха до свого заходу, та учень не йшов на контакт, не хотів відповідати за поставлене завдання. І вже під час самого свята вчитель зрозумів, що його здогадки були повністю виправдані. Олекса, справді, зовсім не хотів вчитися. Тому Зиновій Микифорович вирішив поговорити з неслухом після заходу...

Рішуче налаштований викладач промовив:

- Шановний Олексю, спостерігаючи за Вами, я розгледів неохоту до навчання, тому хочу запропонувати вигідну пропозицію. Я хочу, щоб Ви спробували себе як мандрівник. Помандруєте різними країнами і дізнаєтесь про права звірів різних країн.

- Я згоден, - не вагаючись відповів Олексю. Мені набридло сидіти на одному місці.

- От і добре! Збирайте речі! Завтра Ви вже відправляєтесь до Воккалди. Наступні маршрути я буду повідомляти голубиною поштою. У цій країні Вас зустріне мій товариш, який розповість де Ви будете жити, і дещо про правову систему їхньої країни.

- Як?! Вже завтра?, - здивовано подивився на вчителя Олексю.

- Так, з цією справою тягнути не можна!, - суворо відповів Зиновій Микифорович.

Олексю хутко зібрав речі і наступного ранку вже відправився до Воккалди. Там його зустрів знайомий викладач - поважний їжак Амадій. Він допоміг левові знайти свою тимчасову домівку і почав розповідати про мешканців

Воккалди. Та учень не слухав, йому було нецікаво і їжак залишив Олексю наодинці без своїх повчань. Учень мав прожити у цій країні один місяць, тому він не дуже поспішав вивчати особливості Воккалдійських прав. Олексю знайшов собі друзів і весело проводив час за розвагами.

Після трижневого відпочинку учень згадав про обов'язкове завдання вчителя і почав цікавитися у знайомих про винятковість прав воккалдійців. Він довго засиджувався в бібліотеці, шукаючи відповіді на свої запитання, і все ж їх знайшов. Після п'яти днів напруженої роботи, учень дізнався, що у воккалдійців дуже багато спільного з ляпундійцями. Всі звірі відстоюють своє право на життя, створюють певні правила і карають тих, хто їх порушує. Та все ж таки Олексю довідався про дуже жорстокі закони у цій країні, які змусили задуматись над своїми вчинками. У Воккалді сувора судова система. За глузування з маленьких звірят можна лишитись життя, адже дитинча - найцінніший скарб. Держава несе повну відповідальність за його життя і здоров'я. Це дуже вразило Олексю! Він швиденько поспішив відзвітуватися своєму вчителю.

Зиновій Микифорович отримавши звіт від учня дуже здивувався, що він, взагалі, про щось зміг довідатись, адже веселощі для нього були на першому місці. Та зупинитись на цьому ще було зарано.

Через декілька днів Олекса вирушив до нової країни - Мекеди.

Мекеда - чудова країна, яка дуже відрізнялась від Ляпундії. Тут Олекса міг би дізнатись дуже багато про життя тварин і їхні права, але лінощі не дозволили цього зробити. Учень знову не зміг місяць присвятити вивченню прав тварин.

Та на другому тижні він зазнав певних труднощів у спілкуванні з мекедійцями, адже тварини в цій країні були дуже освічені, і Олекса не мав спільних тем для спілкування з ними. Довелось знову відправитись до бібліотеки. В читальні лев познайомився з інтелегентним вовком, Вінідієм, який залюбки погодився розповісти про всі права їхніх мешканців

та запропонував маленьку екскурсію до острова Вікі-Тікі. Олекса погодився, адже полюбляв різні розваги.

Мешканці цього острова дуже здивували учня. Жодна тваринка не розважалась, всі, від малого до великого, займались певною роботою і ніхто не скаржився на втому. Вінідій пояснив, що всі тварини живуть за певними

правилами, які зібрані в єдиному збірнику законів Кітіці. Згідно з ними всі тварини рівні між собою і мають виконувати однакові обов'язки. Всі свята жителі святкують з розмахом. Є така цікава відмінність, у мекедійців є право вводити свої свята у календар тваринного світу, та, нажаль, їх не так вже і багато, але ми отримали запрошення на святковий

вечір з нагоди свята врожаю. Цього дня закінчувались всі роботи заготівлі запасів на зиму. Олекса набрався сміливості і запропонував ввести в Мекеді свято Нового року, яке святкувалося б з приходом весни, коли природа

прокидається від
зимового сну і
починаються всі
роботи для добробуту
мекедійців.
Мешканці острова
вислухали
пропозицію Олекси.
Вона їм дуже
сподобалась. До
календаря було
введено ще одне
свято.

Олекса

повернувся з острова

у чудовому настрої, подякував за цікаву екскурсію Вінідію і вирішив одразу ж написати своєму вчителю про свої відкриття.

Отримавши звістку від учня Зиновій Микифорович декілька разів перечитував його листа, та не вірив своїм очам, що це дійсно відбувалося з його учнем - перевихованцем. Він радів, що Олекса зміг стати на правильний шлях і сам зробив певні висновки. Вчитель надав можливість самому обрати, чи хоче він подорожувати далі, чи може повернеться додому і тут продовжуватиме своє навчання.

Олекса, не вагаючись з відповіддю, повідомив, що прийняв рішення повернутись до Ляпундії. За такий короткий час він зрозумів дуже важливі речі, про які треба розповісти товаришам, щоб і ті не допускали таких помилок, як він сам.

З поверненням Олекси до школи було влаштоване свято, на якому він виступив з врочистою промовою. У залі була цілковита тиша... Всі з захватом слухали розповіді пригод учня.

З гордо піднятою головою Лев промовив: "Я можу сказати з впевненістю, що найголовніше в житті - це дитина. Не можна порушувати її прав і позбавляти життя. Треба наполегливо вчитися і вміло використовувати свої знання на практиці. Тільки власними силами і наполегливою працею можна досягти мети у своєму житті.

Зиновій Микифорович у своєму заключному слові назвав Олексу найкращим зі своїх учнів. Неслух Олекса був викреслений зі списку перевихованців!

Приключения Тишки.

На опушке леса, в деревянной избушке, жили старые зайцы. Однажды осенним прохладным утром под кустом капусты они нашли маленького зайку. Он был слабым и беззащитным. Так как своих деток у них не было, они сразу же решили взять зайчика себе.

Дедушка заяц сказал бабушке: «Этот зайчик очень слабенький, если мы ему не поможем и не приютим его, он погибнет. А он должен жить, он имеет право на жизнь и на жилье».

«Наша просторная и теплая избушка будет для него жильем», - сказала бабушка зайчиха.

«Будет нам на старость опора!» - сказал дедушка заяц.

Немного подумав, бабушка зайчиха сказала : «Он также имеет право на имя, мы должны ему дать имя».

Немного посоветовавшись, они назвали его Тишкой.

Так и зажили они дружной семьей. Старые зайцы полюбили его как родного. Заботились о нем, воспитывали, выращивали для него много капусты, свеклы и сочной моркови, ведь дети имеют право на качественное, полноценное питание.

Зайчик Тишка очень сильно хотел учиться в школе, быть образованным. Но дедушка и бабушка не пускали его, они говорили ему: «Мы старые и больные, нам нужна твоя помощь. И дорога в школу ведет через лес, в котором живут волк с лисой».

Однажды рано утром, пока все спали, Тишка убежал в лес искать школу. Далеко отошел он от своей избушки. Оглянулся, а за ним волк с лисой гонятся, те самые, которых дедушка и бабушка опасались. Страшно стало зайцу, начал он убегать, но поранил лапку и не смог бежать дальше. Испугался Тишка и подумал, что не спастись ему. А тут из – за елки вышел медведь. Он был самым главным в лесу, и его все уважали. Медведь защитил Тишку и объяснил лисе с волком, что детей обижать и издеваться над ними нельзя.

Медведь строгим голосом сказал: «Каждый ребенок имеет право на защиту от насилия!» Волк и лиса попросили у зайца прощение и пообещали никогда больше не обижать и не пугать его.

- А что у тебя с лапкой? – спросил

медведь.

- Я поранился, когда убегал.

- Поможем мы твоей беде. Каждый ребенок имеет право на охрану здоровья и на медицинское обслуживание! - сказал медведь.

Провел медведь зайчонка к высокому дубу, в дупле которого жила белочка. Она лечила всех зверей в лесу. Белочка обработала ранку, приложила лечебную травку и перебинтовала лапку.

- А куда ты, заяк, путь держишь? – спросил медведь.

- Я убежал из дому для того, чтобы найти школу. Я хочу учиться, но дедушка и бабушка не пускают меня.

Медведь с удивлением спросил:

- А почему они тебя не пускают в школу? Ты должен учиться. У каждого ребенка есть право на образование.

- Они совсем старенькие и им нужна моя помощь.

Медведь позвал своего сына и сказал: «Сейчас медвежонок проводит тебя к школе, тут совсем рядом. А я тем временем пойду к твоим бабушке и дедушке и объясню им, как важно образование. А то, что ты учиться так рвешься, это ты молодец!!!»

Медведь договорился со стариками зайцами. Теперь заяц Тиша ходит в школу, нашел много друзей. А после уроков и на выходных помогает дома своим бабушке и дедушке. В свободное время играет и отдыхает. Каждый ребенок имеет право на отдых.

Перемога над безправ'ям

За дрімучими лісами, за високими горами в прекрасній квітучій долині жило одне королівство. Правив ним король з королевою. Все у них було б добре, але не було дітей. Король дуже мріяв про сина. І от зла чаклунка погодилася допомогти, якщо дозволять їй дати ім'я хлопчикові. На превелике диво королева народила двійню. Старшого сина назвав король Олексієм, що з грецької значить «захисник», меншого чаклунка назвала Вадимом, що означає «задирака». Він, на відміну від старшого, полюбляв бійки, сварки, ображав слабших. Та батьки, не зважаючи на це, любили своїх дітей однаково.

І от, коли хлопцям виповнилося по 18, батько покликав їх до себе і сказав: «Діти мої, ідіть у світ, щоб творити добро. Я вам дарую по королівству. Розбудовуйте їх, дбайте про людей ». Через три роки король вирішив відвідати синів та перевірити, як вони виконують його наказ.

Спочатку завітав до старшого сина Олексія, який назвав своє королівство Правдолюдією. По дорозі король побачив затишні, доглянуті будинки, дитячі майданчики біля кожного двору. На вулицях зустрів людей, які радісно спілкувалися один з одним. У центрі містечка розкинувся широкий парк, височіла триповерхова школа, поряд спортивний майданчик та музична школа. Діти мали право на безкоштовне навчання, лікування. Всі люди мали роботу й отримували гідну зарплатню, якої вистачало і на життя, і на відпочинок. Старого короля радували дзвінкий дитячий сміх, щасливі обличчя матерів. Люди, які жили в Праволюдії, говорили: «Кращого короля, як Олексій, нам і не потрібно». Погостювавши кілька тижнів у старшого сина, батько поїхав далі.

Чим ближче король наближався до королівства Вадима Безправ'я, тим все тривожніше ставало на душі. Навколо було сіро, похмуро. Недоглянуті,

напівзруйновані будинки, купи сміття біля дороги. Маленькі дітлахи порсалися в пилюці, а трохи старші, замість того, щоб навчатися у школі, працювали на полі. Знесилені чоловіки день і ніч будували мур, що відгороджував королівство від інших, за будь – яку провину людей тяжко карали. Виснажені жінки працювали у палаці. Люди були настільки залякані, що боялися підняти голови та подивитися один одному у вічі. За скільки років тяжкої праці та жорстокого поводження навіть забулися, як їх звати і не могли уявити життя інакшим. Зрозумів батько, що тут не обійшлося без чарів злої чаклунки. Потрібно було терміново рятувати сина і людей.

З великими зусиллями вдалося королеві зібрати мешканців міста на площі, останнім підійшов син Вадим. І звернувся до них король зі словами: «Любі мої, подивіться один одному у вічі, посміхніться. Кожен з вас має право на безпечне життя. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому поводженню чи покаранню. Ви маєте право на гідне життя, достойну працю та відпочинок, на вільне висловлення своїх поглядів. І для цього, найперше, потрібно

зруйнувати мур, що відділяє ваше місто від інших».

Вдарили чоловіки раз молотами – стоїть мур, вдруге – ледь здригнулося каміння. Приєдналися до чоловіків жінки та діти. Вдарили втретє – зрушилося з місця стіна. З кожним ударом молотів розвіювалися чари відьми. Спала пелена з очей Вадима, серце почали огортати ніжність та доброта. Дуже стало соромно йому за свої вчинки, вибачився перед усіма. Запросив на гостини старшого брата та звернувся за порадою, як покращити життя та добробут людей.

Не пройшло три дні й три ночі, як місто змінилося. Зрозуміли люди, що за свої права потрібно боротися. Щасливий король повернувся додому задоволений.

З тих пір стали всі дружно та щасливо жити – поживати та добра наживати.

На вулиці «Галузі права»

Якось у країні «Правознавство» сталася чудна подія. Мешканці країни були впевнені, що живуть у справедливому просторі: де все за законами, які не тільки приймаються, а й виконуються; де все за правилами, які не тільки існують, а їх дотримуються. Здавалось, що саме в такій державі навіть і мови не може бути про якісь серйозні проблеми. А було це так...

На вулиці «Галузі права» жила собі сім'я, в якій було семеро сестер. Першу звали Конституційне право. Вона вважала себе найголовнішою, усюди пхала свого носа, називала себе «провідною галуззю» в сфері права. Сестри часто зверталися до неї за порадами, бо саме вона вирішувала всі суперечки щодо порушення прав і свобод. Вона – корифей основного закону держави – Конституції. Другу кликали Цивільне право. Дівчина зналася у справах власності, договорів між людьми, керуючись основними правилами: «Не зазіхай на чужу власність», «Договір дорожче грошей». Третя сестра відрізнялась від всіх своєю працьовитістю, всім допомагала знайти роботу, та й ще й на вигідних умовах, за трудовим договором. Так, це Трудове право, її кредо: «Без діла сидіти, то можна одубіти». Четверту звали Сімейне право. Дівчина із доброю душею, допомагала всім сім'ям у вирішенні будь яких родинних проблем. П'яту кликали Земельне право. Земля – джерело багатства, саме тому бігли до неї люди, відпочинку не було! Адміністративне право - це сестра шоста. Вона майже не відпочивала, щоб був спокій, громадський порядок, не було ДТП, своєчасно сплачували податки. Ну а сьома сестра Кримінальне право була найхоробрішою, наймудрішою, бо займалась справедливим розслідуванням різних злочинів та відповідними покараннями до них.

Жили вони не тужили, хоч іноді заздрили одна одній, але все закінчувалось досить мирно. Так було і того вечора...

- Сьогодні мені сказали - говорить Конституційне право, - що якби не я-порядку в цій країні нам не бачити. Буцімто я-найкраща з вас. Я, звісно, нічого не кажу, але зі сторони видніше...

- Що це я чую!?- вигукнула найпрацелюбніша сестра. Невже ти не знаєш, що без діла жити-тільки небо копити?

- Дівчата, сестриці мої любі, та що це ви? Кожен знає з народження, що я-найкраща, і ніхто навіть поряд зі мною не стоїть!- із самозакоханістю сказала Сімейне право.

- Не знаю, не знаю... Яка від вас користь? Тільки на розмовах такі розумні, а я кожен день в поважних колах знаходжусь - без мене ніяка зустріч міністрів не пройде, - з гордістю промовила Адміністративне право.

- В мене взагалі робота найнебезпечніша, я б на вас подивилась, якби кожен день на вашому шляху злочинці різні зустрічались, щоб ви заспівали, – сумно говорило Кримінальне право.

- Що вам казати? Тут найкраща я, але так, вам же сенсу щось доводити немає... Хм, може вирішимо нашу чвару жеребкуванням? Хто витягне білет без позначки, той програє і піде з нашої сфери, а всі інші визнаються найкращими – запропонувала Цивільне право.

- Так! Так! Яка гарна ідея! Звичайно! – як в один голос вигукували всі сестриці.

Розпочали вони жеребкування. Першими тягнули Конституційне право, та Адміністративне право. Та їм пощастило, це означало, що дівчата залишаються. Настала черга Сімейного права. Довго вона вагалася та витягнула квиток без позначки. Всі інші з полегшенням зітхнули, та почали її заспокоювати.

- Ну нічого, доведеться тобі піти. Правила, є правила, нічого не вдієш, в тебе все життя попереду! – підтримувала сестру Кримінальне право.

Сімейне право засмутилось, в очах її були сльози, але що робити – такий договір. Зібравши речі, дівчина вирушила жити окремо, адже в домі з сестрами вона залишатись не могла, тут жили тільки ті, хто працював в сфері права.

Все йшло як завжди. Всі звикли, що Сімейного права тепер, як галузі права, не існує, але все змінила одна історія. На сусідній вулиці жила звичайна сім'я, все в них було чудово, але дітей не було. Якось вирішило подружжя в дочерити дівчинку з дитячого будинку. Заручились вони підтримкою різних галузей права, але треба все зробити за законом. Прийшов час готувати документи. Тисячі питань виникло у чоловіка та жінки, але жодна із сестер не змогла надати якісну допомогу. Кожна щось своє пропонувала, сперечалися, щось доводили, але справа не просунулась ні на крок.

Сім'я в розпачі, засмучена, адже донька - це їхня давня мрія та сенс життя. Нарешті одна із сестер пригадала, що є в них ще одна сестра Сімейне право, і без неї вони як без рук.

Сестри довго вагались, але, дивлячись на бідолашних жінку з чоловіком, вирішили попросити сестрицю повернутись.

Наступного дня Сімейне право прийшла до дому, де її зустріли сестри із вибаченнями:

- За цей час, та в цій ситуації, кожна з нас зрозуміла всю твою важливість. Ти - індивідуальна, як і всі ми, твоя роль у вирішенні людських проблем не менша за нашу! Не буде тебе - не буде порядку в твої сфері. І так з кожною із нас! Пробач нас, ми дуже винні перед тобою. Повертайся, благаємо тебе!

Сімейне право розплакалась, але то були сльози щастя, бо сестри знов об'єдналися в єдину родину і всі разом допомогли подружжю. За місяць документи були підготовлені і дівчинка знайшла свою сім'ю. Хто знає, може, це в майбутньому нова галузь права?

Сніжко Ксенія Сергіївна
Енергодарський навчально – виховний
комплекс «дошкільний навчальний
заклад – загальноосвітній навчальний
заклад» № 9

Деся за горами, за лісами жив собі король. Став він старий та помер. На його місце прийшов син Аристарх. Молодий король був дуже розумний. К двадцяти рокам він прочитав усі книги, які були в бібліотеці старого короля.

Ось вирішив Аристарх переодягнутися у бідного мандрівника, та перевірити, як живуть в його державі. З собою він узяв трохи грошей, папір аркуша з олівцем та перстень батька, подарований їм на пам'ять.

На світанку, коли усі ще спали, він рушив у путь. Цей осінній ранок був дуже холодний, зривався мокрий сніг. Коли він зайшов у село, він почув дитячий плач. Королевич підійшов ближче та побачив бідно одягненого босого хлопця років семи-восьми, сидячого на сирій землі.

- Чому ти босий, чому ти один? - спитав молодий король.

- Мій батько одружився на одній злій і скупій жінці з сином Андрійком. Його вона пестила, голубила, а мене незлюбила одразу, що я не зроблю - усе не так. І ось вона наказала мені піти куди очі бачать, а якщо ні, то відвезе мене у ліс та залишить на поживу вовкам. Ось я і пішов, а куди йти на знаю. Родичів немає, а до когось іти жити напроситися не вийде, усі у селі бідні, я нікому не потрібен.

- Не хвилюйся, - сказав Аристарх, - я мандрівник, пішли зі мною разом. Ось візьми мої черевики, вони хоч без шнурків і великі, а все краще, ніж босий.

Хлопчик зірвав траву, та засунув у носок черевиків. А поки він хвацько робив шнурки із стеблин пшениці, Аристарх узяв олівець з аркушем паперу та написав: "Кожна дитина має право на життя, турботу і любов батьків."

- Ти кмітливий, - сказав Аристарх. - А як тебе звати?

- Мене звати Тарасом.

- А мене Іваном, - сказав молодий король, не розповідаючи свою таємницю.

І вони вирушили в дорогу. Йшли вони йшли по селу і дійшли до ринка.

- У мене є небагато грошей, давай купимо чогось поїсти, - сказав Аристарх.

Підійшли вони до однієї бабусі, яка торгувала пиріжками. Поруч з нею стояв хлопчик років трьох-чотирьох.

Аристарх купив два пиріжка, а бабуса і каже:

- Купіть у мене мого онука. У нього немає батьків, а я стара, мені тяжко його прогодувати. Дома ще п'ятеро дітей. Подумавши, Аристарх сказав:

- У мене немає багато грошей, але є цей перстень. Продайте його і у вас будуть гроші, тільки не продавайте ніколи своїх онуків.

Молодий король дав перстень та пішов далі разом з Тарасом.

- Звідки у тебе цей коштовний перстень? - спитав Тарас.

- Мені його подарувала одна добра людина. Іноді треба вміти зважувати, що для тебе важливіше. Зараз важніше, щоб малюк лишався у родині.

Потім він підійшов до жовтого дуба, зупинився, узяв олівець та написав: "Державна повинна турбуватися про те, щоб дітьми не торгували."

- Що ти записуєш? - спитав Тарас.

- Цікаві спостереження з життя. Раптом знадобляться.

Ось ідуть вони далі. Захотілося їм пити, бачать колодязь стоїть. Напилися наші мандрівники, а тут іде дівчинка з відрами та малий братик разом з нею біжить, інше відерко несе. Молодий король питає:

- Ви за водою?

- А то що не бачите? - відповіла дівчинка.

- Вам допомогти? - продовжив Аристарх.

- Ну, допоможіть, - сказала дівчинка, трохи усміхнувшись.

Аристарх з Тарасом набрали води у відра.

- Ну, куди нести? - спитав Тарас, взявшись за одне відро.

- Он у ту хату з краю, - відповіла дівчинка, показуючи на похилену дерев'яну хатку.

- А ти чого мовчиш? - спитав молодий король, підійшовши до маленького хлопчика.

Він подивився своїми блакитними оченятами та посміхнувся, показуючи свої білі зубки.

- Йому лише два роки і він ще погано розмовляє, - сказала дівчинка. - А мені чотири роки і я доросла. Мама наказує мені брати Василька завжди з собою, щоб він мені допомагав.

- Ось так помічник, - посміхнувся Тарас. - А як би ви несли ці відра?

- Спочатку одне відро разом несемо, потім вертаємось за іншим. Ми зупиняємось, відпочиваємо, іноді люди добрі допомагають.

Дівчинка подивилась на мандрівників, вона засоромилась і рушила уперед. Усі разом пішли за нею.

- Нас у мами семеро, - продовжувала дівчинка, - самий старший брат на заробітках, два інших брата поїхали у ліс по дрова, сестра нитку пряде з ранку до вечора. Самий малий братик у колисці. Ми принесемо води і будемо хатку місти. Так мама наказала.

- А батько? - спитав Тарас.

- А батько з ранку до пізньої ночі на панщині. Ми його бачимо рідко.

Так, розмовляючи, вони прийшли до похиленої хатинки.

- Дякую, - сказала дівчинка, - мене звати Марійкою, - і побігла до матері, яка прала білизну.

Аристарх з Тарасом поставили відра біля калитки та пішли.

- Давай трошки відпочинемо, - сказав Тарас.

- Давай.

І вони сіли на два великих камінця. Молодий король дістав аркуш папіру з олівцем і записав: " Кожна дитина має право на допомогу. Робота повинна бути посильною для дитини."

Ще не один день вони мандрували. Аристарх з Тарасом стали справжніми друзями. А коли молодий король вирішив повернутися до королівства, то він розповів Тарасу хто він, для чого переодягнувся у бідного і, що ця мандрівка допомогла знайти друга, та вирішити багато питань з боку правління у своїй державі. А закони, яки були прийняті ще з давніх-давен обіцяв переглянути і дещо змінити. Бо порушуючи права дітей, ми порушуємо права усіх нас, всього людства.

Молодий король Аристарх повелів зробити Тараса пажем та надати можливість вчитися. Бо добрих, співчутливих, чесних, порядних людей треба цінувати і давати їм можливість на ліпше життя.

Права дітей.

*Мама з Олегом іграє,
Вчити уроки допомагає.
Ще й встигає на роботу,
Ось де право на турботу.*

*А у Роми болять очі,
Бо читає він до ночі.
Йому б м'яч погоняти,
Діти ж мають право грати.*

*З дитбудинку Ірина
Має право на родину,
Любов, турботу, ласку
Та на ніч добру казку.*

Дюжиков Микола Віталійович
Енергодарський навчально – виховний
комплекс «дошкільний навчальний
заклад – загальноосвітній навчальний
заклад» № 9

«Щаслива країна з добрими законами»

Незважаючи на те, що ти маленький, ти все одно людина, яка має права. свої права ти можеш знайти у спеціальному документі, який називається Конвенція про права дитини. У цьому документі записані твої права, якими ти можеш користуватися до 18-ти років, тому що після цього ти станеш дорослим. Конвенція є доволі складним документом тому ми розповімо про твої права:

Казка про маленьке рожеве жабеня

Одного разу в невеликому болоті, серед безлічі жабенят з'явилося щось дуже маленьке та пискляве. Це було маленьке не схоже на своїх братів жабеня. Він був дуже добрий та розумний. Всі його постійно дражнили, бо він був не такий, як всі. Так жабеня й жив один без друзів, йому було дуже сумно. Одного разу він побачив в небі дуже гарного метелика. Дивився він на неї як зачарований, бо в нього була мрія теж мати такі красиві крила, щоб також літати в небі. Він попросив у метелика допомогти йому.

Вражений таким добрим та чутливим створінням, метелик вирішив йому допомогти. Він літав по всьому лісу і де б не був розповідав про чудо-жабеня і просив, щоб допомогли зробити йому крильця.

Глибоко в лісі жив старий ворон-чарівник

Він вирішив допомогти жабеняті в його мрії, і зробив срібні крильця і сам полетів віддати йому.

Який же був щасливий жабеня, коли пролітав над своїм будинком і всі його брати і сестри заздрили йому. Вони хотіли всі бути як він - не такий як всі.

А наше жабеня подружилось з багатьма лісовими мешканцями, на них чекало багато різних пригод.

КОЖНА ДИТИНА Є ОСОБЛИВОЮ, УНІКАЛЬНОЮ!!!

Я родом звідти, де співають села,
Де танцями розгойдані мости.
Скажу я гордо, що я маю право
На цій землі і жити, і рости.

Мій вересень покличе у дорогу
Знання, як скарб до серця притулю.
І на лінійці урочисто в школі
Право навчатись з дітьми розділю.

А брати участь в конкурсах, змаганнях
Це все мені наснаги додає.
І я скажу відверто без вагання:
Щаслив я тим, що таке право є.

Шкільні роки летять, немов лелеки,
Дитинство забираючи з собою,
А моя юність вже й не так далеко,
Три роки, ну а там подать рукою.
Тому я щиро всім в житті бажаю
Зростати гідно справжніми людьми.
Бо всі ми українці маєм право
На цій землі і жити, і рости.

В. Сухомлинський

Счастлива страна с добрыми законами

Однажды в некотором царстве, в некотором государстве произошла такая история.

Жили себе да были в этом царстве все дружно, мирно. Никто не обижал другого и готов был прийти в любую минуту на помощь. Никто не забывал о добрых делах и словах. И хранились бережно в этом государстве Законы, подаренные когда –то давным – давно добрыми силами. По – настоящему сильным было государство от любви, чуткости, милосердия, трудолюбия и взаимопомощи его жителей. Оно было и неимоверно красивым от тепла их сердец. Природа была в этом царстве чудеснейшая, воздух - чистейший, растительность – богатейшая, жители—счастливейшие. В общем, расцветало наше царство так, что ни в сказке сказать, ни пером описать. И прозвали его “Счастливое царство».

Ни по нраву пришлось это злым силам. Никак не могли они соблазнить на свою черную сторону жителей прекрасного царства. Никакими уговорами не могли заставить их быть злыми, ленивыми, жадными эгоистами. И задумали тогда злые силы дело претемное. Решили они напоить жителей Счастливой страны Эликсиром Забвения, а напоминающие о добре законы выкрасть.

И вот уже несется чернь выполнять свои злые умыслы. И вот уже вся вода в королевстве отравлена Эликсиром Забвения. И вот уже радуются злые силы, видя как жители Счастливой страны становятся несчастными. Злом обрastaет царство, забывают в нём о семьях, о помощи другим, о добрых делах и трудолюбии. А предводитель злых сил Анатас выкрал Законы Счастливого царства, чтобы никогда его жители не вспомнили добрые порядки. И вот уже некогда Счастливое царство стало погружаться во мрак и хаос, ужас и слёзы. Его воздух стал грязным, растительность – бедной, население – несчастным...

Но... запомните: добро всегда должно побеждать зло! Так случилось и в истории с нашим Счастливым царством. К счастью, в нём нашелся уголок, в который не добрались злые силы. То ли из-за того, что этот уголок запрятался в дремучих лесах, то ли из-за неумения злых сил по-настоящему трудиться, но воды этого уголка Счастливого царства не были отравлены Эликсиром Забвения. Именно его жители смогли прогнать злые силы.

И вновь в Счастливое царство вернулись любовь, чуткость, милосердие, трудолюбие, взаимопонимание и взаимопомощь, чистейший воздух, пышная растительность. В общем, стало наше царство расцветать так, что ни в сказке сказать, ни пером описать. Цветет оно и поныне, а свои Законы Добрые бережет как зеницу ока.

И ты помни Законы Добрые Счастливого царства! Живя по ним, мы сделаем счастливыми друг друга, нашу страну, и даже весь мир.

**Знахідка Наталочки
(Казка)**

Наталочка щодня гуляла в парку з мамою. Одного разу вони чули, як в кушах хтось без зупинки пищить: «мяу-мяу-мяу».

Дівчинка тут же пробралася в кущі і витягла мокре руде кошеня. Воно було дуже маленьке і тремтіло від страху та холоду. Наталочка пригорнула кошенятко до себе. Руденький, відчувши тепло дитячих долоньок, перестав нявкати.

- Не чіпай його, дочко, у бродячих кошенят бувають різні хвороби, - попросила мама.

- Матусю, йому потрібен будинок, - благально сказала Наталя.

- Йому погано одному, без мами і тата.

У цей момент сонячні промені торкнулися шерстки кошеняти, і вона розпушилася і засяяла, немов темне золото.

- Сонечко поцілувало моє кошеня. Воно поцілувало Руденького! - Радісно закричала дівчинка.

- Наталочко, повинна тебе засмутити, - сумно промовила мама, - ми не можемо взяти кошеня, у нас занадто маленька квартира.

- Але у нас таки є будинок, а у цього кошеняти його немає. Як же воно таке маленьке, беззахисне буде жити без дому і без мами, - розважливо промовила дівчинка і дбайливо поклала кошеня в кишеню сукні.

Руда мордочка тут же виглянула з кишені і запищала: «ма-ма».

- Бачиш, він зрозумів, що я його мама, - гордо сказала Наталочка, а мама подумала: «Гаразд, візьмемо поки кошеня додому, щоб не засмучувати доньку, а потім я віддам його комусь».

Вдома дівчинка разом з мамою вимила кошеня і нагодувала його теплим молочком, а потім влаштувала Руденькому затишний будиночок біля свого ліжечка.

Увечері дівчинка розповіла татові:

- Тато, сонечко подарувало мені кошеня. Сонечко його пофарбувало, і воно стало таке руденьке, просто золоте. Руденький назвав мене мамою.

- Чудово! Сонечко подарувало нам тебе, а тобі воно подарувало кошеня. Ось які чудові подарунки вміє робити сонечко, щоб **кожна дитина мала будинок і сім'ю**, - зробив висновок тато, і мама не знайшла, що заперечити.

Подарунок лелеки
(Казка)

Жили-були чоловік і жінка. І не було в них дітей, але вони дуже хотіли мати маленьку, гарненьку донечку. Чоловік і дружина дуже сумували, і це побачив лелека, який жив на даху їхнього будинку. Здавна люди знають, що саме ці птахи приносять дітей батькам. Лелека вирішив, що ці люди добрі. Тому їм треба обов'язково допомогти – принести дитину.

Одного сонячного теплого ранку на підвіконні кімнати подружжя з'явилася маленька чарівна дівчинка. Вона заплакала. Чоловік і дружина почули і зраділи, що нарешті в них з'явилася донечка.

Батьки довго милувалися дитиною, а потім мама сказала, що вже час її купати й годувати. Батько погодився, що треба про неї турбуватися, якщо вона нічия. Мама сказала, що тепер ця дівчинка їхня. Дитина була схожа на них: волосся, як у мами, а ніс і очі, як у тата.

Батько лагідно обійняв донечку та дружину і сказав:
– Не хвилюйся, дівчинка наша. **Кожна дитина має право на сім'ю, ім'я, прізвище.** Тому вона носитиме наше прізвище. Давай дамо їй ім'я і відсвяткуємо її День народження.

Батьки довго не могли придумати ім'я, яке б підійшло дівчинці. Але раптом віконечко відчинилося, і до кімнати влетіли сонячні промінчики й осяяли її. Саме тому батьки вирішили назвати дівчинку світлим ім'ям, бо золотаве волосся засвітилось сонячним світлом.

– Добрий день, Світланко! Із Днем народження, - зрадів батько й попестив дівчинку по голівці.

Казка про податки

Розкажу я вам казку, ви послухайте, будь – ласка. Казка ця не проста – про податки.

В одному дрімучому лісі жив Лис – бізнесмен. Був він підприємцем, хорошим продавцем. Звичайно, добрі кошти заробляв. Податки теж платив він справно, збагачуючи бюджет лісний – державний, бо гроші від податків ішли в дитсадки, у школи та лікарні лісові. Але все одно цих коштів не вистачало, бо інший бізнесмен Кріт вирішив взагалі податки не сплачувати, і від лісової інспекції приховати свої прибутки. Мудра Сова, яка працювала бухгалтером у Крота, почала турбуватися: «Чому ж це їхнє підприємство не дотримується законів?!». На що Кріт відповів: «Хочеш, Сово, працювати, не смій свого рота розкривати!»

Розхвилювався Кріт після розмови з Совою, розболілася у нього голова. Мало того, що підсліпуватий, так ще й голівонька тріщить. Вирішив піти на прийом до лікаря Дятла.

«Доброго дня, лікарю! Розболілася голова та й до Вас прийшов. Дайте таблетку», - промовив Кріт. «Добридень, пацієнте, - відповідає Дятел, - розболілася голова? Он надворі подорожник, м'ята та меліса, заваріть собі настою і йдіть собі. З чого ж я Вам ліки візьму, якщо не має ніякого фінансування, бо Ви ж, пане – бізнесмене, від податків ухиляєтеся. Ось і йдіть собі, лікуйтеся самі. Я Вам не помічник, бо коли нема податку – у державі лісовій відсутній порядок!»

Поплентався Кріт додому ні з чим. Але після того випадку чесно став жити та сплачувати податки. Та й лікарня стала процвітати.

Тож пам'ятайте й Ви, що податок - наш добробут. Надходження податків у державний бюджет веде до процвітання всіх громадян. На мою думку, чесно сплачені податки – це внесок у майбутнє, де немає місця хабарництву, корупції, занепаду. З податків утворюється державна скарбниця – бюджет. Бюджет – це ніби гаманець, у якому держава зберігає свої гроші. Він потрібен для допомоги сиротам, інвалідам, багатодітним сім'ям, тобто для тих осіб, що не можуть працювати за якихось умов.

Ось і казці кінець, а хто слухав – молодець!

Пригода на городі

Прийшла весна. Тільки-но пригріло весняне сонечко, на городі почали з'являтися перші пагони: буряків, цибулі, моркви, картоплі. Поряд із ними з'явився маленький, зелененький, зовсім непримітний росточок. Гріло сонце, йшли дощі, все росло та закріпало.

І ось одного яскравого ранку, коли овочі між собою вели спокійну бесіду, з'явився страшний великий Будяк і як закричить :

- Я виріс поміж вас і тепер буду тут жити і вами керувати.

Усі овочі перелякались і почали благати чудовиська Будяка не чіпати їх. Та ніякі мольби та благання не вгамовували задираку Будяка.

Зібралися тоді овочі всі разом і вирішили піти пошукати захисту.

- Давайте підемо до собаки хазяйської, її он і коти, і кури, і корови бояться, - вигукнув Гарбуз.

- Ні, треба йти до індики, він он який важний і чепурний!- промовила Картопля.

- А я пропоную звернутися до Рака – Неборака, у нього он які клешні, він миттю перекусить страшний будяк, - промовила Динька

Довго сперечались овочі, та нарешті вирішили йти до Рака.

- Милий, братику, допоможи нам жити та зростати на своєму городі, - заголосила Цибуля.

- Нема нам місця на своїй землі, - промовив Буряк.

- Та що ж з вами сталося, не можу збагнути?- запитав Рак.

І тут овочі по черзі стали пояснювати, що не стало життя від Будяка – забіяки.

- Гаразд, ходімо, друзі, зі мною, зараз я його поставлю на місце.

Тільки – но вони ступили на город, де й ділась та сміливість Будяка, хотів було сховатись та наздогнав його вельможний Рак.

- Пане Будяче! А що це ви робите?

- А що трапилось, пане Раче?

- Та хто ж вам дозволяв порушувати права місцевих мешканців?

- Та хто ж порушував? Тим паче я і не знаю ані про які права, ніколи й не

чув! – образливо висловився Будяк.

- По-перше, те, що ви не знаєте прав, не звільняє вас від відповідальності. А по-друге, я вам зараз все поясню. Кожен має право брати участь в управлінні місцевими справами, вільно обирати та бути обраним до органів управління. Усі громадяни користуються рівним правом доступу до управління в органах місцевого самоврядування. Окрім того усі громадяни мають право на свободу світогляду, пересування, повагу до честі та гідності. Ви ж, пане Будяче, порушили права овочів, за що маєте відповісти!

- Вибачте, мене, будь ласка, я так більше не буду. Як же я можу загладити свою провину?

- Шановні овочі, чи пробачаємо ми пану Будяку?

- Пробачаємо!

- Проте за порушення цілої низки наших законних прав все ж відповідальність має бути!

- А давайте пан Будяк зведе для нашого городу живу огорожу, – запропонували Томати

- Добре, я все зроблю, - відповів Будяк

- Спасибі тобі, друже Раче. Тепер пан Будяк усвідомив і наші права, і свої, і відповідальність за їх порушення, - промовили Огірки.

- Ми цього ніколи не забудемо, - вслід відповіли Гарбузи.

- Тепер можна радіти сонечку, зростати в мирі та злагоді та чекати осені, - сказали всі овочі.

- Не треба мені дякувати, ми ж друзі і тому повинні допомагати один одному. Радійте та зростаєте, а якщо ще хтось загрожуватиме вам, завжди звертайтеся до мене.

Тож треба пам'ятати, що не потрібно високо нестися, бо буде боляче падати, і що на силу завжди відповість сила Закону та Права. Відтоді ніщо та ніхто не порушував права овочів та всі жили у мирі та злагоді на городі.

*Курган Олена Володимирівна
Картамишева Ольга Юрійвна
Терешина Олена Володимирівна
Гребчильова Аліса Олександрівна
Гребчильова Аліса Олександрівна
Олексенко Людмила Андріївна
Олексенко Дар'я Михайлівна
Клуб дитячої та юнацької творчості
«Зоряний» (м. Бердянськ)*

Звёздочка

Однажды в неизвестной галактике столкнулись две кометы. В разные стороны полетела пыль и метеориты – с такой огромной силой они стукнулись.

- Чего?! Чего ты толкаешься?! Серость невоспитанная!.. – чихая и кашляя, возмутилась комета, которая первой пришла в себя.

- Извините, но, по-моему, Вы – не лучше... - обиделась вторая. – Сбили меня с такого хорошего пути!

И только ее подруга по несчастью задумалась, что бы ответить «этой серости», как раздалось тихое:

- Здравствуйте...

Махнув от неожиданности хвостами, кометы закружились вокруг маленькой звёздочки, которая непонятно откуда взялась в этой части Космоса.

- Здоровее видали! – буркнула комета-грубиянка.

- Ты откуда взялась, малышка? – спросила вторая.

- Не знаю... Сначала был только туман, пыльное облако, а потом... потом вы уже со мной разговаривать начали!

- Знаете, а может она появилась от нашего столкновения? Вдруг это какая-нибудь сверхновая... Такая хорошенькая! – предположила комета. В отличие от другой, она была повнимательнее и добрее к другим. Может потому, что ее путь был еще не таким длинным?

- А может, как раз, она виновата, что мы себе новых кратеров понабивали?! – съязвила в ответ длиннохвостая подруга. – И может именно она так напылила, что у меня даже хвост бантиком завязался? Еще пару световых лет назад и намека не было ни на какие звёзды!

И обе кометы выжидательно посмотрели на крохотную звёздочку. Малышка растерялась:

- Не знаю... Может и я...

- Может! «Не знаю» - передразнила звёздочку возмущенная ее ответом комета. - Что ты вообще знаешь!

- Действительно, ты хотя бы знаешь, кто ты? – заволновалась вторая.

- Звёздочка... - тихо пролепетала крошка.

- Звёздочка. А дальше? Зовут тебя как?

Маленькая звёздочка заплакала.

- Как твое имя?

- Не знаю!!! Может, у меня его вообще нет? Я его, наверно, потеряла... – всхлипывала она.

- Так не бывает! У всех детей есть имя! – отрезали кометы. Немного посоветовались между собой и решительно заявили: - А если у тебя нет, то мы его сами придумаем!

- Правда?! – улыбнулась сквозь слезы звёздочка. – Только вот... какое оно – мое имя?

- Красивое, - улыбнулась комета подбробнее. – И теплое!

- А еще обязательно яркое! – смягчившись, добавила вторая. – Вот ты как хочешь, чтобы тебя звали?

Звездочка растерялась:

- А вас как зовут?

- Вильда! – нехотя пробурчала одна.

- Энке! – улыбнулась вторая.

- Как красиво...

- Только это наши имена! – отрезала Вильда. – У тебя должно быть свое, собственное!

- Ну тогда называйте меня... Винке!

- Почему? – удивились кометы.

- Ведь это вы меня нашли! Если сложить ваши имена – получится мое! – звёздочка радостно закружилась. – Я звездочка по имени Винке!

Согласно ст. 6 Конвенции ООН о правах ребенка, каждый ребенок имеет неотъемлемое право на жизнь.

Ст. 7 – ребенок должен быть зарегистрирован сразу же после рождения и с момента рождения имеет право на имя и приобретение гражданства.

Ст. 8 – государства-стороны обязаны уважать право ребенка на сохранение индивидуальности, включая гражданство, имя и семейные связи.

В путь

- Ну, всё! Всё! Хватит! – пыталась успокоить звёздочку Вильда. – Остановись! А то уже и меня всю закружила...

- Она же ребенок – пусть поиграет немного, - возразила ей Энке.

Затормозившая свое движение погрузневшая звездочка вновь повеселела. И, только подумала начать свои игры сызнова, как ее снова остановила строгая комета:

- Учиться надо, а не гонять по космическим просторам!

- Учиться? – Винке задумалась. – Я согласна!

- Кто же спорит, - отозвалась вторая комета. - Учиться – необходимо, только школы для звёздочек в этой части Вселенной – бо-о-о-ольшая редкость...

- Жаль... - вздохнула малышка, которая успела представить, как строгая Вильда и улыбчивая Энке провожают ее в школу. - Я могла бы узнать много нового...

- И интересного! – подсказала ей Энке и умоляюще посмотрела на суровую подругу.

- Ладно! Не смотри на меня так! Пускай летит с нами, - сдалась та. И, глядя на жаркие объятия своих спутниц, добавила: - Но как только встретим звёздную школу...

- Да! Да! Да! Конечно! – закричали Энке и Винке и кинулись обнимать и ее, подняв целое облако искрящейся пыли. - Ты самая-самая добрая во всем мире!

- Где уж мне... - засмушалась Вильда и притворно нахмурилась: - Подлизываетесь, да? Молчите, молчите! Шучу я. Но шутки в сторону... Лететь с нами – это хорошо, вот только летели мы в разные стороны...

- Подумаешь! – отозвалась вторая комета. - Так полетим в одну – и малышка с нами!

- Но Космос может быть опасен, особенно для тех, кто путешествует по нему впервые... - сделала последнюю попытку отговорить теперь уже подруг Вильда.

- Нам просто необходимо продумать план полета, чтобы обезопасить себя от черных дыр... и других неожиданностей... - не совсем уверенно предложила Энке.

Кометы и их подопечная принялись составлять маршрут путешествия. Достичь согласия, впрочем, оказалось нелегко. Если Энке говорила: «Там так красиво! Если ты этого не видела – ты не видела ничего!», то Вильда тут же отзывалась: «Со всей Вселенной прут туда туристы на эти красоты смотреть. Просто рай для всяких мошенников!» И, наоборот, если одна говорила: «Это центр современной науки!», то другая возражала: «Да, и в центре – стоит один телескоп да анализатор космической пыли – даже поговорить не с кем!». Доспорились до того, что кометы надулись и отвернулись друг от друга.

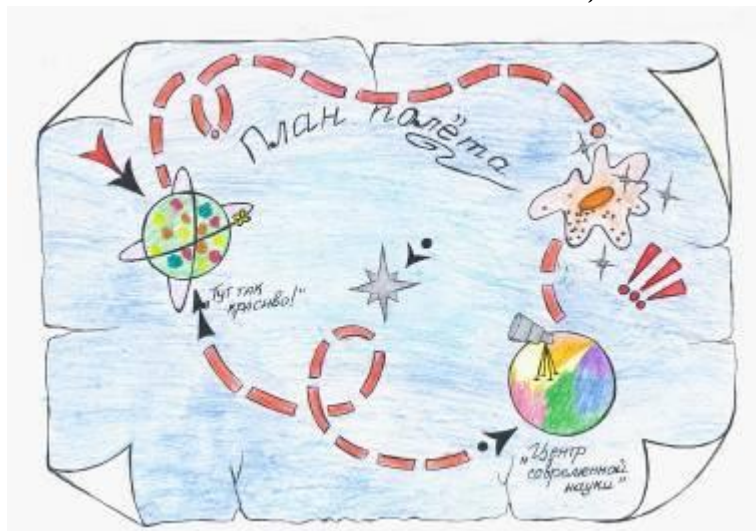
В конце концов, звёздочка сказала:

- Пожалуйста, не ссорьтесь! Я хочу побывать везде! И узнать столько всего нового и интересного! А, чтобы не случилось ничего плохого, вы мне расскажите чего стоит остерегаться прежде всего. Ведь есть же какие-то обязательные правила для космических путешественников?

Кометы решили, что это вполне приемлемый вариант, помирились и начали учить звёздочку космическому уму-разуму. Ведь, если не они, то кто же это сделает?

И вот он – волнующий для Винке миг – всё готово! В путь!

Согласно ст. 17 Конвенции ООН о правах ребенка, все дети имеют право на доступ к информации и материалам, способствующим, их всестороннему развитию, из различных источников.

Метеор-Ик

- Ой, как тут темно! – заволновалась звездочка. Ей очень не хотелось, чтобы первая же остановка стала и последней. Глянув на Вильду, она собралась с духом и улыбнулась: - Но это совсем не страшно... Даже интересно!

- Не страшно, но лучше соблюдать осторожность... - тихо заметила Энке. Не успела она договорить, как мимо них пронесся непонятный вихрь.

- Берегись! – вскрикнула обычно не столь впечатлительная Вильда. Ее спутницы кинулись в разные стороны, а грозная комета (потому что теперь она была именно грозная!) преградила путь вихрю. Замешкавшись, вихрь превратился в лохматого космического мальчишку, который пытался вырваться из цепких объятий Вильды:

- Пусти! Пусти, я сказал!

- Ну-с, молодой человек! И как Вы объясните свое гнусное... я бы даже сказала, гнуснейшее поведение? – процедила комета, давая знак Энке и Винке приблизиться.

Под испепеляющим взглядом Вильды шалопай съежился и потерял половину своей уверенности. Поняв, что освободиться просто так не получится, он на мгновение мрачно задумался, а потом резко поменял настрой и забубнел:

- А что? Я ничего... Я же только поиграть хотел! Пустите, тетенька!

- Поиграть?! – возмущенно пыхнула Вильда. – Ах ты...

Звездочка испуганно замерла – она-то знала КАК может ругаться комета.

- Хулиган! – поспешила закончить за подругу Энке и успокаивающе улыбнулась Винке.

- И никакой не хулиган! – обиделся мальчишка. – Я – Метеор, по прозвищу Ик!

- Ик? Почему так странно? – заинтересовалась звездочка, но вдруг вспомнила, что приличные дети не должны вмешиваться в разговор взрослых - зря что ли кометы целых два световых года втолковывали ей «правила поведения маленьких звездочек в приличном обществе»? Хотя этого взъерошенного мальчишку тяжело, наверно, назвать «обществом», да еще «приличным»...

Ход ее мыслей перебил Метеор:

- Ик – потому что заставляю всех икать от неожиданности! Или от испуга! – хвастливо сказал он и показал звездочке язык.

Ойкнув, малышка взглянула на старших подруг: «Разве можно так делать?», но спросила совсем другое:

- И тебе никто ничего не говорит? – она просто вспомнила, как в самом начале пути нечаянно (НЕЧАЯННО!!!) придавила хвост строгой Вильды. Что потом было... страшно вспоминать!

- А кто и что мне может сказать?! – удивился Метеор-Ик. – Это мое право! Папа говорит, что я так выражаю... как же там?.. а, свои мысли и индивидуальность! Вот!

- Папа?! – пришла пора терпеливой Энке возмущаться. – Так вот! Передай своему папе!..

- ... что, кроме прав, есть еще и обязанности! – подхватила Вильда и строго глянула на мальчишку. – И выражать любые свои мысли можно только в том случае, когда это не нарушает прав других!

- И ничем им не угрожает! – добавила вторая комета, успев помешать юному хулигану ущипнуть звездочку.

- Подумаешь! – фыркнул Метеор. – Вот мой папа вам бы показа-а-ал...

- Ну и где же твой папа? – съязвила Вильда. – Пусть покажет...

- Он другим показывает... - насутился мальчишка. – На войне он...

Впервые после его появления повисла тяжелая тишина.

- Бедный мальчик! – наконец, пришла в себя сердобольная Энке. – А мама?

- И мама... воюет...

- Как?.. С кем?.. Почему?.. – с трех сторон посыпались на Метеор-Ика вопросы.

- Ой, это такая смешная история! – повеселел мальчишка. – Я самому главному генералу из соседней галактики огрызком попал по затылку на миротворческом ужине. Как он кричал, как кричал! А покраснел-то – настоящий красный карлик!

Его звонкий смех в очередной раз повис в удивленной тишине.

- То есть они воют из-за тебя? – ужаснулась звездочка, которой кометы уже успели тихонько объяснить смысл слов «война» и «воюют».

- Не-е-е... - протянул Метеор. – Это из-за папы – ему ж скучно стало... Он мне специально разрешил делать, что захочу!

- И едой в генералов кидаться?! – в один голос вскрикнули кометы. – Это же, по крайней мере, опасно...

- Во-первых не едой, а...

- Огрызком! – подсказала звездочка.

- Ну да! Во-вторых, могли, конечно, побить, но папа сильнее! А в третьих, скучно ведь было...

- Зато теперь весело... - вздохнула Энке.

- Ну да! Сражения, события, битвы... Мне папа обещал из лазера дать пулнуть разок!

- Только не это! – строго сказала Вильда.

- Так скучно же...

- Метеорчик, а ты вот со звездочкой в космические салки поиграй – это очень весело!

- А это как?

- Да вот так! – весело взвизгнула звездочка и понеслась вперед. – Догоняй!

Глядя на резвящихся детей, кометы грустно переглянулись:

- И что ты думаешь делать?

- Не знаю, Энке. Знаю только, что детей нельзя втягивать в военные конфликты!

- Может возьмем его с собой? И звездочке будет веселее...

- Я так и знала! Точно так же начинался разговор о Винке: «Что же нам с ней делать? А давай возьмем ее с собой?» Мы по всем галактикам детский сад собирать будем?! И, между прочим, напоминаю – у него есть родители!

- Но его родители... - не сдавалась Энке.

- Да! Его родители! Разлучить мальчика с семьей? Это не выход! Надо думать...

Ст. 9 – государства-партнеры обеспечивают право детей не разлучаться с родителями вопреки их желанию, кроме случаев, определенных в судебном порядке, когда разлучение происходит в интересах детей.

Ст. 13 ребенок имеет право свободно выразить свои мысли; это право включает свободу искать, получать и передавать информацию. Осуществление этого права может претерпеть некоторые ограничения, которые предусмотрены законом и необходимы: а) для уважения прав и репутации других лиц; б) для охраны государственной безопасности, гражданского порядка, здоровья и морали населения.

Согласно ст. 38, государство должно сделать все, чтобы дети не принимали участие в боевых действиях, заботиться о детях, пострадавших в результате боевых действий.

Воспитание пап

Дети резвились, а две кометы продолжали спорить, наблюдая за их игрой. В очередной раз Энке начала:

- Как ты можешь!..

- А я говорю: не выход! – устало отвечала Вильда. – И папа...

- Папа! – раздался радостный вопль. Метеор-Ик кинулся к гиганту с военными лампасами, который гордо плыл навстречу нашей маленькой компании.

- На ловца и зверь бежит... - пробормотала Вильда и с ласковой улыбкой двинулась наперерез мальчишке.

- Метеорчик, погоди чуток! - обратилась она к нему. - Мне с твоим папой поговорить надо. Немного.

Последние слова прозвучали очень... очень-очень... **ОЧЕНЬ** строго. Так умела говорить только Вильда.

Метеор-Ик удивился, но возражать не стал - тем более, что звездочка уже придумала новую игру и заговорщицки подмигивала ему. Крикнув: «Папуль, я еще чуток поиграю!», мальчишка весело погнался за Винке.

- Вот и умница, - еще раз улыбнулась Вильда.

Папа Метеора удивленно глянул на нее и попробовал возразить:

- Да по какому праву!..

- Цыц! - развернулась к нему комета и дала знак Энке присмотреть за детьми.

Генерал опешил, но не сдавался:

- Да я вас!..

- Цыц, я сказала, - спокойно повторила комета. - А теперь слушай меня! Ты у нас кто?

- Генерал... - растерялся собеседник.

- Генерал - это уже потом, - отрезала Вильда. - В первую очередь, ты - папа! А что должен делать папа?

- Ну-у-у... Много чего...

- Не «ну»! Заботиться должен папа, **ЗА-БО-ТИТЬ-СЯ!**

- Так я ж... это...заботаюсь... - совсем сник генерал. - Гляди, какой кругленький... У него всё... вроде... есть...

- Заботится он! Обеспечить ребенку необходимый уровень жизни - это хорошо, но еще не всё! Кто чадо в военный конфликт втравливал?! Кто не следит, чтобы он учился - болтается без дела?! И почему Метеорчик не знает, как отдыхать правильно, без вреда для окружающих?

Долго говорила комета, очень долго. Генерал молча слушал и думал о том, что во многом она права. Вернее, почти во всем.

- Так что мы его забираем с собой, если вы с его мамой не можете о нем заботиться! - закончила Вильда.

- Можем, можем! - поспешно ответил генерал. - Только...

-Что?

- Не запомнил я, чего нам следует исправить... Как бы его... Чтоб ничего не упустить?

- Ох уж мне эти генералы! Все это есть в Конвенции о правах ребенка! Кстати, соблюдать ее должны не только родители, но и целые государства!

И пока комета рассказывала генералу, где можно найти эту самую Конвенцию, к ним вернулись звездочка, Метеор-Ик и, слегка запыхавшаяся, Энке (чего скрывать – вспомнила детство, погоняла вместе с детворой!).

- Папочка, а что мы с Винке придумали! Мы теперь будем ДВП!

- И что это значит? – удивился генерал.

- Это значит «Друзья во времени и пространстве»! Мы договорились дружить!

- И искать новых друзей! Это же так весело! – добавила звёздочка.

- Вот и чудно! – улыбнулась Вильда. – Надеюсь, Вы сдержите свое обещание? – чуть тише сказала она генералу.

- Не сомневайтесь! – отсалютовал отец Метеора. – Ну что, сынок, проводим твоих друзей?

- наших! – засмеялся мальчишка.

- А может вы с нами... немного

попутешествуете? – спросила Винке.

Метеор-Ик взглянул на своего папу.

- Запросто! – подмигнул тот и сразу перестал быть похожим на грозного военного. – Только за мамой заскочим! И перемирие объявим!

- Ура!!! – поддержала его компания.

- Что ж, подправим маршрут... - сказала Вильда и все вместе они склонились над планом путешествия:

***Бережна Надія Олександрівна
Комунальний заклад «Хортицький
національний навчально-реабілітаційний
багатопрофільний центр» Запорізької
обласної Ради***

«Зайкины права»

В сказочному лесу жил-был заяк, никогда никог не обижал, был добрым и дружил со всеми. Жил он в своем домике, и любил свой маленький огороде и выращивал на нем морковку. Очень много он трудился на этом огороде, удобрял его, ухаживал за морковкой, поливал ее, хотел собрать большой урожай.

Но однажды утром, когда заяк проснулся, он увидел, что всю его морковку кто-то съел. Очень расстроился заяк, долго плакал, но потом успокоился и решил выращивать капусту. День и ночь работал заяк на огороде, и выросла у него такая большая, и хрустящая капуста, какой не видели еще жители леса. Заяк гордился таким урожаем, не срывал капусту и ждал, пока она полностью созреет, но на следующий день с огорода пропала и капуста.

На этот раз заяк разозлился, и решил построить забор вокруг огородика. Нарубил дров, попросил помощи у друга – бобра, и вместе с ним построил высокий забор вокруг огорода. И посадил там редиску. Но и редиску стали воровать.

И после этого пошел заяк жаловаться председателю леса, строгому медведю. Говорит он ему: «Мой урожай уже третий раз подряд воруют, не могу я это больше терпеть!» А медведь ему отвечает: «А почему ты все это время терпел и никому не говорил об этом? Ты знаешь, что у тебя есть права, и если их кто-то нарушает, то он должен быть наказан!» И дал он зайке очень интересную книгу, которая называется «Лесные права и обязанности», прочитал ее заяк и узнал много интересного!

Пожалел он очень, что не знал о своих правах и обязанностях раньше, и решил сам стать лесным милиционером, чтобы следить за тем, знают ли остальные жители леса о своих правах и не нарушают ли их. Заяк понял, что для начала нужно свой огороде охранять и поймать негодяя, который так долго его обижал, и воровал урожай зайца.

И вот, через несколько дней, вор опять пришел за редиской, а заяц вышел из засады, поймал его и отвел в лесную милицию. И наказали воришку по всей строгости закона, и больше никто не воровал в сказочном лесу, а заяц стал начальником лесной милиции и следил за тем, чтобы в лесу было безопасно и спокойно жить зверьям.

Янчев Олександр Олександрович
Комунальний заклад «Хортицький
національний навчально-реабілітаційний
багатопрофільний центр» Запорізької
обласної Ради

Как старичок спор разрешил

Жил был один бедный человек. Денег, чтобы прокормить семью не хватало. Была у него старая повозка и пара лошадей, с помощью которых он себе на хлеб зарабатывал. Возил господ разных да простых людей. Так постепенно избавился от злыдней.

Знали этого извозчика повсюду. В каждом селе, в каждой корчме. Нигде не отказывали ни в еде, ни в ночлеге.

Однажды случилось так, что зашёл извозчик к шинкарю без денег и попросил еды какой-то. Дал ему шинкар два яйца да кувшин молока., рассчитывая на то, что извозчик заплатит позже. Выпил извозчик молоко, съел два вареных яйца и отправился дальше в путь. Но получилось так, что не скоро извозчик проезжал мимо корчмы и денег шинкарю тоже не отдал. А шинкар ждал, ждал и, не дождавшись денег, начал себе подсчитывать: «Я дал извозчику два яйца. С этих двух яиц вышло бы двое цыплят. Цыплята выросли бы и стали курами. Куры нанесли бы тысячу яиц. Яйца продал бы и выручил бы за них семьдесят золотых». Решил он нажиться на этой ситуации и подал в суд. Позвали извозчика на суд, и рассказали ему. Тот аж удивился – съел всего лишь два яйца, а такие деньжищи!

Стоит себе под стеночкой расстроенный, голову повесил. Вдруг подходит к нему старичок.

- Почему голову повесил-то, что случилось?

Рассказал бедняга о своей проблеме.

- Вы всё-равно мне не поможете! – Махнул рукой извозчик.

- Будет ли кто-то защищать Вас в суде? – спросил старик.

- Нет у меня защитника.

- Вашим защитником буду я! – Сказал старичок. – Когда Вас позову, все выслушайте, потом скажите, что придёт Ваш защитник.

Так и порешили. Начался суд, мужчине присудили, чтобы платил семьдесят золотых.

- Что Вы можете сказать? – спрашивает судья извозчика.

Молчит извозчик.

- Что Вы можете сказать? – снова спрашивает судья.

Молчит извозчик.

- Почему ничего не говорите? – сердится судья.

- Сейчас должен прийти мой защитник. Он за меня ответит.

Открылась дверь, появился старичок.

- Что ты старик тут хочешь?

- Я защитник подсудимого.

- Если Вы защитник подсудимого, то должны быть с самого начала судебного заседания.

- Я не только защитник, я и земледелец.

- И земледелец? А что делаешь?

- Я ходил на поле посмотреть, взошёл вареный картофель – посадила его моя жена две недели назад.

- Ты спятил? – спрашивает старичка судья.

- А из вареного яйца могли вылупиться цыплята? – спрашивает старичок.

Здесь судья обратился с вопросом к шинкарю:

- Какие яйца были положены на стол?

- Вареные.

- Кто варил?

- Я.

- Вы, шинкар, проиграли суд! Должны оплатить ещё и судебные издержки.

Извозчик поблагодарил старичка. И по сей день возит людей да радуется.

*Самчевський Максим Богданович
Комунальний заклад «Хортицький
національний навчально-
реабілітаційний багатoproфільний
центр» Запорізької обласної Ради*

Казка «Крадіжка»

Жили-були два друга: Юрко та Тарасик. Їхні батьки дружили, бачились часто, тому і хлопці товаришували. Тим паче, ходили вони в ту ж саму школу та вчилися в одному класі – в четвертому, сиділи за однією партою. Вчителька завжди хвалила двох хлопчиків за відмінну поведінку і за гарні оцінки. Але влітку Тарасик познайомився з якоюсь компанією дітей старших за нього віком, які не відмічались примірною поведінкою та постійно шукали пригод, які завжди закінчувались погано. Ця компанія погано впливала на хлопчика, підштовхувала на погані вчинки.

Та, не дивлячись на батьків Тарасика – інтелігентних, чесних та передбачливих, син їхній росте занадто довірливий, легко потрапляє під вплив інших людей і ніколи не думає перш ніж щось зробити, але він добре знає якою повинна бути хороша людина.

Одного разу Юрчику заможні батьки купили дуже модний телефон. Тарасик тільки мріяти про такий міг. Його батьки не спроможні були заробити стільки, Йому було прикро... Ще й нові «друзі» підказали йому, що можна зробити у цьому випадку, як отримати такий телефон без зусиль. Вони порадили Тарасові вкрасти телефон Юрка.

Наступного дня у школі неуважний Юрко залишив свій телефон на парті та пішов до їдальні. Тим часом, Тарасик, за порадою поганої компанії, скористався можливістю та поцупив телефон Юрка. Коли Юрко повернувся, то нічого не помітив – все було як завжди. Повернувшись додому він помітив, що телефону нема. Обшукав всі свої речі і не знайшов його. Юрко дуже злякався, він зрозумів, якщо дізнаються батьки про це, то ніколи йому нічого не довірять. Та він їх дуже образить. Юрко став думати: де міг залишити телефон і хто міг його взяти. Думав-думав, думав-думав і врешті-решт згадав, що міг загубити телефон тільки у школі, і тільки раз він залишив його на парті, коли пішов до їдальні. Він вирішив піти до свого друга Тараса для того, щоб разом подумати хто міг вкрасти телефон.

Хлопчик відразу помітив, що у Тараса поведінка якась підозріла.

Тарасику було дуже соромно і він не зміг більше приховувати те, що це він вкрав телефон. Він розповів Юркові про те, хто підштовхнув його до такого вчинку і боявся, що хлопчик не буде більше з ним спілкуватися.

Послухавши правду, Юрчик пробачив його вчинок, і з того часу вони стали нерозлучними друзями і ніхто їхній дружбі не міг помішати.

Правду говорять, що «Друг-це людина, яка завжди тебе підтримає у будь-якій ситуації, буде з тобою до кінця. Саме тому ця людина так глибоко

поселяється у нашому серці і вже через деякий час ми не можемо уявити життя без нього».